

กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ
ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

รังสรรค์ ณะพรพันธุ์

เอกสารวิชาการหมายเลข 602

พฤษภาคม 2544

โครงการเมธีวิจัยอาวุโส สกว.
สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ
ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

รังสรรค์ ณะพรพันธุ์

เอกสารวิชาการหมายเลข 602

พฤษภาคม 2544

บทความเสนอต่อที่ประชุมการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง “ไทยภายใต้ระเบียบเศรษฐกิจใหม่”

จัดทำโดยคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ วันที่ 4 พฤษภาคม 2544

ณ โรงแรมรอยัลริเวอร์ ถนนราชวิถี กรุงเทพฯ

บทความนี้ได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานคณะกรรมการวิจัยแห่งชาติ ข้อมูลที่ใช้ในการวิเคราะห์เกือบ

ทั้งหมดมาจากโครงการเมธีวิจัยอาวุโสเรื่อง “เศรษฐศาสตร์รัฐธรรมนูญ”

ซึ่งได้รับการสนับสนุนจากสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย

ผู้เขียนขอขอบคุณนางสาวพวงรัตน์ พันธุ์พิริยะ ซึ่งได้รวบรวมข้อมูลบางส่วนและพิมพ์บทความนี้

เอกสารวิชาการ

โครงการเมธีวิจัยอาวุโส สกว.

นายรังสรรค์ ณะพรพันธุ์

เอกสารข้อมูลหมายเลข 101

ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

เอกสารข้อมูลหมายเลข 201

กฎหมายยุครัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ

สิงหาคม 2531 - กุมภาพันธ์ 2534

เอกสารข้อมูลหมายเลข 202

กฎหมายยุครัฐบาลนายอานันท์ ปันยารชุน

มีนาคม 2534 - เมษายน 2535

เอกสารข้อมูลหมายเลข 301

มติคณะรัฐมนตรีว่าด้วยเศรษฐกิจไทย

รัฐบาลนายอานันท์ ปันยารชุน

มีนาคม 2534 - เมษายน 2535

เอกสารข้อมูลหมายเลข 302

มติคณะรัฐมนตรีว่าด้วยเศรษฐกิจไทย

รัฐบาลนายอานันท์ ปันยารชุน (ชุดที่สอง)

มิถุนายน - กันยายน 2535

เอกสารวิชาการหมายเลข 501

บทวิเคราะห์กฎหมายที่บัญญัติในรัฐบาลนายอานันท์ ปันยารชุน

(มีนาคม 2534 - เมษายน 2535)

เอกสารวิชาการหมายเลข 601

การเมืองยุครัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

พฤษภาคม 2544

เอกสารวิชาการหมายเลข 602

กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

พฤษภาคม 2544

รหัสเอกสารวิชาการ

เอกสารหมายเลข 100

เอกสารข้อมูลว่าด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

เอกสารหมายเลข 200

เอกสารข้อมูลว่าด้วยกฎหมายที่บัญญัติในยุครัฐบาลต่างๆ

เอกสารหมายเลข 300

เอกสารข้อมูลมติคณะรัฐมนตรีว่าด้วยเศรษฐกิจไทยในรัฐบาลชุดต่างๆ

เอกสารหมายเลข 400

เอกสารข้อมูลน้การเมืองและตลาดนโยบายเศรษฐกิจ

เอกสารหมายเลข 500

เอกสารวิชาการว่าด้วยกฎหมายและมติคณะรัฐมนตรี

เอกสารหมายเลข 600

เอกสารวิชาการว่าด้วยเศรษฐศาสตร์รัฐธรรมนูญ

สารบัญ

	หน้า
1. บทนำ	1
2. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540	1
2.1 แนวคิดพื้นฐานว่าด้วยรัฐธรรมนูญ	1
2.2 เศรษฐศาสตร์ว่าด้วยรัฐธรรมนูญ	5
2.3 ภูมิหลังรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540	8
2.4 โครงสร้างสิ่งจูงใจของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540	10
2.5 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กับการปฏิรูปการเมือง	17
2.6 รัฐธรรมนูญในอุดมภาวะ (Optimal Constitution)	22
3. ตลาดการเมืองภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540	26
3.1 โครงสร้าง (Structure)	26
3.2 ประพฤติกรรม (Conduct)	29
4. กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทย	32
4.1 กรอบการวิเคราะห์	32
4.2 กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจก่อนการบังคับใช้ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540	37
5. กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540	44
5.1 กติกาในตลาดนโยบายเศรษฐกิจ	44
5.2 การจัดองค์กรในการกำหนดนโยบาย	66
5.3 เนื้อหาของนโยบาย	67
6. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กับยุทธศาสตร์การพัฒนา	71
7. บทสรุป	74

สารบัญตาราง

	หน้า	
ตารางที่ 1	โครงสร้างสิ่งจูงใจตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540	11
ตารางที่ 2	องค์กรใหม่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540	21
ตารางที่ 3	กฎหรือกติกาและผู้เล่นเกมในตลาดนโยบายเศรษฐกิจ	35
ตารางที่ 4	กฎกติกาหรือสถาบันใหม่ที่กำกับตลาดนโยบายเศรษฐกิจ ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540	57
ตารางที่ 5	แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540	68

สารบัญแผนภาพ

แผนภาพที่ 1	กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ	36
แผนภาพที่ 2	ตลาดปริวรรตสาธารณะในอุดมคติ	48
แผนภาพที่ 3	ตลาดปริวรรตสาธารณะในความเป็นจริง	49

กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

1. บทนำ

บทความนี้ต้องการศึกษากระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทย โดยพิจารณาผลกระทบของการบังคับใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ที่มีต่อกระบวนการดังกล่าวนี้

เนื้อหาของบทความจำแนกออกเป็น 5 ตอน ตอนที่หนึ่งว่าด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ตอนที่สองกล่าวถึงตลาดการเมืองภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับดังกล่าวนี้ ตอนที่สามกล่าวถึงกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทย ตอนที่สี่กล่าวถึงกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ตอนที่ห้ากล่าวถึงกระบวนการกำหนดนโยบายกับยุทธศาสตร์การพัฒนา

2. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

2.1 แนวความคิดพื้นฐานว่าด้วยรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญเป็นสถาบันประเภทหนึ่ง¹ Constitution และ Institution ในภาษาอังกฤษมีรากศัพท์จากฐานเดียวกัน เพราะต่างหมายถึงกฎกติกาที่กำกับประพฤติกรรมของมนุษย์ (Lane 1996 : 166 - 170) ในสังคมมนุษย์ที่มีการพัฒนา มีกระบวนการปรับเปลี่ยนกฎกติกาให้เป็นสถาบัน (Institutionalization) ในสังคมเหล่านี้ มนุษย์เมื่อจะประพฤติปฏิบัติในเรื่องใด จำต้องคำนึงถึงกฎกติกาของสังคมในเรื่องนั้น มิฉะนั้นอาจถูกสังคมลงโทษ (Social Sanction) ความรุนแรงของบทลงโทษอาจใช้ในการจำแนกประเภทของกฎกติกาในสังคม กฎกติกาใดที่รัฐถือเป็นสถาบันสำคัญ หากมีการละเมิดฝ่าฝืน จะได้รับการลงโทษจากรัฐ (State Sanction) เนื่องจากมีการบัญญัติกฎกติกาเหล่านั้นเป็นกฎหมาย กฎกติกาบางประเภทปรากฏในรูปจารีตประเพณี หรือข้อตกลงทั่วไป ซึ่งไม่มีบทลงโทษ

¹ สถาบัน (Institution) ในความหมายของสำนักเศรษฐศาสตร์สถาบันสมัยใหม่ (New Institutional Economics) หมายถึงองค์กร (Organization) และกติกาการเล่นเกม (Rules of the Game) สถาบันมิได้หมายถึงองค์กรเพียงประการเดียว ดูอาทิเช่น Drobak and Nye (1997)

รัฐธรรมนูญเป็นสถาบันพิเศษ เพราะเป็น*อภิมหาสถาบัน* (Meta-Institution) อันหมายถึงสถาบัน (กฎกติกา) ที่ใช้กำหนดสถาบัน (กฎกติกา) อื่นๆในสังคม หรือเป็นสถาบัน (กฎกติกา) ที่ใช้เป็นบรรทัดฐานในการตีความและกำหนดกรอบของสถาบัน (กฎกติกา) อื่นๆในสังคม แม้รัฐธรรมนูญมีทั้งที่มีและไม่มีลายลักษณ์อักษร แต่รัฐธรรมนูญมีสถานะทางกฎหมาย เพราะรัฐธรรมนูญกำหนดอำนาจในการตรากฎหมาย ในฐานะ*อภิมหาสถาบัน* รัฐธรรมนูญกำหนดกฎกติกาในการสถาปนา ปรับเปลี่ยน และล้มเลิกสถาบัน (กฎกติกา) อื่นๆในสังคม

รัฐธรรมนูญเป็นทั้ง*เอกสารการเมือง* (Political Document) *เอกสารการบริหารการปกครอง* (Administrative Document) และ*เอกสารเศรษฐกิจ* (Economic Document)

ในฐานะ*เอกสารการเมือง* รัฐธรรมนูญกำหนดความสัมพันธ์ระหว่างอำนาจนิติบัญญัติ อำนาจบริหาร และอำนาจตุลาการ กำหนดความสัมพันธ์ระหว่างผู้ปกครองกับราษฎร กำหนดหน้าที่ สิทธิ และเสรีภาพของประชาชน และกำหนดกฎเกณฑ์และกติกาของสังคม

แนวความคิดว่าด้วยรัฐธรรมนูญในฐานะ*เอกสารการเมือง* มีพื้นฐานมาจากนิติทฤษฎีว่าด้วยรัฐธรรมนูญ (Legal Theory of Constitution)² รัฐธรรมนูญมีความสัมพันธ์กับรัฐ เพราะรัฐธรรมนูญกำหนดการดำรงอยู่ของรัฐ แต่ในอีกด้านหนึ่ง รัฐธรรมนูญมีอาจเกิดขึ้นได้หากปราศจากรัฐ ความสัมพันธ์ระหว่างรัฐกับรัฐธรรมนูญจึงมีลักษณะ*วัฏพินหลัก* รัฐต้องมี*ชื่อแป* (Legal Order) ชื่อแปกับรัฐจักต้องเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ในการดำรงอยู่ของรัฐ รัฐจักต้องมีระบบสถาบันพื้นฐานที่กำหนดกฎกติกาสำหรับตลาดการเมืองและกระบวนการกำหนดนโยบาย รัฐธรรมนูญจึงเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับรัฐ (Lane 1996 : 170 - 173)

ในฐานะ*เอกสารการบริหารการปกครอง* รัฐธรรมนูญกำหนดรูปแบบ บทบาท และหน้าที่ของรัฐบาล กำหนดโครงสร้างของรัฐสภาและกฎการลงคะแนนเสียง (Voting Rule) ในรัฐสภา กำหนดรูปแบบและอำนาจของศาลสถิตยุติธรรม กำหนดกระบวนการขึ้นสู่ตำแหน่งการเมืองและตำแหน่งผู้บริหารประเทศระดับสูง และกระบวนการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งเหล่านี้

ในฐานะ*เอกสารการบริหารการปกครอง* รัฐธรรมนูญก่อให้เกิดโครงสร้าง*อภิบาลประชาชน* (Governance Structure) โครงสร้างดังกล่าวนี้จะเกื้อกูลให้การอภิบาลประชาชนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพหรือไม่ ขึ้นอยู่กับการออกแบบเชิงสถาบันของรัฐธรรมนูญ โครงสร้าง*อภิบาล* ราษฎรอาจเกื้อกูลการแก้ปัญหาที่สังคมเผชิญหรือไม่ก็ได้ อาจปกป้องสิทธิการเมือง สิทธิสังคม และสิทธิเศรษฐกิจของประชาชนมิให้ถูกลิดรอนได้โดยง่ายหรือไม่ก็ได้ รวมทั้งอาจเกื้อกูลการพัฒนาสถาบันการเมืองควบคู่ไปกับการพัฒนาสถาบันเศรษฐกิจหรือไม่ก็ได้ (Weingast 1993)

² ผู้นำของสำนักนิติทฤษฎีว่าด้วยรัฐธรรมนูญ คือ ฮันส์ เคลเสน (Hans Kelsen) ดู Lane (1996 : 171-173)

ในฐานะเอกสารทางเศรษฐกิจ³ รัฐธรรมนูญกำหนดกติกาการเล่นเกมที่ระหว่างนักการเมือง กลุ่มผลประโยชน์ และราษฎรทั้งที่มีและไม่มีสิทธิเลือกตั้ง กฏกติกาเหล่านี้นอกจากมีผลต่อปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวละครต่างๆในตลาดการเมืองแล้ว ยังมีส่วนสำคัญในการกำหนดดุลอำนาจในกระบวนการกำหนดนโยบายอีกด้วย รัฐธรรมนูญมิได้กำหนดเฉพาะแต่กติกาการเล่นเกมที่ในตลาดการเมืองเท่านั้น หากยังกำหนดนโยบายที่รัฐบาลต้องดำเนินการ ชีตชั้นของการบังคับให้รัฐบาลดำเนินนโยบายขึ้นอยู่กับการบังคับแห่งบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติในหมวดสิทธิและเสรีภาพเป็นบทบัญญัติที่รัฐบาลต้องดำเนินการ แต่บทบัญญัติในหมวดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐเปิดโอกาสให้รัฐบาลสามารถใช้ดุลพินิจได้ นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญยังมีบทบัญญัติที่กำกับประพฤติกรรมของรัฐบาลและนักการเมือง เพื่อควบคุมมิให้รัฐบาลและนักการเมืองมีอำนาจมากเกินไป และป้องกันการใช้อำนาจในการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนบุคคล ดังเช่นการจำกัดอำนาจทางการคลังและอำนาจทางการเงินของรัฐบาลอีกด้วย (McKenzie 1984)

เหตุใดสังคมมนุษย์จึงต้องมีอภิมาศสถาบัน ดังเช่นรัฐธรรมนูญ? นักเศรษฐศาสตร์นำเสนออรรถาธิบายประเด็นนี้ โดยใช้แบบจำลองที่แตกต่างกันอย่างน้อย 2 แบบจำลอง คือ

- (1) The Prisoners' Dilemma Model
- (2) The Principal – Agent Model

ตาม *The Prisoners' Dilemma Model* มนุษย์จะมีประพฤติกรรมเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Behaviour) แต่ภายใต้สภาวะการณ์ที่เรียกว่า Prisoners' Dilemma ประพฤติกรรมเชิงยุทธศาสตร์อาจไม่ก่อผลดีเลิศแก่สังคม กล่าวอีกนัยหนึ่ง ก็คือ มีอาจนำสังคมไปสู่ภาวะอุดมภาพของพาเรโต (Pareto Optimality) หากแต่เป็นดุลยภาพที่เลวกว่าอุดมภาพ (Suboptimal Equilibrium) อภิมาศสถาบันดังเช่นรัฐธรรมนูญเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อช่วยแก้ปัญหา Prisoners' Dilemma ทั้งนี้ด้วยการกำหนดกติกาสังคมเพื่อให้สมาชิกรักษากฎสัญญาและมีศรัทธาเชื่อถือซึ่งกันและกัน (Elster 1989)

มนุษย์สามารถแก้ปัญหานานัปการโดยอาศัยมรรควิธีการปริวรรตโดยสมัครใจ (Voluntary Exchange) ตลาดมีกติกาหรือสถาบันที่กำกับการปริวรรตโดยสมัครใจ トラบเท่าที่ตลาดมีความสมบูรณ์ สมาชิกในสังคมสามารถประเมินประโยชน์และต้นทุนที่ต้องสูญเสียไปในการปริวรรตโดยสมัครใจได้ สังคมย่อมได้ประโยชน์จากการปริวรรตโดยสมัครใจดังกล่าวนี้ แต่ตลาดมีอาจทำงานแต่โดยลำพัง หากไม่มีกติกาหรือสถาบันพื้นฐานดังเช่นกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน นิติกรรม การละเมิด ฯลฯ รัฐธรรมนูญก็ออกฤทธิ์ให้มีกติกาหรือสถาบันพื้นฐานเหล่านี้

³ แนวความคิดว่าด้วยรัฐธรรมนูญในฐานะเอกสารเศรษฐกิจปรากฏครั้งแรกใน Posner (1987) บทวิพากษ์แนวความคิดนี้ ดู Levinson (1987) และ Macey (1987)

รัฐธรรมนูญจึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการทำงานของกลไกตลาด ปัญหา Prisoners' Dilemma ทำให้ความจำเป็นต้องมีรัฐธรรมนูญมีมากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะตลาดมีอาจแก้ปัญหา Prisoners' Dilemma แต่โดยลำพังได้ หากสมาชิกในสังคมหาประโยชน์ส่วนบุคคลโดยไม่เคารพหรือโดยละเมิดกฎกติกาในตลาด (Lane 1996 : 173 - 178)

ตาม *The Principal - Agent Model* ราษฎรเป็นมูลนาย (Principal) นักการเมืองหรือรัฐบาลและข้าราชการเป็นผู้รับใช้ (Agent) มูลนายว่าจ้างให้ผู้รับใช้ดูแลทุกข์สุขของมูลนาย ในการว่าจ้างดังกล่าวนี้ มีการทำสัญญาระหว่างมูลนายกับผู้รับใช้ เพื่อลดต้นทุนในการทำสัญญา สัญญาดังกล่าวนี้เป็นสัญญาระยะยาว (Long-term Contract) ซึ่งมีชื่อเรียกว่า "รัฐธรรมนูญ" ในประเทศที่มีรัฐธรรมนูญที่เป็นลายลักษณ์อักษร รัฐธรรมนูญเป็นสัญญาโดยแจ้งชัด (Explicit Contract) แต่จะเป็นสัญญาโดยนัย (Implicit Contract) ในประเทศที่ไม่มีรัฐธรรมนูญเป็นลายลักษณ์อักษร

มูลนายอาจมีผลประโยชน์ร่วมกันกับผู้รับใช้ในหลายต่อหลายกรณี ในกรณีเหล่านี้ ประพฤติกรรมของผู้รับใช้จะไม่ขัดประโยชน์สุขของมูลนาย แต่ในบางกรณี ผลประโยชน์ทั้งสองฝ่ายอาจขัดกัน ในกรณีดังกล่าวนี้ ผู้รับใช้อาจแสวงหาผลประโยชน์ส่วนบุคคลโดยไม่คำนึงถึงทุกข์สุขของมูลนาย ด้วยเหตุที่มีปัญหาความไร้สมมาตรของสารสนเทศ (Asymmetric Information) มูลนายอาจเลือกผู้รับใช้ผิดพลาด (Adverse Selection) และผู้รับใช้อาจหาประโยชน์จากการใช้อำนาจที่ได้รับมอบจากมูลนาย สารสนเทศที่ซ่อนเร้น (Hidden Information) และประพฤติกกรรมที่ซ่อนเร้น (Hidden Action) ย่อมไม่เป็นประโยชน์ต่อมูลนาย

ตาม *The Principal - Agent Model* รัฐธรรมนูญเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการแก้ปัญหา Principal - Agent อันได้แก่ประเด็นปัญหาที่ว่า มูลนายจะดำเนินการอย่างไรเพื่อให้ผู้รับใช้ปฏิบัติหน้าที่เพื่อประโยชน์สุขของมูลนายอย่างแท้จริง มูลนายแต่โดยลำพังมีอาจกำกับและตรวจสอบผู้รับใช้ให้มีประสิทธิภาพได้ เพราะติดขัดด้วยปัญหาความไม่สมบูรณ์และความไร้สมมาตรของสารสนเทศ ปัญหาเหล่านี้ก่อให้เกิดปัญหา Moral Hazard และปัญหา Adverse Selection ตามมา อภิมาหาสถาบันดังเช่นรัฐธรรมนูญเป็นสิ่งจำเป็น เพื่อกำหนดพันธสัญญาระหว่างมูลนายกับผู้รับใช้ โดยระบุถึงหน้าที่ต่างตอบแทนระหว่างคู่สัญญา (Lane 1996 : 178 - 180)

ตาม *The Principal - Agent Model* รัฐธรรมนูญเป็นสัญญาระยะยาวระหว่างผู้ปกครองกับราษฎร ซึ่งกำหนดอำนาจหน้าที่ของผู้ปกครอง และกำหนดสิทธิ เสรีภาพ และหน้าที่ของราษฎร ในการป้องกันมิให้ผู้ปกครองใช้อำนาจในทางฉ้อฉลและหาประโยชน์ใส่ตัว รัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติกำหนดข้อจำกัดในการใช้อำนาจของผู้ปกครอง กำหนดสถาบัน องค์กร และกระบวนการ

การในการถ่วงดุลอำนาจและการตรวจสอบการใช้อำนาจ รวมตลอดจนกระบวนการถอดถอนจากตำแหน่ง

2.2 เศรษฐศาสตร์ที่ว่าด้วยรัฐธรรมนูญ

นักเศรษฐศาสตร์มองรัฐธรรมนูญอย่างไร ?

เศรษฐศาสตร์ที่ว่าด้วยรัฐธรรมนูญ (Economic Views of Constitution) อาจจำแนกได้อย่างน้อย 3 กลุ่มความคิด (Macey 1987) อันได้แก่

- (1) Marxist / Progressive Approach
- (2) Law and Economics Approach
- (3) Public – Regarding Approach

Marxist / Progressive Approach ยึดกุมการวิเคราะห์ชนชั้น (Class Analysis)

มาใช้วิเคราะห์รัฐธรรมนูญ การวิเคราะห์ที่จับประเด็นอย่างน้อย 2 ประเด็น ประเด็นแรก คณะผู้ร่างรัฐธรรมนูญสังกัดชนชั้นใดในสังคม ประเด็นที่สอง บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญเกื้อกูลผลประโยชน์ชนชั้นใดในสังคม

Beard (1913) ถูกจัดอยู่ในกลุ่มแนวทางลัทธิมาร์กซ์ ในการวิเคราะห์รัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา *An Economic Interpretation of the Constitution of the United States (1913)* เสนอบทวิเคราะห์ว่า คณะผู้ร่างรัฐธรรมนูญ (The Framers) มีเจตนาแฝงเร้นในการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนบุคคลจากรัฐธรรมนูญที่ร่าง ด้วยเหตุที่คนเหล่านี้มีภูมิหลังมาจากกลุ่มทุนรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกาจึงมีบทบัญญัติที่เกื้อประโยชน์กลุ่มทุน อันประกอบด้วยนายทุนอุตสาหกรรมและนายธนาคารเป็นด้านหลัก ภายใต้อำนาจรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา รัฐบาลมีอำนาจมหาศาล โดยเฉพาะอย่างยิ่งอำนาจในการเก็บภาษีอากร อำนาจในการประกาศสงคราม อำนาจในการควบคุมการพาณิชย์ และอำนาจในการใช้ที่ดินทางภาคตะวันตกของประเทศ อำนาจเหล่านี้เกื้อกูลผลประโยชน์ของกลุ่มทุน ในขณะที่กลุ่มเกษตรกรและกลุ่มลูกหนี้เป็นฝ่ายเสียประโยชน์ ศาสตราจารย์ชาร์ลส์ เบียร์ด (Charles Beard) ถูกตีตราว่าเป็นมาร์กซิสต์ เพราะมีความเห็นที่รัฐธรรมนูญร่างโดยชนชั้นใด ย่อมให้ประโยชน์แก่ชนชั้นนั้น เมื่อ *Beard (1913)* ปราบกฏสุโลกวิชาการ ก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์เป็นอันมาก⁴

Law and Economics Approach นำเสนอการวิเคราะห์รัฐธรรมนูญ ด้วยการยึดกุมข้อสมมติของสำนักเศรษฐศาสตร์คลาสสิกที่ว่า มนุษย์มีความเห็นแก่ตัว ต้องการอรรถประโยชน์

⁴ บทวิพากษ์ *Beard (1913)* ดู *Komesar (1987)*, *Sunstein (1987)*, *Zuckermann (1987)* และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง *Macey (1987)*

สูงสุด (Utility Maximization) ตัวละครทุกตัวในตลาดการเมืองล้วนแล้วแต่เห็นแก่ได้ ไม่ว่าจะเป็ นนักการเมือง ข้าราชการ ขุนนางนักวิชาการ (Technocrats) ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง กลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และราษฎรทั่วไป ประพฤติกรรมของตัวละครในตลาดการเมืองเป็นสิ่งที่ คาดการณ์ได้ เพราะมีการสนองตอบต่อโครงสร้างสิ่งจูงใจ โดยที่ตัวละครเหล่านี้มีการซื้อขายแลกเปลี่ยนบริการทางการเมือง รวมตลอดจนการซื้อขายสิทธิ บนพื้นฐานของผลประโยชน์ส่วนบุคคล การซื้อขายแลกเปลี่ยนในตลาดการเมืองโดยสมัครใจดังกล่าวนี้ไม่เพียงแต่จะให้ประโยชน์แก่ผู้ซื้อ ขายเท่านั้น หากยังให้ประโยชน์แก่ระบอบการเมืองโดยส่วนรวมด้วย (Macey 1987 : 54)⁵

ในขณะที่ *Beard (1913)* จับประเด็นผลประโยชน์ของคณะผู้ร่างรัฐธรรมนูญ สำนัก Law and Economics จับประเด็นความเห็นแก่ได้ของตัวละครทุกตัวในตลาดการเมือง และ วิเคราะห์ประพฤติกกรรมของตัวละครเหล่านั้นบนพื้นฐานของความต้องการอรรถประโยชน์สูงสุด การนำเสนอแนวความคิดว่าด้วยรัฐธรรมนูญในฐานะเอกสารเศรษฐกิจของ *Posner (1987)* เดิน ตามจารีตของสำนัก Law and Economics กรอบการวิเคราะห์ดังกล่าวนี้โดยพื้นฐานเป็นกรอบ การวิเคราะห์เดียวกับสำนัก Public Choice สำนัก Constitutional Political Economy และสำนัก New Institutional Economics

ตามบทวิเคราะห์ของสำนัก Law and Economics รัฐธรรมนูญเป็นอภิมหา สถาบันที่กำกับตลาดการเมือง การขับเคลื่อนในตลาดการเมืองโดยพื้นฐานมิได้แตกต่างจากตลาด สินค้าและบริการโดยทั่วไป เพราะเป็นการขับเคลื่อนโดยผลประโยชน์ส่วนบุคคล ประชาชนมีความ เห็นแก่ได้ไม่แตกต่างจากนักการเมือง โดยนักการเมืองจะประสบความสำเร็จได้ต้องมีความ สามารถในการประกอบการทางการเมือง (Political Entrepreneurship) ตลาดการเมืองจะถูก ครอบงำโดยผู้มีอำนาจซื้อ แม้รัฐสภาจะมีหน้าที่ด้านนิติบัญญัติ แต่กระบวนการนิติบัญญัติจะ สนองตอบกลุ่มผลประโยชน์เป็นด้านหลัก เนื่องเพราะกลุ่มผลประโยชน์เหล่านี้นอกจากจะมีการ จัดตั้งเป็นกลุ่มอันเข้มแข็งแล้ว ยังมีอำนาจซื้ออีกด้วย บทวิเคราะห์ของสำนัก Law and Economics ให้บทสรุปคล้ายคลึงกับ *Beard (1913)* กล่าวคือ รัฐธรรมนูญเป็นเอกสารเศรษฐกิจ ที่ออกแบบสถาบันเพื่อเกื้อกูลการถ่ายโอนส่วนเกินทางเศรษฐกิจจากประชากรราษฎรไปให้กลุ่ม

⁵ ข้อสมมติว่าด้วยประพฤติกกรรมอันสมเหตุสมผล (Rationality Assumption) เป็นรากฐานของทฤษฎี เศรษฐศาสตร์กระแสหลัก บทวิพากษ์ข้อสมมตินี้ในวงวิชาการเศรษฐศาสตร์ ดู *Kahneman (1994)* การแผ่ อิทธิพลของข้อสมมตินี้ไปสู่สาขาวิชาอื่น ดู *Johansson (1991)*, *Mongin (1991)*, และ *Sugden (1991)* อิทธิพล ที่มีต่อสาขาวิชารัฐศาสตร์ ดู *Lalman, Oppenheimer, and Swistak (1993)* บทวิพากษ์การนำ Rationality Assumption ไปใช้ศึกษาปรากฏการณ์และประพฤติกกรรมทางการเมือง ดู *Monroe (1991)* และ *Green and Shapiro (1994)* อิทธิพลของ Rationality Assumption ปรากฏอย่างชัดเจนในสาขาวิชาสังคมวิทยาเศรษฐกิจ (Economic Sociology) ดู *Coleman (1990)* และ *Holton (1995)*

ผลประโยชน์ที่มีการจัดตั้งและมีอำนาจซื้อ โดยที่ในกระบวนการถ่ายโอนส่วนเกินทางเศรษฐกิจดังกล่าวนี้ มีการดูดซับส่วนเกินทางเศรษฐกิจและการแสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจ (Rent Seeking) โดยผู้มีอำนาจทางการเมือง⁶

Public – Regarding Approach เสนอบทวิเคราะห์ว่า รัฐธรรมนูญร่างขึ้นเพื่อผลประโยชน์ของสังคมโดยส่วนรวม⁷ ในกระบวนการร่างรัฐธรรมนูญแม้จะมีกลุ่มผลประโยชน์ที่ต้องการผลักดันให้รัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติที่เกื้อประโยชน์ของกลุ่มตน แต่ก็จะมีกลุ่มที่เสียประโยชน์ชัดเจนและคัดค้าน กลุ่มผลประโยชน์ทั้งปวงจะประเมินต้นทุนและประโยชน์จากการแสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจภายหลังจากที่รัฐธรรมนูญมีผลบังคับใช้แล้ว หากผลการประเมินพบว่า การแสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจสร้างความเสียหายแก่สังคมโดยสุทธิ ก็ต้องผลักดันให้รัฐธรรมนูญมีกลไกในการป้องปรามการทุจริตและประพฤติมิชอบ มิฉะนั้น เมื่อรัฐธรรมนูญมีผลบังคับใช้แล้ว สังคมจะตกอยู่ในภาวะ Prisoners' Dilemma เพราะจะมีประพฤติกรรมเชิงยุทธศาสตร์ในการแสวงหาส่วนเกินทางเศรษฐกิจ ซึ่งอาจมีได้นำสังคมไปสู่สภาวะการณ์ที่มีสวัสดิภาพสูงสุด (Macey 1987)

รัฐธรรมนูญมีสถานะประดุจสัญญาาระยะยาว ในด้านหนึ่ง การทำสัญญาระยะสั้นด้วยความถี่สูงย่อมต้องเสียต้นทุนการทำสัญญาสูง ในอีกด้านหนึ่ง การแก้รัฐธรรมนูญเป็นไปได้ด้วยความยากลำบาก ทั้งในด้านกระบวนการและกฎการลงคะแนนเสียง กระบวนการร่างหรือแก้ไขรัฐธรรมนูญจึงเสียต้นทุนสูง ขณะเดียวกัน บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญมีส่วนสำคัญในการกำหนดโครงสร้างสิ่งจูงใจ (Structure of Incentives) ในตลาดการเมือง โดยที่โครงสร้างสิ่งจูงใจจะแตกต่างกันไปตามประเภทของตัวละคร ตัวละครแต่ละกลุ่มในตลาดการเมืองเผชิญโครงสร้างสิ่งจูงใจที่แตกต่างกันและปรับตัวสนองตอบต่อสิ่งจูงใจแตกต่างกันด้วย กฎและกติกาตามรัฐธรรมนูญซึ่งมีโครงสร้างสิ่งจูงใจที่ซ่อนเร้นอยู่ นอกจากจะมีผลในการกำกับประพฤติกรรมของตัวละครในตลาดการเมืองแล้ว ยังอาจสร้างภาระต้นทุนปฏิบัติการ (Transaction Cost) แก่ตัวละครเหล่านั้น

⁶ บทวิพากษ์บทวิเคราะห์ของสำนัก Law and Economics ดู Macey (1987)

⁷ ในสาขาวิชาเศรษฐศาสตร์สาธารณะ (Public Economics) มีอรรถาธิบายเกี่ยวกับประพฤติกรรมของหน่วยเศรษฐกิจสาธารณะ (ดังเช่นรัฐบาล) ที่แตกต่างกันอย่างน้อย 2 กลุ่ม กลุ่มแรกเสนออรรถาธิบายว่า หน่วยเศรษฐกิจสาธารณะมุ่งหาผลประโยชน์ส่วนบุคคล (Private Interest Hypothesis) กลุ่มที่สองเสนออรรถาธิบายว่า หน่วยเศรษฐกิจสาธารณะทำงานเพื่อสวัสดิการสูงสุดของสังคม (Public Interest Hypothesis) เศรษฐกรคนเฒ่าด้วยรัฐธรรมนูญตาม Law and Economics Approach อาจเทียบเคียงได้กับ Private Interest Hypothesis ในขณะที่ Public-Regarding Approach เทียบเคียงได้กับ Public Interest Hypothesis

ด้วยเหตุที่รัฐธรรมนูญเป็นเอกสารเศรษฐกิจที่กำหนดดุลอำนาจในตลาดการเมือง และด้วยเหตุที่ดุลอำนาจดังกล่าวนี้ส่งผลต่อการแบ่งปันผลประโยชน์ในสังคม บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญจึงมีผลกระทบต่อการจัดสรรทรัพยากร การพัฒนาเศรษฐกิจและสังคม การแก้ปัญหา ความยากจนและการกระจายรายได้ รวมตลอดจนเสถียรภาพของระบบเศรษฐกิจ (Elster 1994)

2.3 ภูมิหลังรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ก่อเกิดจากการตื่นขึ้นตีธรรมของประชาชนที่มีต่อระบอบการเมืองการปกครองที่ *รังสรรค์ ธินะพรพันธุ์ (2544 ก)* เรียกว่า “*ระบอบ ยี่ยาธิปไตย*” อันเป็นระบอบการเมืองการปกครองของ *ยี่* โดย *ยี่* และ *เฟื้อยี่* การฉ้อฉลอำนาจของ คณะ รสช. ภายหลังจากการรัฐประหารเดือนกุมภาพันธ์ 2534 และการร่างรัฐธรรมนูญฉบับปี 2534 เพื่อสืบทอดอำนาจภายในกลุ่ม นำมาซึ่งเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ 2535 และจุดจบของรัฐบาล พลเอกสุจินดา คราประยูร

ภายหลังจากเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ 2535 รัฐบาลนักเลือกตั้งไม่แสดงที่ท่าในการ ปฏิรูปการเมือง อันเป็นปฐมเหตุแห่งวิกฤติการณ์การเมืองเดือนพฤษภาคม 2535 ขบวนการ ประชาชนเริ่มก่อกระแสการปฏิรูปการเมือง เริ่มต้นด้วยการอดอาหารประท้วงของ ร.ต.ฉลาด วรฉัตร ในปี 2537 รัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ อันนำโดยนายชวน หลีกภัย มิได้สนใจการประท้วง ของ ร.ต. ฉลาด วรฉัตร แต่นายมารุต บุญนาค ประธานสภาผู้แทนราษฎรแก้ปัญหาโดยการแต่งตั้ง *คณะกรรมการพัฒนาประชาธิปไตย (คพป)* ในเดือนกรกฎาคม 2537 โดยมีศาสตราจารย์ นายแพทย์ประเวศ วะสี เป็นประธาน⁸ ด้วยความมุ่งมั่นของประธาน คพป. คพป.สามารถนำเสนอ แนวทางการปฏิรูปการเมือง (*คณะกรรมการพัฒนาประชาธิปไตย 2538*) ซึ่งรัฐบาลนายบรรหาร ศิลปอาชา รับผิดชอบต่อการแต่งตั้ง *คณะกรรมการปฏิรูปการเมือง (คปก.)* โดยมีนายชุมพล ศิลปอาชาเป็นประธาน จนเป็นเหตุให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2534 ในปี 2538 โดยที่จุดสำคัญอยู่ที่การแก้ไขมาตรา 211 การแก้ไขรัฐธรรมนูญนำมาซึ่งการ จัดตั้งสภาร่างรัฐธรรมนูญในเดือนธันวาคม 2539 ซึ่งมีกรอบเวลา 233 วันสำหรับการทำงาน⁹ ร่าง รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้วเสร็จเมื่อวันที่ 15 สิงหาคม 2540 โดยที่รัฐสภาให้ความ

⁸ การดำเนินงานของ คพป. ดู *ประเวศ วะสี (2541)* ความคิดเกี่ยวกับการปฏิรูปการเมืองของประธาน คพป. ดู *ประเวศ วะสี (2540)*

⁹ ประสพการณ์เกี่ยวกับการทำงานของสภาร่างรัฐธรรมนูญ ดู *บุญเลิศ ศชายุทธเดช (2543)* ประกอบกับ *ประเวศ วะสี (2541 : 89-113)*

เห็นชอบในเวลาต่อมา จนท้ายที่สุด มีพระบรมราชโองการประกาศใช้รัฐธรรมนูญฉบับใหม่เมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2540

สภาร่างรัฐธรรมนูญมีโครงสร้างอันประกอบด้วยด้วยบุคคลหลากหลายอาชีพ มีทั้งอดีตสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ข้าราชการ นักวิชาการ นักวิชาชีพอิสระ ทั้งนักหนังสือพิมพ์และทนายความ และผู้นำองค์กรพัฒนาเอกชน แต่องค์กรในสภาร่างรัฐธรรมนูญที่มีบทบาทสำคัญในการร่างรัฐธรรมนูญ คือ คณะกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งมีพื้นที่สำหรับนักการเมืองน้อย ส่วนใหญ่ของนักการเมืองที่อยู่ในคณะกรรมาธิการยกร่างรัฐธรรมนูญต้องกล่าวว่ามีห้วงปฏิรูปในจำนวนกรรมาธิการ 29 คน มีภูมิหลังเป็นข้าราชการและนักวิชาการ 14 คน และนักการเมือง ห้วงปฏิรูปอย่างน้อย 4 คน¹⁰ ด้วยเหตุดังนี้ การร่างรัฐธรรมนูญที่มีผลในการปฏิรูปการเมืองจึงเป็นไปได้ แต่การต่อสู้ที่สำคัญเป็นการต่อสู้ในสภาร่างรัฐธรรมนูญและสภาผู้แทนราษฎร สภาร่างรัฐธรรมนูญประกอบด้วยนักการเมืองวุฒิสภาและผู้แทนหอการค้าในส่วนภูมิภาค อุดมการณ์และผลประโยชน์ที่แตกต่างกันทำให้ต้องมีการออมชอมประนีประนอมบทบาทบัญญัติในบางมาตรา สภาผู้แทนราษฎรเป็นองค์กรรองรับระบอบ ‘ยึดชาติไทย’ นักการเมืองจำนวนไม่น้อยผ่านการเลือกตั้งด้วยการซื้อเสียงและวิธีการอันไม่สุจริต รัฐธรรมนูญฉบับใหม่มีเข็มมุ่งที่จะ ‘เล่นงาน’ นักเลือกตั้งรวมทั้งขุนนางข้าราชการที่เป็นข้ารับใช้ผู้นำทหารเผด็จการ ด้วยเหตุดังนี้ ความรู้สึกในหมู่สมาชิกรัฐสภา ทั้งสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภาเป็นไปในทางที่ไม่ต้อนรับรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ แต่เป็นเพราะการขับเคลื่อนของการเมืองภาคประชาชนนอกรัฐสภา ทำให้เกิดแรงกดดันต่อสมาชิกรัฐสภาจำนวนไม่น้อยที่ให้ความเห็นชอบร่างรัฐธรรมนูญ ‘ฉบับปฏิรูปการเมือง’ และ ‘ฉบับประชาชน’ ด้วยภาวะจำยอม ความสำเร็จในการประทับตรา ‘ฉบับปฏิรูปการเมือง’ และ ‘ฉบับประชาชน’ บนร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ ทำให้สมาชิกรัฐสภาที่ต้องการอยู่บนเวทีการเมืองต่อไปไม่ต้องการได้ชื่อว่าเป็นผู้คัดค้านร่างรัฐธรรมนูญ ‘ฉบับปฏิรูปการเมือง’ และ ‘ฉบับประชาชน’¹¹ ด้วยเหตุดังนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 จึงผ่านรัฐสภาด้วยความเห็นชอบและภาวะจำยอมในการให้ความเห็นชอบของสมาชิกรัฐสภา

¹⁰ รายชื่อสภาร่างรัฐธรรมนูญและกรรมาธิการชุดต่างๆ ดู บุญเลิศ ศษายุทธเดช และประยงค์ คงเมือง (2541 : 425 - 432)

¹¹ ประเด็นที่ว่า สภาร่างรัฐธรรมนูญแสวงหาผลประโยชน์ส่วนบุคคลจากการร่างรัฐธรรมนูญหรือไม่ ดังข้อถกเถียงที่กล่าวในหัวข้อ 2.2 ข้างต้นมีอาจให้ข้อสรุปได้ เนื่องจากยังไม่มีการศึกษาข้อมูลในรายละเอียด แต่การที่กรรมการสภาร่างรัฐธรรมนูญหลายต่อหลายคนดำรงตำแหน่งในองค์กรอิสระที่ทำหน้าที่องค์กรรัฐธรรมนูญภิบาลให้ภาพที่ไม่ดีเกี่ยวกับสภาร่างรัฐธรรมนูญ เพราะทำให้เข้าใจได้ว่า สภาร่างรัฐธรรมนูญออกแบบขององค์กรรัฐธรรมนูญภิบาลเพื่อให้ตนเองดำรงตำแหน่ง

2.4 โครงสร้างสิ่งจูงใจของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 เป็นอภิมหาสถาบันที่กำหนดกฎกติกาหรือสถาบันที่กำกับการทำงานของตลาดการเมือง กฎกติกาเหล่านี้แฝงเร้นด้วยโครงสร้างสิ่งจูงใจทางเศรษฐกิจ โดยที่โครงสร้างสิ่งจูงใจบางประเภทมีผลดีต่อการพัฒนาตลาดการเมือง บางประเภทสร้างความเสื่อมทรามแก่ตลาดการเมือง แต่บางประเภทก่อผลกระทบในทิศทางที่ไม่แน่ชัดในประการสำคัญ กฎกติกาเหล่านี้ทำให้สังคมต้องสูญเสียต้นทุนปฏิบัติการ ตารางที่ 1 พยายามแจกแจงกฎกติกาตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้ที่กระทบต่อตัวละครในตลาดการเมือง ไม่ว่าจะเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา พรรคการเมือง รัฐบาล และราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้ง พร้อมทั้งนำเสนอข้อคาดการณ์เกี่ยวกับผลกระทบและสนองตอบของตัวละครที่มีต่อกฎกติกาเหล่านี้ ข้อคาดการณ์ทั้งหมดมาจากการวิเคราะห์ที่มีข้อสมมติพื้นฐานว่า ตัวละครในตลาดการเมืองมีประพัตติกรรมที่สมเหตุสมผล (Rationality Assumption)

ตารางที่ 1

โครงสร้างสิ่งจูงใจ (Structure of Incentives)

ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

ตัวละคร	กฎกติกา	การสนองตอบหรือผลกระทบ
<p>1. สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร</p> <p>1.1 ส.ส. ทั้งหมด</p>	<p>1. การบังคับให้สังกัดพรรค</p> <p>2. กำหนดคุณสมบัติขั้นต่ำปริญญาตรี</p> <p>3. การห้ามซื้อเสียงและทุจริตการเลือกตั้ง ความเข้มงวดของ กกต. และอำนาจในการออก 'ใบเหลือง' และ 'ใบแดง'</p> <p>4. การย้ายพรรคโดยมีกำหนดเงื่อนไข</p> <p>5. การห้าม ส.ส. มีส่วนโดยตรงหรือโดยอ้อมในการใช้งบประมาณ</p>	<p>สร้างทำนบกีดขวางการเข้าสู่ตลาดการเมือง</p> <p>สร้างระบบบัณฑิตยาริปไตย ซึ่งทำให้ตลาดการเมืองมีการแข่งขันที่ไม่สมบูรณ์</p> <p>1. มีอาจทำลายระบบความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ ซึ่งฝังรากลึกได้</p> <p>2. พลิกแพลงวิธีการซื้อเสียงและการทุจริตการเลือกตั้ง</p> <p>3. จับผิดการซื้อเสียงและการทุจริตของคู่แข่งทางการเมือง</p> <p>4. สร้างหลักฐานเท็จเกี่ยวกับการซื้อเสียงและการทุจริตของคู่แข่งทางการเมือง</p> <p>1. การย้ายพรรคภายหลังการเลือกตั้งครั้งแรกจะมีน้อยลง เนื่องจากต้นทุนการย้ายพรรคสูงขึ้น</p> <p>2. ตลาดนักการเมืองยังคงมีการซื้อขายนักการเมือง ซึ่งจ่ายราคาด้วยเงินหรือด้วยตำแหน่ง</p> <p>3. ราคานักการเมืองที่ซื้อขายในตลาดจะสูงขึ้น เนื่องจาก supply price เพิ่มขึ้น</p> <p>ดำเนินการให้สำนักงานประมาณและหน่วยราชการตั้งแทนโครงการรายจ่ายลงสู่ฐานที่มั่นทางการเมือง โดยไม่มีการสั่งการเป็นลายลักษณ์อักษร</p>

ตัวละคร	กฎกติกา	การสนองตอบหรือผลกระทบ
	<p>6. การห้าม ส.ส. แทรกแซงการโยกย้ายแต่งตั้งและขึ้นเงินเดือนข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ และเจ้าหน้าที่องค์การของรัฐ</p> <p>7. ส.ส. มีโอกาสเสนอร่างกฎหมายเกี่ยวกับการเงิน เว้นแต่มีคำรับรองของนายกรัฐมนตรี</p> <p>8. การเสนอร่างกฎหมายมีอาจกระทำในฐานะปัจเจกบุคคล หากแต่ต้องได้รับความเห็นชอบโดยเป็นมติของพรรค</p> <p>9. การถอดถอนออกจากตำแหน่งทำได้ง่ายขึ้น</p> <p>10. การรายงานบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน</p>	<p>สั่งการและกดดันด้วยวาจาผ่านปลัดกระทรวง อธิบดี ผู้อำนวยการ/ผู้ว่าการรัฐวิสาหกิจ และผู้บริหารองค์การของรัฐ โดยไม่มีลายลักษณ์อักษร</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. ลิดรอนหน้าที่ด้านนิติบัญญัติของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร 2. ให้สิ่งจูงใจแก่ ส.ส. เพื่อให้มีประพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากการทำหน้าที่ด้านนิติบัญญัติ 1. ทำลายสิ่งจูงใจที่จะก่อให้เกิดนวัตกรรมด้านนิติบัญญัติ 2. สร้างทำนบกีดขวางการทำหน้าที่ด้านนิติบัญญัติของรัฐสภา 1. ระมัดระวังและพลิกแพลงวิธีการข้อราษฎรบังหลวงและประพฤติกรรมชอบ 2. หลีกเลี่ยงการสั่งการโดยใช้ลายลักษณ์อักษร 3. กดดันและผลักดันให้ข้าราชการหรือเจ้าหน้าที่ประจำเป็นผู้เสนอความเห็นชอบหรือเป็นผู้ดำเนินโครงการที่มีช่องทางในการดูดซับส่วนเกินทางเศรษฐกิจ 1. การรายงานบัญชีทรัพย์สินเกินกว่าความเป็นจริงเมื่อรับตำแหน่งการเมืองครั้งแรก 2. การถ่ายโอนส่วนเกินทางเศรษฐกิจแก่สามีหรือภรรยานอกสมรส 3. การถ่ายโอนส่วนเกินทางเศรษฐกิจแก่บุตรธิดาที่บรรลุนิติภาวะ 4. การพักส่วนเกินทางเศรษฐกิจไว้ในประเทศที่ไม่มีกฎหมายการฟอกเงิน หรือกฎหมายการฟอกเงินไม่เข้มงวด

ตัวละคร	กฎกติกา	การสนองตอบหรือผลกระทบ
<p>1.2 ส.ส. ระบบแบ่งเขต</p> <p>1.3 ส.ส. ระบบบัญชีรายชื่อพรรค</p>	<p>การแบ่งเขตการเลือกตั้งขนาดเล็กเพื่อให้มี ส.ส. ได้เพียงคนเดียว</p> <p>1. การจัดทำบัญชีรายชื่อพรรค</p> <p>2. การเลือกตั้งโดยใช้ประเทศเป็นเขตการเลือกตั้ง</p>	<p>1. เกื้อกูลการเลือกตั้งผู้นำชุมชนกลุ่มทุนท้องถิ่น และผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น</p> <p>2. เกื้อกูลการซื้อเสียงและการทุจริตการเลือกตั้ง</p> <p>3. ส.ส. ต้องมีความรับผิดชอบต่อเขตการเลือกตั้งมากขึ้น</p> <p>1. ความรับผิดชอบของ ส.ส. มีต่อหัวหน้าพรรคและหัวหน้ากลุ่มการเมืองที่สังกัด มิได้มีต่อประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง</p> <p>2. การแย่งชิงเข้าบัญชีรายชื่อพรรคและการแย่งชิงอันดับในบัญชีรายชื่อ</p> <p>ผู้ได้รับเลือกตั้งขาดความสำนึกในความรับผิดชอบต่อประชาชน เพราะไม่ทราบว่าจะรับผิดชอบต่อใคร</p>
<p>2. สมาชิกวุฒิสภา</p>	<p>1. การห้ามผู้สมัคร สว. สังกัดพรรค</p> <p>2. การห้ามหาเสียง</p>	<p>ผู้สมัคร สว. มีสิ่งจูงใจที่จะใช้เครือข่ายทางการเมืองของพรรคการเมืองขนาดใหญ่เพื่อประโยชน์ในการเลือกตั้ง โดยมีจำต้องสังกัดพรรค</p> <p>1. ทำให้सारสนเทศทางการเมืองมีความไม่สมบูรณ์ อันทำให้การแข่งขันในตลาดการเมืองไม่สมบูรณ์ด้วย</p> <p>2. เกื้อประโยชน์ผู้สมัคร สว. ที่เป็นบุคคลสาธารณะอยู่ก่อนแล้ว ผู้ที่ไม่ใช่บุคคลสาธารณะเสียเปรียบในการแข่งขัน</p>

ตัวละคร	กฎกติกา	การสนองตอบหรือผลกระทบ
	<p>3. การเลือกตั้งโดยใช้จังหวัดเป็นเขตเลือกตั้ง และระบบการเลือกตั้งที่ให้ประชาชนเลือกได้เพียงคนเดียว แม้ว่าจังหวัดนั้นมี สว. ได้หลายคน</p> <p>4. การห้ามซื้อเสียงและทุจริตการเลือกตั้ง ความเข้มงวดของ กกต. และอำนาจในการออก 'ใบเหลือง' และ 'ใบแดง'</p> <p>5. การห้าม สว. มีส่วนโดยตรงหรือโดยอ้อมในการใช้งบประมาณ</p> <p>6. การถอดถอนออกจากตำแหน่งทำได้ง่ายขึ้น</p> <p>7. การรายงานบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน</p>	<p>1. ส่งเสริมการจัดตั้งคะแนนเสียงเลือกตั้ง เพราะคำนวณได้โดยง่ายว่า จะต้องมียกเว้นจัดตั้งเท่าใดจึงจะชนะการเลือกตั้ง</p> <p>2. ต้องมีสำนึกความรับผิดชอบต่อประชาชนในจังหวัดที่เป็นเขตการเลือกตั้ง</p> <p>เหมือน ส.ส. ข้อ 3</p> <p>เหมือน ส.ส. ข้อ 5</p> <p>เหมือน ส.ส. ข้อ 9</p> <p>เหมือน ส.ส. ข้อ 10</p>
3. พรรคการเมือง	<p>1. พรรคการเมืองที่มี ส.ส. น้อยกว่า 20 คน มีโอกาสเสนอร่างกฎหมาย</p> <p>2. พรรคการเมืองที่ได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งในระบบบัญชีรายชื่อน้อยกว่า 5% ของจำนวนคะแนนเสียงทั้งสิ้น จะไม่มี ส.ส. ในระบบบัญชีรายชื่อ</p>	<p>1. ทั้งข้อ 1 และข้อ 2 มีโครงสร้างสิ่งจูงใจในการส่งเสริมพรรคการเมืองขนาดใหญ่มากกว่าพรรคการเมืองขนาดเล็ก</p> <p>2. มินัยในส่งเสริมพรรควิถีแห่งการเติบโตจากภายนอก (External Growth) ด้วยการครอบงำหรือมุ่งการเมืองรวมทั้งครอบพรรค (Take-over) และ/หรือด้วยการควบกลุ่มหรือพรรค (Merger) มากกว่าการเติบโตจากภายนอก (Internal Growth) ด้วยการพัฒนานักการเมืองของตนเอง</p> <p>3. ทำลายสิ่งจูงใจในการก่อเกิดและการเติบโตของพรรคการเมืองที่มีอุดมการณ์ ซึ่งโดยธรรมชาติเป็นพรรคการเมืองขนาดเล็ก</p> <p>4. ลิดรอนบทบาทหน้าที่ของพรรคการเมืองขนาดเล็กในกระบวนการนิติบัญญัติ</p>

ตัวละคร	กฎกติกา	การสนองตอบหรือผลกระทบ
4. รัฐบาล	<p>1. การกำหนดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ (หมวด 5)</p> <p>2. ในการแถลงนโยบายต่อรัฐสภา รัฐบาลต้องแถลงด้วยว่า นโยบายของรัฐบาลเป็นไปตามบทบัญญัติในหมวดแนวนโยบายแห่งรัฐมากน้อยเพียงใด</p> <p>3. อคติเกี่ยวกับขนาดของพรรคการเมือง (Size Bias) โดยมุ่งส่งเสริมพรรคการเมืองขนาดใหญ่มากกว่าขนาดเล็ก (ดูตัวละคร “พรรคการเมือง”)</p>	<p>นัยของบทบัญญัติในหมวดนี้ ก็คือ รัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งไม่มีความสามารถในการกำหนดนโยบาย หรืออาจกำหนดนโยบายในทางที่ไม่เป็นประโยชน์แก่สังคมโดยรวม มีแต่ สสร. เท่านั้นที่มีความสามารถในการกำหนดนโยบาย และเห็นแก่ผลประโยชน์ของสังคมโดยรวม</p> <p>1. กฎกติกาข้อนี้มุ่งสร้างกลไกการรับผิดชอบ (Accountability Mechanism) ต่อ สสร. รัฐธรรมนูญไม่มีบทบัญญัติที่สร้างกลไกการรับผิดชอบต่อประชาชน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นที่ว่า นโยบายของรัฐบาลเป็นไปตามที่ค้นหาเสียงมากน้อยเพียงใด</p> <p>2. การสร้างกลไกการรับผิดชอบต่อ สสร. แทนที่จะเป็นกลไกการรับผิดชอบต่อประชาชน ทำให้ตลาดการเมืองมีอาจปรับเปลี่ยนจากตลาดที่มีการแลกเปลี่ยนเสียงกับเงิน ไปเป็นตลาดที่แลกเปลี่ยนเสียงกับนโยบายได้</p> <p>1. มีโครงสร้างสิ่งจูงใจในการส่งเสริมระบอบการเมืองแบบทวิพรรค (Biparty System) มากกว่าระบบพหุพรรค (Multiparty System)</p> <p>2. รัฐบาลในระบบทวิพรรคอาจมีอายุและความคงทน (Government Durability) มากกว่าระบบพหุพรรค</p>

ตัวละคร	กฎกติกา	การสนองตอบหรือผลกระทบ
	<p>4. คณะรัฐมนตรีมีขนาดเล็ก ไม่เกิน 36 คน (รวมนายกรัฐมนตรี)</p>	<p>3. เสถียรภาพของรัฐบาลขึ้นอยู่กับเสถียรภาพของพรรคการเมืองที่เป็นแกนในการจัดตั้งรัฐบาล เพราะพรรคประกอบด้วยกลุ่มการเมืองหลายกลุ่ม อันเป็นผลจากการเติบโตจากภายนอก ความสมานฉันท์ระหว่างกลุ่มต่างๆ ในพรรคแกนนำมีผลต่อเสถียรภาพของรัฐบาล</p> <p>1. มีโครงสร้างสิ่งจูงใจส่งเสริมการจัดตั้งตำแหน่งการเมืองอื่นๆ ที่มีใช้ตำแหน่งรัฐมนตรี เนื่องจากไม่มีข้อห้ามในรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้เพื่อปูนบำเหน็จทางการเมือง</p> <p>2. ไม่มีประจักษ์พยานข้อเท็จจริงว่าขนาดของคณะรัฐมนตรีมีผลต่อประสิทธิภาพการบริหาร</p>
<p>5. ราษฎรผู้มีสิทธิเลือกตั้ง</p>	<p>1. ประชาชนมีสิทธิและเสรีภาพทางการเมือง ทางสังคม และทางเศรษฐกิจมากกว่าเดิม</p> <p>2. ราษฎรมีหน้าที่ในการใช้สิทธิเลือกตั้ง การไม่ใช้สิทธิเลือกตั้งโดยไม่แจ้งเหตุอันสมควรจะสูญเสียสิทธิตามที่กฎหมายบัญญัติ</p>	<p>ขบวนการประชาชนจะเคลื่อนไหวเรียกร้องให้รัฐบาล หน่วยราชการ และประชาสังคมโดยส่วนรวมปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งหมวดสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยมากขึ้น</p> <p>1. ลิดรอนสิทธิเสรีภาพพื้นฐานทางการเมืองของประชาชน สสร. มีความเชื่อว่าการนอนหลับทับสิทธิ์เป็นต้นตอของการซื้อเสียงและการทุจริตในการเลือกตั้ง ซึ่งเป็นการวิเคราะห์ปัญหาที่ไม่ตรงจุด แม้การเลือกตั้งตามรธน. 2540 ซึ่งมีการบังคับใช้บทบัญญัตินี้แล้ว ก็ยังมีการซื้อขายเสียงและการทุจริตการเลือกตั้ง</p> <p>2. ก่อให้เกิดต้นทุนปฏิบัติการแก่ กกต. ในการตรวจสอบค่าใช้จ่ายของผู้ไม่ไปใช้สิทธิ และในการลงโทษผู้ไม่ไปใช้สิทธิโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร</p>

2.5 รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กับการปฏิรูปการเมือง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กำหนดเข็มมุ่งในการปฏิรูปการเมือง คำปรารภของรัฐธรรมนูญฉบับนี้กล่าวถึงการร่างรัฐธรรมนูญ ‘ _ _ โดยมีสาระสำคัญเป็นการส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิเสรีภาพของประชาชน ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองและตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐเพิ่มขึ้น ตลอดจนปรับปรุงโครงสร้างทางการเมืองให้มีเสถียรภาพและประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทั้งนี้โดยได้คำนึงถึงความคิดเห็นของประชาชนเป็นสำคัญ _ _ ’ เป้าหมายหลักของการปฏิรูปการเมืองมีอยู่อย่างน้อย 3 ประการ (บรรศักดิ์ อุวรรณโณ 2541 ; อูทัย พิมพ์ใจชน 2541) อันได้แก่

- (1) การเพิ่มสิทธิ เสรีภาพ และมีส่วนร่วมของประชาชนทางการเมือง
- (2) การทำให้การเมืองมีความสุจริตและชอบธรรม
- (3) การทำให้การเมืองมีเสถียรภาพและประสิทธิภาพ

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ให้ความสำคัญประเด็นสิทธิเสรีภาพมากกว่ารัฐธรรมนูญทุกฉบับก่อนหน้านี้ บทบัญญัติในหมวดสามว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย (มาตรา 26 ถึง 65) มีถึง 40 มาตรา ครอบคลุมทั้งสิทธิทางการเมือง สิทธิทางสังคม และสิทธิทางเศรษฐกิจ นับเป็นการให้สิทธิและเสรีภาพแก่พลเมืองอย่างกว้างขวางยิ่ง แต่กระบวนการเพื่อให้ได้มาซึ่งสิทธิและเสรีภาพเหล่านี้ต้องเสียต้นทุนปฏิบัติการสูงยิ่ง รัฐต้องเสียต้นทุนปฏิบัติการในการตรากฎหมายใหม่และแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่มีผลบังคับใช้อยู่เดิม เพื่อให้สอดคล้องกับบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ ประชาชนต้องสูญเสียต้นทุนปฏิบัติการส่วนบุคคลในการเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ แต่ต้นทุนปฏิบัติการที่สำคัญที่สุด ก็คือ ต้นทุนปฏิบัติการในการเปลี่ยนแปลงทัศนคติและจิตสำนึกของข้าราชการและผู้ทรงอำนาจทางการเมือง การยอมรับสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยเป็นเรื่องของวัฒนธรรมและอุดมการณ์ ถึงรัฐธรรมนูญจะมีบทบัญญัติที่วางกรอบการยอมรับสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทยแล้ว หากข้าราชการและนักการเมืองยังไม่เปลี่ยนแปลงทัศนคติและจิตสำนึกทางการเมือง สิทธิและเสรีภาพในโลกแห่งความเป็นจริงจะยังคงแตกต่างจากสิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญ การผลักดันสิทธิและเสรีภาพในโลกแห่งความเป็นจริงให้เข้าใกล้สิทธิและเสรีภาพตามรัฐธรรมนูญต้องเสียต้นทุนปฏิบัติการ ซึ่งมีปัญหาว่า ใครจะเป็นผู้รับภาระ สิทธิและเสรีภาพเป็นสินค้าสาธารณะที่แท้ (Pure Public Goods) หากมีขึ้นแล้วชนชาวไทยทั้งหมดย่อมได้ประโยชน์โดยเสมอหน้า ปัญหา ‘การขี่ตัวฟรี’ (Free Rider) ย่อมเกิดขึ้นได้ เพราะทุกคนต้องการได้ประโยชน์จากสิทธิและเสรีภาพ แต่ไม่ต้องการรับภาระในการขับเคลื่อนเรียกร้องให้ได้มาซึ่งสิทธิและเสรีภาพตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ หากมีบุคคลกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดในสังคมยอมรับภาระต้นทุนปฏิบัติการในการเรียกร้องสิทธิและเสรีภาพ เมื่อการเรียกร้องประสบผลสำเร็จ บุคคลอื่นในสังคมย่อมได้ประโยชน์ด้วย ด้วยเหตุดังนี้ สภาพการณ์ที่สิทธิและเสรีภาพใน

โลกแห่งความเป็นจริงไม่ตรงตามระดับและคุณภาพที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ จึงก่อให้เกิดปัญหา 'การตีตัวพรี'

ในด้านการปฏิรูประบอบการเมืองเพื่อให้มีความสุจริตและชอบธรรม สมาชิกสภา ร่างรัฐธรรมนูญมองเห็นภาพแห่งความชั่วร้ายของนักการเมือง ซึ่งผ่านการเลือกตั้งด้วยการซื้อเสียง และการทุจริต ครั้นมีอำนาจก็ใช้อำนาจทางการเมืองในการแสวงหาส่วนเกินหรือค่าเช่าทางเศรษฐกิจ (Rent Seeking) ทั้งโดยชอบและมีชอบด้วยกฎหมาย การใช้อำนาจรัฐบังหลวงและประพฤตินิชอบ รวมตลอดจนการฉ้อฉลอำนาจปรากฏโดยทั่วไป อันมีผลบั่นทอนประสิทธิภาพในการจัดสรรและใช้ทรัพยากร บ่อนทำลายฐานรากของสังคม และยิ่งผลให้ประสิทธิภาพในการบริหารราชการแผ่นดินอยู่ในระดับต่ำ โดยที่รัฐบาลมิได้มีเสถียรภาพเท่าที่ควร ในการแก้ปัญหาความไม่ชอบธรรมและความไม่สุจริตของระบอบการเมืองดังกล่าวนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มีบทบัญญัติที่เข้มงวดในการกีดกันบุคคลเข้าสู่ตลาดการเมือง นอกจากนี้ เขยิบมาตรฐานในด้านคุณสมบัติแล้ว ยังกำหนดมาตรการในการจัดการซื้อสิทธิขายเสียงอีกด้วย นอกจากนี้ ยังวางกรอบในการดำเนินการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและการบริหารระดับสูง เพื่อเป็นไม้ตะพดในการป้องปรามการใช้อำนาจรัฐบังหลวงและประพฤตินิชอบอีกด้วย ในประการสำคัญ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ช่วยเสริมสร้างความเข้มแข็งของการเมืองภาคประชาชนเพื่อคานการเมืองในระบบรัฐสภา

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 มิได้ใส่ใจในประเด็นต้นทุนปฏิบัติการที่ต้องเสีย ด้วยเหตุดังนั้น จึงมีบทบัญญัติที่มุ่ง 'ปฏิรูปการเมือง' โดยไม่คำนึงว่าจะต้องสูญเสียต้นทุนปฏิบัติการสูงมากเพียงใด ในบางกรณี ต้นทุนปฏิบัติการที่สูญเสียไปมิได้ก่อให้เกิดผลแห่งการปฏิรูปดังที่คาดหวัง กล่าวโดยหลักทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ การปฏิรูปการเมืองควรจะดำเนินการจนถึงระดับที่ต้นทุนส่วนเพิ่มที่สังคมต้องสูญเสียไปในการปฏิรูป (Marginal Social Cost) เท่ากับประโยชน์ส่วนเพิ่มที่สังคมได้รับจากการปฏิรูป (Marginal Social Benefit) การดำเนินการเกินเลยกว่าระดับดังกล่าวนี้ ย่อมทำให้ผลที่ได้ไม่คุ้มกับต้นทุนที่ต้องเสีย¹²

¹² การบัญญัติให้การใช้สิทธิเลือกตั้งเป็นหน้าที่ของชนชาวไทย อาจเป็นตัวอย่างของความข้างต้นนี้ ทั้งนี้โดยมีความเชื่อซึ่งปราศจากพยานหลักฐานว่า การนอนหลับทับสิทธิ์เป็นเหตุปัจจัยหนึ่งที่เกิดการซื้อเสียงและการทุจริตในการเลือกตั้ง แต่การบังคับให้คนไทยต้องไปเลือกตั้งมีผลลดทอนเสรีภาพทางการเมืองของประชาชน และเป็นเหตุให้สังคมต้องสูญเสียต้นทุนปฏิบัติการเพื่อให้คณะกรรมการการเลือกตั้งตรวจสอบประวัติการใช้สิทธิของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง ตรวจสอบคำร้องของผู้ที่ไม่ไปใช้สิทธิเลือกตั้งและดำเนินการลงโทษผู้นอนหลับทับสิทธิ์โดยไม่มีเหตุอันสมควร

การให้อำนาจแก่คณะกรรมการการเลือกตั้งมากเกินไป โดยปราศจากการตรวจสอบที่ทรงประสิทธิผล อาจสร้างความเสียหายแก่สังคมได้ การเลือกตั้งใหม่ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เมื่อมีเหตุชวนเชื่อว่ามีทุจริตและประพฤตินิ

ในการปฏิรูปการเมืองเพื่อให้ระบบการเมืองมีเสถียรภาพและประสิทธิภาพ รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 มีข้อสมมติแฝงเล็กน้อย 2 ประการ กล่าวคือ

ประการแรก ระบบทวิพรรค (Biparty System) ดีกว่าระบบพหุพรรค (Multiparty System)

ประการที่สอง พรรคการเมืองขนาดใหญ่ดีกว่าพรรคการเมืองขนาดเล็ก

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 แสดงอคติว่าด้วยขนาดของพรรค (Size Bias) โดยมีบทบัญญัติที่ลงโทษพรรคขนาดเล็ก และเกื้อกูลพรรคขนาดใหญ่¹³ อคติดังกล่าวนี้ปรากฏอย่างชัดเจนในการกำหนดการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรระบบบัญชีรายชื่อพรรค (Party List) ซึ่งพรรคการเมืองที่ได้รับคะแนนเสียงเลือกตั้งน้อยกว่า 5% ของจำนวนประชาชนผู้ใช้สิทธิเลือกตั้ง จะไม่มีตัวแทนตามระบบบัญชีรายชื่อพรรค (*รังสรรค์ หนะพรพันธุ์ 2544 ช*) อคติว่าด้วยขนาดของพรรคดังกล่าวนี้มีพื้นฐานจากความเชื่อที่ว่า ระบบทวิพรรคดีกว่าระบบพหุพรรค

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ภายใต้การเมืองระบบทวิพรรค รัฐบาลมีเสถียรภาพและความคงทนในอำนาจ (Government Durability) มากกว่าระบบพหุพรรค แต่รัฐบาลในระบบทวิพรรคหาได้มีผลปฏิบัติการทางเศรษฐกิจ (Economic Performance) ดีกว่าระบบพหุพรรคไม่ รัฐบาลภายใต้ระบบพหุพรรคในหลายต่อหลายประเทศมีผลปฏิบัติการอยู่ในระดับน่าพอใจอย่างน้อยในช่วงเวลาครั้งศตวรรษที่ผ่านมา ไม่ว่าจะ เป็นนอร์เวย์ เนเธอร์แลนด์ เยอรมนี และออสเตรเลีย (*Mueller 1997 : 134 – 137*) ตรงกันข้าม ประเทศที่มีระบบทวิพรรคดังเช่นสหรัฐอเมริกา กลับมีขบวนการก่อร่างสร้างพรรคที่สามเพื่อเป็นทางเลือกใหม่แก่ประชาชน ซึ่งมีแนวโน้มลดทอนพลังมากขึ้น

อคติว่าด้วยขนาดของพรรคมีนัยสำคัญเกี่ยวกับเส้นทางการเติบโตของพรรคการเมือง ด้วยเหตุที่รัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติเกื้อกูลพรรคการเมืองขนาดใหญ่ พรรคการเมืองจึงเลือกเส้นทางการเติบโตจากภายนอก (External Growth) ด้วยการครอบพรรค (Take-over) หรือควบพรรคหรือมุ่ง (Merger) การเติบโตจากภายใน (Internal Growth) ด้วยการสร้างนักการเมืองของตนเองโดยได้แต่จากการเมืองระดับท้องถิ่นสู่ระดับชาติ เป็นเรื่องเชื่องช้าและไม่ทันกาล มิใช่ต้อง

มิชอบในการเลือกตั้งก่อให้เกิดต้นทุนปฏิบัติการอย่างมหาศาล ในหลายต่อหลายกรณี การทุจริตเกิดจากเจ้าหน้าที่และกรรมการเลือกตั้งนั่นเอง มิใช่ต้องกล่าวถึงผู้ที่ซื้อเสียงและทุจริตการเลือกตั้งจำนวนไม่น้อยจนการเลือกตั้ง โดยที่คณะกรรมการการเลือกตั้งไม่สามารถเอาผิดได้ การออก 'ใบเหลือง' เพื่อให้มีการเลือกตั้งใหม่ แล้วปรากฏว่า ผู้รับ 'ใบเหลือง' ยังคงได้รับเลือกตั้ง แสดงให้เห็นถึงการสูญเสียต้นทุนปฏิบัติการโดยตลาดการเมืองมิได้รับประโยชน์แม้แต่น้อย อำนาจในการออก 'ใบเหลือง' และ 'ใบแดง' ของคณะกรรมการการเลือกตั้งมีผลบั่นทอนประสิทธิภาพการทำงานของรัฐสภาและรัฐบาลอย่างมีอาจปฏิเสธได้

¹³ บทบาทของอคติว่าด้วยขนาดของพรรคในประวัติศาสตร์การเมืองไทย ดู *รังสรรค์ หนะพรพันธุ์ (2544 ค)*

กล่าวว่า อดติว่าด้วยขนาดของพรรคมีผลในการทำลายและปิดกั้นเส้นทางการเติบโตของพรรคการเมืองที่มีอุดมการณ์ ซึ่งโดยธรรมชาติเป็นพรรคการเมืองขนาดเล็ก

การจัดตั้งรัฐบาลภายใต้ระบบทวิพรรคดูเฉินๆ เสียต้นทุนปฏิบัติการต่ำ เพราะเป็นการต่อสู้ระหว่างพรรคการเมืองขนาดใหญ่ 2 พรรค ภายใต้ระบบพหุพรรค เมื่อไม่มีพรรคการเมืองใดมีเสียงข้างมาก ก็ต้องมีรัฐบาลผสม การผสมรัฐบาลต้องมีต้นทุนปฏิบัติการที่ต้องเสีย การจัดตั้งรัฐบาลภายใต้ระบบทวิพรรคอาจเสียต้นทุนปฏิบัติการไม่แตกต่างจากการจัดตั้งรัฐบาลผสม หากพรรคการเมืองขนาดใหญ่ประกอบด้วยหลายมุ้งหลายกลุ่ม การแบ่งสันปันตำแหน่งภายในพรรคมีต้นทุนการเจรจาที่ต้องเสีย รวมทั้งต้นทุนปฏิบัติการอื่นๆ

การส่งเสริมพรรคการเมืองขนาดใหญ่เพื่อให้การเมืองไทย ‘พัฒนา’ ไปสู่ระบบทวิพรรค มิได้ให้หลักประกันเรื่องเสถียรภาพของรัฐบาล ในระบบรัฐบาลผสม ความขัดแย้งระหว่างพรรคร่วมรัฐบาลมีผลบั่นทอนอายุของรัฐบาล ในระบบทวิพรรค ความขัดแย้งระหว่างกลุ่มหรือมุ้งภายในพรรครัฐบาลเดียวกันมีผลในการสั่นคลอนเสถียรภาพของรัฐบาลไม่แตกต่างกัน

ในประเด็นเรื่องประสิทธิภาพ ดังได้กล่าวแล้วว่า รัฐบาลภายใต้ระบบทวิพรรคมิได้มีประจักษ์พยานข้อเท็จจริงว่ามีผลปฏิบัติการทางเศรษฐกิจดีกว่าระบบพหุพรรค แต่รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 มีบทบัญญัติที่บั่นทอนประสิทธิภาพของรัฐบาลและรัฐสภา บทบัญญัติที่เน้นการชำระล้างความสะอาดของระบอบการเมืองมีผลบั่นทอนประสิทธิภาพของระบอบการเมืองอย่างมิอาจหลีกเลี่ยงได้ นอกจากนี้ หน่วยงานและองค์กรอิสระจำนวนมากที่ผุดขึ้นตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญสร้างความทะเลาะทะเลาะระบอบการเมืองไทยอย่างมาก มิใช่ต้องกล่าวว่าเป็นภาระแก่งบประมาณแผ่นดินด้วย (ดูตารางที่ 2)

เมื่อพิจารณารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ในองค์รวม อาจกล่าวได้ว่า รัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นรัฐธรรมนูญที่เน้นการแทรกแซงตลาดการเมือง (Interventionist Constitution) สภาร่างรัฐธรรมนูญทำตัวเป็น ‘คุณพ่อรู้ดี’ ผู้มีคำตอบว่า ระบอบการเมืองที่ดีเป็นระบอบเช่นไร ด้วยเหตุตั้งนั้น จึงมีบทบัญญัติที่มีผลในการจัดตั้งองค์กรรัฐธรรมนูญภิบาล เพื่อทำหน้าที่ในการกำกับและตรวจสอบตลาดการเมือง องค์กรเหล่านี้ประกอบด้วยวุฒิสภา ศาลรัฐธรรมนูญ ศาลปกครอง คณะกรรมการการเลือกตั้ง คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดินและผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน เป็นต้น การออกแบบรัฐธรรมนูญเพื่อให้มีองค์กรรัฐธรรมนูญภิบาลย่อมมีข้อสมมติพื้นฐานว่า บรรดาผู้ที่ดำรงตำแหน่งในองค์กรเหล่านี้ ซึ่งต้องปลอดพ้นจากผลประโยชน์ส่วนบุคคล และมีวุฒิภาวะประจักษ์หนึ่ง ‘อรหันต์’ สามารถสรรหาได้โดยไม่ยาก ข้อสมมติข้อนี้เป็นที่ถกเถียงกันได้มาก สภาร่างรัฐธรรมนูญต้องการแทรกแซงตลาดการเมือง ถึงขั้นที่

กำหนดกึ่งบังคับให้รัฐบาลดำเนินนโยบายตามหมวดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ (หมวด 5) ไม่ยินยอมให้รัฐบาลมีเสรีภาพในการเลือกกำหนดนโยบายอย่างเต็มที่

ตารางที่ 2

องค์กรใหม่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

รายชื่อองค์กร	หมวด	มาตรา
1. สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ	ม. 89
2. คณะกรรมการการเลือกตั้ง	รัฐสภา : คณะกรรมการการเลือกตั้ง บทเฉพาะกาล	หมวด 6 ส่วนที่ 4 และ ม. 327
3. สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา	รัฐสภา : ผู้ตรวจการแผ่นดินของรัฐสภา บทเฉพาะกาล	หมวด 6 ส่วนที่ 7 และ ม. 330
4. สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ	รัฐสภา : คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ	หมวด 6 ส่วนที่ 8 และ ม. 334 (1)
5. สำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ	ศาล : ศาลรัฐธรรมนูญ - บทเฉพาะกาล	หมวด 8 ส่วนที่ 2 ม. 270 และ ม. 334 (1)
6. สำนักงานศาลยุติธรรม	ศาล : ศาลยุติธรรม - บทเฉพาะกาล	หมวด 8 ส่วนที่ 3 ม. 275 และ ม. 334 (1)
7. สำนักงานศาลปกครอง	ศาล : ศาลปกครอง - บทเฉพาะกาล	หมวด 8 ส่วนที่ 4 ม. 280 และ ม. 334 (1)
8. สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ	การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ - บทเฉพาะกาล	หมวด 10 ส่วนที่ 2 ม. 302 ม. 329 และ ม. 331
9. สำนักงานการตรวจเงินแผ่นดิน	การตรวจเงินแผ่นดิน บทเฉพาะกาล	หมวด 11 ม. 329 และ ม. 333
10. ศาลฎีกา แผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง	การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ บทเฉพาะกาล	หมวด 10 ส่วนที่ 4 ม. 329 และ ม. 332
11. องค์กรจัดสรรคลื่นความถี่วิทยุกระจายเสียง วิทยุโทรทัศน์ และวิทยุโทรคมนาคม	สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย	ม. 40

2.6 รัฐธรรมนูญในอุดมภาวะ (Optimal Constitution)

คำถามพื้นฐานมีอยู่ว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 เป็นรัฐธรรมนูญที่ดีเลิศหรือไม่ ?

รัฐธรรมนูญที่ดีเลิศหรือรัฐธรรมนูญในอุดมคติย่อมขึ้นอยู่กับดุลพินิจและอุดมการณ์ของแต่ละบุคคล นิยามของรัฐธรรมนูญที่ดีเลิศจึงแตกต่างกันไป ในโลกแห่งความเป็นจริง การร่างรัฐธรรมนูญที่ดีเลิศยากที่จะเป็นไปได้ เพราะการออกแบบรัฐธรรมนูญ (Constitutional Design) เป็นผลจากการประนอมความคิดของผู้ร่างรัฐธรรมนูญ ซึ่งมีแบบอย่างรัฐธรรมนูญที่ดีเลิศในอุดมคติแตกต่างกัน

ในวงวิชาการเศรษฐศาสตร์รัฐธรรมนูญ (Constitutional Political Economy) มีการนำเสนอแนวความคิดว่าด้วยรัฐธรรมนูญในอุดมภาวะ (Optimal Constitutional) ในทำนองเดียวกัน รัฐธรรมนูญในอุดมภาวะย่อมแตกต่างกันไปตามดุลพินิจและอุดมการณ์ของแต่ละบุคคล หากเรายึดเกณฑ์ของวิลเฟรโด พาเรโต (Vilfredo F. D. Pareto, 1848 - 1923) สังคมหนึ่งสังคมใด จะอยู่ในอุดมภาวะก็ต่อเมื่อสังคมนั้นมีการจัดสรรทรัพยากรจนได้รับสวัสดิการสูงสุด (Social Welfare Maximization) รัฐธรรมนูญในอุดมภาวะตามเกณฑ์อุดมภาวะของพาเรโต (Pareto Optimality) ย่อมต้องเป็นรัฐธรรมนูญที่ก่อฤกษ์ให้มีการจัดสรรและใช้ทรัพยากรที่มีจำกัดไปในทางที่ก่อให้เกิดสวัสดิการสูงสุดด้วย

รัฐธรรมนูญมีบทบาทในการกำหนดกติกาและสภาพแวดล้อมในตลาดการเมือง นิยามของรัฐธรรมนูญในอุดมภาวะย่อมขึ้นอยู่กับนิยามอุดมภาวะของตลาดการเมือง กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ จะต้องตอบคำถามพื้นฐานให้ได้เสียก่อนว่า เราต้องการตลาดการเมืองในรูปลักษณะใด แล้วจึงออกแบบรัฐธรรมนูญเพื่อให้ได้ตลาดการเมืองในรูปลักษณะนั้น รัฐธรรมนูญที่ก่อให้เกิดตลาดการเมืองในอุดมภาวะย่อมเป็นรัฐธรรมนูญในอุดมภาวะ

หากพิจารณาจากแง่มุมของการแทรกแซงในการกำกับและตรวจสอบตลาดการเมือง รัฐธรรมนูญจะมีประเภทที่สุดโต่งอยู่อย่างน้อย 2 ประเภท ปลายสุดด้านหนึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่เน้นการกำกับและตรวจสอบตลาดการเมืองอย่างเข้มงวด ซึ่งเรียกว่า Interventionist Constitution ปลายสุดอีกด้านหนึ่งเป็นรัฐธรรมนูญที่ปล่อยให้ตลาดการเมืองทำงานโดยเสรี มีการกำกับและตรวจสอบแต่เพียงเล็กน้อยหรือไม่มีเลย ซึ่งเรียกว่า Liberal Constitution

คำถามพื้นฐานก็คือ รัฐธรรมนูญประเภทใดเป็นรัฐธรรมนูญในอุดมภาวะระหว่าง Interventionist Constitution กับ Liberal Constitution

รัฐธรรมนูญที่เน้นการแทรกแซงตลาดการเมืองมีพื้นฐานความคิดจากเดวิด ฮิวม์ (David Hume) ซึ่งนำเสนอว่า ในแวดวงการเมือง มนุษย์ทุกคนต้องถือว่าเป็นผู้ไร้เกียรติ (Knaves)

(Hume 1741/1951)¹⁴ ในเวลาต่อมา จอห์น สจ๊วต มิลล์ (John Stuart Mill) เสนอความเห็นว่าการเมืองในฐานะตัวแทนมีประพฤติกรรมในการใช้อำนาจเพื่อแสวงหาผลประโยชน์ส่วนบุคคล (Mill 1861/1946)¹⁵ ตามทัศนะดังกล่าวนี้ รัฐธรรมนูญในอุดมภาวะ (Optimal Constitution) จำต้องกำหนดข้อจำกัดเพื่อมิให้นักการเมืองใช้อำนาจในทางฉ้อฉลและในทางทุจริตประชาชน Brennan and Buchanan (1983) นำข้อสมมติพื้นฐานของ Hume (1741/1951) และ Mill (1861/1946) มาพัฒนาเพื่อให้ข้อสนับสนุนในการกำกับและตรวจสอบประพฤติกรรมของนักการเมืองซึ่งเป็นสัตว์เศรษฐกิจ

รัฐธรรมนูญที่เน้นการกำกับและตรวจสอบตลาดการเมืองอย่างเข้มงวดย่อมต้องเสียต้นทุนปฏิบัติการสูง บางครั้งการกำกับและตรวจสอบอาจมีมากเกินไปจนไม่คุ้มประโยชน์ที่ได้รับ การกำกับและตรวจสอบในระดับอุดมภาวะ (Optimal Intervention) จำต้องเป็นระดับที่พอดี ทำให้ต้นทุนส่วนเพิ่มที่สังคมเสียไปในการกำกับและตรวจสอบ (Marginal Social Cost) เท่ากับประโยชน์ส่วนเพิ่มที่ได้รับจากการกำกับและตรวจสอบ (Marginal Social Benefit) พอดี การกำกับและตรวจสอบมากเกินไปจะทำให้สังคมมีโอกาสบรรลุอุดมภาวะของพาเรโต นอกจากนี้ ความเข้มงวดในการกำกับและตรวจสอบมากเกินไปยังอาจมีผลในการขับเคลื่อนพลเมืองดีที่มีอยู่น้อยนิด ออกจากตลาดการเมือง และสกัดพลเมืองดีนอกตลาดมิให้เข้าสู่ตลาดการเมืองอีกด้วย ผลกระทบดังกล่าวนี้ Frey (1997) เรียกว่า *Crowding-out Effect*

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 เดินตามแนวความคิดพื้นฐานของ Hume (1741/1951) Mill (1861/1946) และ Brennan and Buchanan (1983) แม้กรรมการสภาร่างรัฐธรรมนูญจะมีได้อ่านงานวิชาการเหล่านี้เลยก็ตาม แต่บทบัญญัติต่างๆ ในรัฐธรรมนูญฉบับนี้มีข้อสมมติแฝงเร้นว่า นักการเมืองเป็นสัตว์เศรษฐกิจ (*homo economicus*) ผู้มีความเห็นแก่ได้และใช้อำนาจในทางเกื้อประโยชน์ส่วนบุคคล ดังนั้น จึงต้องออกแบบรัฐธรรมนูญเพื่อควบคุมประพฤติกรรมของนักการเมือง เมื่อพิจารณาว่ารัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ในองคร่วม จะพบบทบัญญัติที่มีผลในการกำกับและตรวจสอบตลาดการเมืองค่อนข้างสุดโต่ง

¹⁴ เดวิด ฮิวม์ กล่าวในตอนหนึ่งว่า “ _ _ In constraining any system of government, and fixing the several checks and control of the constitution, every man ought to be supposed a knave, and to have no other end, in all his actions, than private interest.” อ้างถึงใน Brennan and Buchanan (1983 : 89)

¹⁵ จอห์น สจ๊วต มิลล์ กล่าวในตอนหนึ่งว่า “ _ _ The very principle of constitutional government requires it to be assumed that political power will be abused to promote the particular purposes of the holder ; not because it always is so, but because such is the natural tendency of things to guard against which is the especial use of free institutions.” อ้างถึงใน Brennan and Buchanan (1983 : 89)

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 แสดงความไม่ศรัทธา (Distrust) ทั้งต่อประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง และนักการเมืองผู้ต้องการยึดกุมอำนาจ ความไม่ศรัทธาที่มีต่อประชาชนปรากฏในบทบัญญัติที่บังคับประชาชนให้ถือเป็นหน้าที่ในการใช้สิทธิเลือกตั้ง 'ไม่ให้ประชาชนมีเสรีภาพในการเลือกกระหว่างการใช้สิทธิกับการนอนหลับทับสิทธิ์' ความไม่ศรัทธาที่มีต่อนักการเมืองปรากฏในบทบัญญัติที่มีข้อสมมติอันแฝงเร้นว่า นักการเมืองเป็นอับปรียชน ความไม่ศรัทธาที่มีต่อรัฐบาลปรากฏในบทบัญญัติที่บังคับให้รัฐบาลดำเนินนโยบายตามหมวดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ รัฐธรรมนูญที่ร่างขึ้นบนพื้นฐานแห่งความไม่ศรัทธาและความไม่เชื่อถือประชาชนในฐานะผู้มีสิทธิเลือกตั้ง นักการเมือง หรือราษฎร ย่อมมีผลในการทำลายคุณธรรมของพลเมือง (Civic Virtue) เพราะมีข้อสมมติแฝงเร้นว่า สังคมไม่มีคุณธรรม สมาชิกในสังคมสมควรมีศรัทธาและความเชื่อถือต่อผู้อื่น การสร้างความไม่ศรัทธาและความไม่เชื่อถือซึ่งกันและกันในสังคมมีผลในการทำลายสุขภาพของสังคม ราษฎรที่เชื่อว่ารัฐสภาและรัฐบาลประกอบด้วยอับปรียชนย่อมไม่เชื่อถือและไม่ศรัทธาทั้งรัฐสภาและรัฐบาล ความร่วมมือร่วมใจของราษฎรในสังคมย่อมมีน้อย รัฐธรรมนูญและกฎหมายที่ร่างขึ้นบนฐานความเชื่อที่ว่า ประชากรราษฎรมีความเห็นแก่ได้ และมีบทลงโทษที่เข้มงวดเพื่อกำกับประพฤติกรรมของพลเมือง ย่อมมีผลเสริมส่งให้ราษฎรหาช่องทางในการเล็งซื้อแปงของบ้านเมือง รัฐธรรมนูญที่มองนักการเมืองเป็นอับปรียชนย่อมสร้างงานขัดขวางการเข้าสู่ตลาดการเมืองของพลเมืองดี เพราะทันทีที่พลเมืองดีก้าวเข้าสู่ตลาดการเมือง ก็กลายเป็น 'อับปรียชน' ในสายตาของรัฐธรรมนูญ พลเมืองดีที่คิดจะก้าวเข้าสู่ตลาดการเมืองต้องเสียต้นทุนปฏิบัติการโดยไม่จำเป็น เพราะต้องเผชิญกับการตรวจสอบจากองค์กรรัฐธรรมนูญภิบาลและจากสังคม พลเมืองจึงต้องคิดหนักในการตัดสินใจเข้าสู่ตลาดการเมือง ตรงกันข้าม อับปรียชนที่อยู่ในตลาดการเมืองมาก่อนแล้วจะยังคงอยู่ต่อไป และอับปรียชนรุ่นใหม่จะตบเท้าเข้าสู่ตลาดการเมืองเป็นระลอกๆ เพราะต้นทุนปฏิบัติการที่ต้องสูญเสียจากการถูกตรวจสอบและคุมประพฤติ มิได้มากเท่าพลเมืองดี รัฐธรรมนูญที่ออกแบบในการสกัดอับปรียชนจะมีผลตรงกันข้ามในการดำรงตำแหน่งแห่งหนของอับปรียชนในตลาดการเมืองต่อไป ปรากฏการณ์ 'เลือกนักมักได้แแล้ว' ดังกล่าวนี้เป็นปัญหาที่วงวิชาการเศรษฐศาสตร์เรียกว่า Adverse Selection

Frey (1997) เสนอให้ออกแบบรัฐธรรมนูญตามแนวทางเสรีนิยมเพื่อดึงดูดพลเมืองดีเข้าสู่ตลาดการเมือง ในขณะที่ Interventionist Constitution ก่อให้เกิด Crowding-out Effect ด้วยการขับดันพลเมืองดีออกจากตลาดการเมือง Liberal Constitution จะก่อให้เกิด Crowding-in Effect ด้วยการดึงดูดพลเมืองดีเข้าสู่ตลาดการเมือง ในการนี้ การออกแบบรัฐธรรมนูญจะต้องยึดศรัทธาและความเชื่อถือ (Trust) ที่มีต่อประชาชน ทั้งในฐานะราษฎรทั้งที่มีและไม่มีสิทธิเลือกตั้ง และในฐานะนักการเมือง ถึงมนุษย์จะเป็นสัตว์เศรษฐกิจผู้มีความเห็นแก่ได้ แต่มนุษย์มิได้เป็นอับปรียชนเสียทุกคน คำถามพื้นฐานมิได้มีอยู่ว่า เหตุใดมนุษย์บางภาคส่วนจึงเป็นอับปรียชน

หากแต่อยู่ที่ว่า เหตุใดมนุษย์ส่วนใหญ่จึงยังเป็นพลเมืองดี คุณธรรมของพลเมืองดีจะได้รับการเสริมส่งหากรัฐธรรมนูญและกฎหมายบัญญัติขึ้นบนพื้นฐานของศรัทธาและความเชื่อถือที่มีต่อประชาชน สังคมที่ประชาชนมีศรัทธาและความเชื่อถือซึ่งกันและกันสามารถผนึกตัวเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยที่สมานฉันท์เกิดขึ้นได้โดยง่าย ในประการสำคัญ การออกแบบรัฐธรรมนูญบนพื้นฐานของศรัทธาความเชื่อถือจะไม่สร้างปัญหา Adverse Selection

แม้ Frey (1997) จะวิพากษ์ Brennan and Buchanan (1983) และมีจุดยืนเคียงไปข้าง Liberal Constitution แต่ก็เห็นความจำเป็นในการมีบทบัญญัติที่กำกับและตรวจสอบมิให้ผู้มีอำนาจทางการเมืองใช้อำนาจในทางมิชอบ

แนวความคิดที่ว่าด้วยรัฐธรรมนูญในอุดมภาวะ (Optimal Constitution) เป็นแนวความคิดที่มีอาจเล็งการใช้อุดมคติและค่านิยมส่วนบุคคล ในประการสำคัญ ปรัชญาและอุดมการณ์ทางการเมืองจะมีบทบาทสำคัญในการออกแบบรัฐธรรมนูญ Faria (1999) ซึ่งให้เห็นว่าการออกแบบรัฐธรรมนูญตามแนวทางของ Frey (1997) จะมีผลส่งเสริมคุณธรรมของพลเมืองดี ในขณะที่การออกแบบรัฐธรรมนูญตามแนวทางของ Brennan and Buchanan (1983) จะช่วยจำกัดการแสวงหาผลประโยชน์ส่วนบุคคลของนักการเมืองในระยะยาวได้ รัฐธรรมนูญในอุดมภาวะอยู่ที่การผสมผสานการออกแบบรัฐธรรมนูญตามแนวทางทั้งสองนี้ ในประการสำคัญ Faria (1999) พิสูจน์ให้เห็นว่า การตรารัฐธรรมนูญและกฎหมายเพื่อกำกับและตรวจสอบตลาดการเมืองมากเกินไป อาจมีบทบัญญัติและมาตรการมากเกินไประดับอันเหมาะสม หากมีบทบัญญัติและมาตรการตามกฎหมายมากเกินไป อาจทำให้การบังคับใช้หย่อนยานได้ หากต้องการให้การบังคับใช้กฎหมายอยู่ในระดับอุดมภาวะ (Optimal Enforcement) ก็ต้องมีจำนวนบทบัญญัติและมาตรการในระดับที่เหมาะสมด้วย

3. ตลาดการเมืองภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540¹⁶

การบังคับใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ทำให้สังคมการเมืองไทยต้องปรับตัวสู่ดุลยภาพใหม่ กระบวนการเปลี่ยนแปลงนี้กินเวลายาวนาน กว่าที่จะเห็นภาพชัดเจนคงเป็นช่วงเวลาหลังการเลือกตั้งใหญ่สมาชิกวุฒิสภาครั้งที่สอง

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 และกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญก่อนผลกระทบต่อสังคมการเมืองไทย ทั้งด้านโครงสร้าง (Structure) ประพฤติกรรม (Conduct) และผลปฏิบัติการ (Performance)

3.1 โครงสร้างตลาดการเมือง

การเปลี่ยนแปลงโครงสร้างชนชั้นนำทางอำนาจ (Power Elite) หรือชนชั้นปกครองเป็นการเปลี่ยนแปลงที่คาดการณ์ได้ กลุ่มทุนธุรกิจและผู้นำท้องถิ่นในส่วนภูมิภาคจะถีบตัวขึ้นมาเป็นชนชั้นปกครองมากขึ้น ทั้งนี้เป็นผลจากการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรแบบแบ่งเขต เขตเดียวคนเดียว กระแสการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวนี้เกิดขึ้นภายหลังการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเดือนตุลาคม 2516 รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ช่วยเสริมกระแสนี้ให้ชัดเจนขึ้น กลุ่มพลังอำนาจตามมติปไตยจะลดความสำคัญลงในโครงสร้างชนชั้นนำทางอำนาจ อันเป็นผลจากบทบัญญัติที่กำหนดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภา นับตั้งแต่การเปลี่ยนแปลงการปกครองปี 2475 จวบจนปี 2530 วุฒิสภาเป็นปราการสำคัญทางการเมืองของกลุ่มพลังอำนาจตามมติปไตย แต่ปราการดังกล่าวนี้เริ่มสั่นคลอนตั้งแต่ยุครัฐบาลพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ เป็นต้นมา เมื่อตัวแทนของกลุ่มทุนทะลุทะลวงเข้าไปยึดพื้นที่วุฒิสภาบางส่วนได้ การเปลี่ยนแปลงกระบวนการคัดสรรวุฒิสมาชิกจากระบบการแต่งตั้งมาเป็นระบบการเลือกตั้งบนพื้นฐานอำนาจทางการเมืองของกลุ่มพลังอำนาจตามมติปไตยอย่างสำคัญ ดังจะเห็นได้ว่า ในการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาครั้งแรกเมื่อวันที่ 4 มีนาคม 2543 และการเลือกตั้ง 'ซ่อม' เมื่อวันที่ 29 เมษายน ศกเดียวกัน ผู้ที่มีภูมิหลังเป็นขุนนางข้าราชการและอดีตวุฒิสมาชิกมิได้รับเลือกตั้งมากเท่าที่ควร

ขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนจะเติบโตใหญ่ขึ้นมาคานอำนาจของกลุ่มทุน (Countervailing Power) แม้ว่ากลุ่มทุนจะสามารถยึดพื้นที่ในหมู่ชนชั้นปกครองได้มากขึ้น ทั้งนี้ด้วยการกระโดดขึ้นสังเวียนการเมืองโดยตรงและด้วยการสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์กับผู้นำนักการเมืองและพรรคการเมือง ขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนอาศัยการ 'จัดตั้ง' ประชาชน และสร้างเครือข่ายทางการเมืองในระดับรากหญ้า ระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขต เขตเดียวคนเดียว และการใช้ระบบการเลือกตั้งสมาชิกวุฒิสภาแทนระบบการแต่งตั้งเกือบให้ตัวแทนขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนยึดพื้นที่ในรัฐสภาได้มากขึ้น

¹⁶ เนื้อหาในหัวข้อนี้โดยสาระสำคัญสรุปจาก *รังสรรค์ ทัศนะพรพันธุ์ (2542/2543)*

โครงสร้างตลาดการเมืองมิได้มีการเปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญ ตลาดการเมืองยังคงมีการแข่งขันที่ไม่สมบูรณ์ (Imperfect Competition) ทั้งนี้เนื่องจากทำนบกีดขวางการเข้าสู่ตลาด (Barriers to Entry) มิได้ลดทอนลง ฐานะทางเศรษฐกิจยังคงเป็นทำนบกีดขวางที่สำคัญ ชนชั้นต่ำและชนต่ำชั้นมีอาจก้าวเข้าสู่ตลาดการเมืองในฐานะผู้แทนปวงชนได้ รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ยังคงบังคับให้ผู้สมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรต้องสังกัดพรรค กระบวนการคัดสรรตัวแทนพรรคกลายเป็นกลไกสกัดการเข้าสู่ตลาดการเมือง นอกจากนี้ รัฐธรรมนูญฉบับนี้ยังสร้างทำนบใหม่ในการกีดขวางการเข้าสู่ตลาดการเมือง อันได้แก่ ทำนบด้านการศึกษา จนระบอบประชาธิปไตยในประเทศไทยมีองค์ประกอบของระบอบ *'บัณฑิตยาริปไตย'*

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 มิได้มีเข็มมุ่งในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างตลาดการเมือง เพื่อให้มีการแข่งขันที่สมบูรณ์ (Perfect Competition) ดังนั้น จึงมิได้ออกแบบตลาดการเมือง (Market Design) เพื่อทำลายหรือลดทอนทำนบการเข้าและออกจากตลาด ทำนบที่กีดขวางการเข้าสู่ตลาดจึงยังคงดำรงอยู่ และอาจมีมากกว่าเดิม

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ยังคงมีอคติเกี่ยวกับขนาดของพรรค (Size Bias) โดยมีความเชื่อว่า พรรคขนาดใหญ่ดีกว่าพรรคขนาดเล็ก อคติเกี่ยวกับขนาดของพรรคมาจากฐานความเชื่อที่ว่า ระบบทวิพรรค (Two – Party System) ดีกว่าระบบพหุพรรค (Multiparty System) อคติดังกล่าวนี้เสริมส่งให้พรรคการเมืองเลือกเส้นทางการเติบโตจากภายนอก (External Growth) มากกว่าเส้นทางการเติบโตจากภายใน (Internal Growth) การซื้อขายนักการเมืองที่มีศักยภาพที่จะชนะการเลือกตั้งจึงมีต่อไป โดยชำระราคาเป็นเงิน หรือตำแหน่งทางการเมือง หรือทั้งสองอย่าง ในบางกรณีถึงเหมาะซื้อทั้ง 'มุ้ง' การเติบโตใหญ่ของพรรคการเมืองไทยมิได้เกิดจากฐานอุดมการณ์ หากแต่เกิดจากฐานผลประโยชน์

ก่อนการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มีการคาดการณ์กันว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงดุลยภาพครั้งใหญ่ในตลาดการเมืองไทย เนื่องจากมีการย้ายพรรคและย้าย 'มุ้ง' ขนาดใหญ่ ขณะเดียวกัน พรรคการเมืองขนาดใหญ่จะเข้าครอบงำกิจการพรรคขนาดเล็ก (Take-over) และพรรคขนาดเล็กจะควบกิจการเข้าด้วยกัน (Merger) ภายหลังการเลือกตั้งดังกล่าวนี้ การย้ายพรรคจะทำได้ยากขึ้น เพราะติดขัดประเด็นเรื่องเวลาภาวะความเสี่ยง และสภาวะความไม่แน่นอนของผู้ที่ตัดสินใจย้ายพรรค (*รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ 2543 ก ; 2544 ข*)

ข้อคาดการณ์ข้างต้นนี้ตรงต่อปรากฏการณ์ที่เป็นจริง พรรคไทยรักไทยเป็นตัวอย่างของพรรคการเมืองที่กล่าวข้างต้นนี้ ทั้งนี้เพราะพรรคไทยรักไทยสนองตอบโครงสร้างสิ่งจูงใจที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญ โดยเลือกเส้นทางการเติบโตจากภายนอก (*รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ 2544ข*) ด้วยการควมุ้งการเมืองต่างๆ นับตั้งแต่กลุ่มวังน้ำเย็น (นายเสนาะ เทียนทอง) กลุ่ม

ขอนแก่น (นายสุวิทย์ คุณกิตติ) กลุ่มกำแพงเพชร (นายเรืองวิทย์ ลิกค์) กลุ่มอุดรธานี (นายป้องพล) กลุ่มสุโขทัย (นายสมศักดิ์ เทพสุทิน) รวมทั้งกลุ่มนครปฐม (นายไชยยศ สะสมทรัพย์) ภายหลังการเลือกตั้งเมื่อวันที่ 6 มกราคม 2544 พรรคไทยรักไทยเข้าไปครอบงำกิจการของพรรคเสรีธรรม (นายพินิจ จารุสมบัติ) (รัฐพรรค ณะพรพันธุ์ 2544 ง) การควบรวมกลุ่มบุรีรัมย์ (นายเนวิน ชิดชอบ) เข้ากับพรรคชาติไทย เป็นตัวอย่างของการควบรวมกิจการของกลุ่มการเมืองขนาดเล็กกับพรรคการเมืองขนาดกลาง การควบและครอบพรรคหรือกลุ่มการเมืองจะยังปรากฏต่อไป พรรคการเมืองเกือบทุกพรรคล้วนมีประสบการณ์ในการซื้อนักการเมืองด้วยกันทั้งสิ้น

จำนวนพรรคที่มีชีวิตทางการเมืองจะไม่แปรเปลี่ยนจากปัจจุบันมากนัก แม้รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 จะมีบทบัญญัติที่เกื้อกูลให้การจัดตั้งพรรคการเมืองเป็นไปได้โดยง่าย แต่กฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมืองกลับทำให้พรรคการเมืองที่จัดตั้งใหม่ยากที่จะมีชีวิตรยืนยาวได้ เว้นแต่จะมี ‘เจ้าบุญทุ่ม’ หรือ ‘ทักษิณ 2’

การที่พรรคการเมืองขนาดเล็กก่อเกิดได้ยาก เนื่องจากรัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 มีอคติเกี่ยวกับขนาดของพรรคการเมือง โดยที่อคติดังกล่าวนี้ถูกเสริมส่งให้เลวร้ายโดยกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยพรรคการเมือง ทำให้โฉมหน้าพรรคการเมืองไม่มีการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญ ความข้อนี้มันหมายความว่า พรรคการเมืองที่มีอยู่เดิมเหล่านี้จะเวียนกัน ‘ผสมพันธุ์’ เพื่อจัดตั้งรัฐบาลต่อไป และผู้นำการเมืองยังคงเป็น ‘คนหน้าเดิม’

โครงสร้างรัฐสภามีการเปลี่ยนแปลงในด้านรูปแบบ แต่ไม่มีการเปลี่ยนแปลงด้านเนื้อหาอย่างสำคัญ สภาผู้แทนราษฎรจะประกอบด้วยผู้นำท้องถิ่นและตัวแทนกลุ่มทุนธุรกิจและชนนงนักวิชาการ (Technocrats) เล็ดลอดเข้าไปเป็นสมาชิก วุฒิสภามีได้เป็นฐานที่มั่นของกลุ่มพลังอำนาจมาตยาธิปไตยอีกต่อไป กลุ่มทุนธุรกิจ ผู้นำท้องถิ่น อดีตนักการเมืองที่มีอาจตบเท้าเข้าสภาผู้แทนราษฎร รวมทั้งผู้นำขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนสามารถยึดพื้นที่ในวุฒิสภาได้มากขึ้น ประพฤติกรรมของสมาชิกวุฒิสภาชุดแรกที่มาจากการเลือกตั้งก่อให้เกิดข้อกังขาเกี่ยวกับผลแห่งการปฏิรูปการเมืองตามรัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 (รัฐพรรค ณะพรพันธุ์ 2544 ฉ)

โฉมหน้าของรัฐบาลหรือคณะรัฐมนตรีมิได้แปรเปลี่ยนไปจากเดิมอย่างสำคัญ รัฐบาลผสมจะยังคงเป็นรูปแบบหลักของรัฐบาลไทยในอนาคต การจัดตั้งรัฐบาลพรรคเดียวแม้จะอยู่ในวิสัยที่เป็นไปได้ แต่มีความเสี่ยงในด้านเสถียรภาพของรัฐบาล ในระบอบการเมืองที่พรรคเติบโตจากภายนอก ถึงพรรคการเมืองพรรคใดมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเกินกว่าครึ่งสภา อาจไม่สามารถจัดตั้งรัฐบาลพรรคเดียวได้ จนกว่ากลุ่มหรือมุ่งของหัวหน้าพรรคมีคะแนนเสียงเกินครึ่ง

สภา มิฉะนั้นความขัดแย้งระหว่างกลุ่มหรือมุ่งภายในพรรคเดียวกันอาจนำมาซึ่งจุดจบของรัฐบาลได้

การจำกัดจำนวนรัฐมนตรีมีให้เกิน 36 คน (รวมทั้งนายกรัฐมนตรี) ในด้านหนึ่งจะยังผลให้การแข่งขันแย่งชิงตำแหน่งเข้มข้นขึ้น ในอีกด้านหนึ่งทำให้ราคาเก้าอี้รัฐมนตรีแพงขึ้น ซึ่งมีนัยสำคัญว่า ผู้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีจะต้องมีภาระในการเลี้ยงดู ส.ส. บริวารจำนวนมากขึ้น และมีภาระในการหาเงินเข้าพรรคมากขึ้น การห้าม ส.ส. ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีหรือรัฐมนตรีมีอาจทำลายระบบความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ได้ ถึงอย่างไรฐานอำนาจทางการเมืองของรัฐมนตรียังอยู่ที่จำนวน ส.ส. บริวาร หากปราศจากความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ดังกล่าวนี้ สภาผู้แทนราษฎรจะเป็นสถาบันที่สิ้นคลอนเสียดียภาพของรัฐบาล มิใช่สถาบันที่ช่วยค้ำจุนรัฐบาล ดังกรณีรัฐบาลดอนม – ประภาส ภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2511

3.2 ประพฤติกรรม

ประพฤติกกรรมทางการเมืองภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มิได้แตกต่างจากเดิมมากนัก

ในด้านประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้ง การนอนหลับทับสิทธิ์จะยังคงมีต่อไป แม้จะมีบทบัญญัติกำหนดหน้าที่ในการใช้สิทธิเลือกตั้ง การนอนหลับทับสิทธิ์อาจมีมากขึ้น หากผลแห่ง ‘การปฏิรูป’ ต่ำกว่าความคาดหวังของประชาชน การซื้อขายเสียงจะยังคงมีอยู่ไปตราบนานเท่านาน รัฐธรรมนูญมิได้สร้างกลไกความรับผิดชอบ (Accountability Mechanism) เพื่อบังคับให้รัฐบาลดำเนินนโยบายตามที่หาเสียง ตลาดการเมืองในโลกแห่งความเป็นจริงจะยังคงเป็นตลาดปริวรรตสาธารณะ (Public Exchange Market) ณ ที่ซึ่งเงินแลกกับคะแนนเสียง มิใช่ตลาดในอุดมคติ ณ ที่ซึ่งนโยบายแลกกับคะแนนเสียง (รัฐสรรค์ ธีระพรพันธุ์ 2542/2543)

ในด้านนักการเมือง การซื้อเสียงและการทุจริตการเลือกตั้งเพื่อเป็นสมาชิกรัฐสภาจะยังคงมีต่อไป แม้ว่ารัฐธรรมนูญและกฎหมายการเลือกตั้งฉบับใหม่จะเข้มงวดในการป้องกันและปราบปรามการซื้อขายเสียง แต่การซื้อขายเสียงเป็นประพฤติกกรรมอันยากแก่การนิยามในสังคมที่ระบบความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ฝังรากลึก ดังเช่นสังคมไทย หากต้องการปราบปรามการซื้อขายเสียง ก็ต้องทำลายระบบความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ ซึ่งเกินความสามารถของคณะกรรมการการเลือกตั้ง ทั้งยังมีคำถามพื้นฐานด้วยว่า ระบบความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์สมควรแก่การทำลายหรือไม่ การปราบปรามการซื้อขายเสียงมีปัญหายุ่งยากซับซ้อนมากขึ้นไปอีกเมื่อปรปักษ์หรือคู่แข่งทางการเมืองสร้างหลักฐานเท็จ อันเป็นเหตุให้ต้องเสียต้นทุนปฏิบัติการในระดับสูงเกินกว่าระดับอันสมควรเพื่อการปราบปรามดังกล่าวนี้

เนื้อหาส่วนนี้สรุปจากรัฐสรรค์ ธีระพรพันธุ์ (2542/2543 ; 2543 ค ; 2543 ง)

การย้ายพรรคของนักการเมืองจะยังคงมีต่อไป เพียงแต่มีได้มีควมถี่และปริมาณมากเท่าช่วงก่อนการเลือกตั้งครั้งแรกภายใต้รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 เนื่องจากติดขัดด้วยเงื่อนไขเวลาตามรัฐธรรมนูญและกฎหมายเลือกตั้ง โดยทั่วไปนักการเมืองจะย้ายจากพรรคที่ให้ผลตอบแทนต่ำไปสู่พรรคที่ให้ผลตอบแทนสูง โดยที่ผลตอบแทนดังกล่าวนี้ทั้งที่เป็นตัวเงินและมีใช้ตัวเงิน

การย้ายเขตการเลือกตั้งจะมีมากในการเลือกตั้ง 2-3 ครั้งแรก เนื่องจากการเลือกเขตเลือกตั้งยังไม่ลงตัว อันเป็นผลจากการแบ่งเขตเลือกตั้งใหม่ตามระบบเขตเดียว คนเดียว โดยทั่วไป นักการเมืองจะย้ายจากเขตที่มีโอกาสชนะการเลือกตั้งต่ำไปสู่เขตที่มีโอกาสชนะการเลือกตั้งสูง

ตระกูลนักการเมืองจะเติบโตเด่นชัดมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักการเมืองภูธร เพราะมีการสืบมรดกทางการเมืองตามสายโลหิต เพื่อหาประโยชน์จาก 'ทุนยี่ห้อทางการเมือง' (Political Brand Name Capital) อย่างเต็มที่ (Coats and Dalton 1992 ; Lotts, Jr. 1987 ; 1989)

เมื่อการเลือกตั้งจบสิ้นลง การแย่งชิงตำแหน่งทางการเมืองย่อมเป็นปรากฏการณ์สามัญ หากรัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ประสบความสำเร็จในการกำหนดกติกาว่า เฉพาะ ส.ส. ในระบบบัญชีรายชื่อเท่านั้นที่มีโอกาสดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี การแย่งชิงอันดับในบัญชีรายชื่อพรรคจะเป็นไปอย่างเข้มข้น กลุ่มหรือมุ้งการเมืองแต่ละมุ้งจะใช้อำนาจต่อรองเพื่อขอโควตา ส.ส. ในบัญชีรายชื่อพรรคภายในอันดับที่คาดว่าจะได้รับเลือกตั้ง ความแตกต่างระหว่าง ส.ส. จากการเลือกตั้งระบบแบ่งเขต กับ ส.ส. จากระบบบัญชีรายชื่อก็คือ ส.ส. จากระบบแบ่งเขตต้องมีความรับผิดชอบ (Accountability) ต่อผู้มีสิทธิเลือกตั้งในเขตการเลือกตั้งของตน ส่วน ส.ส. จากระบบบัญชีรายชื่อมีความรับผิดชอบต่อหัวหน้ากลุ่มและผู้นำพรรค หากต้องรับผิดชอบต่อประชาชนไม่ เพราะหัวหน้ากลุ่มและผู้นำพรรคเท่านั้นที่จะช่วยให้ติดอันดับบัญชีรายชื่อพรรค

การซื้อขายเสียงในรัฐสภาอาจมีมากกว่าเดิม พรรครัฐบาลอาจต้องซื้อเสียงในวาระการประชุมที่สำคัญ เว้นแต่มีการจัดสรรผลประโยชน์แก่ ส.ส. ในสังกัดอย่างลงตัว มิฉะนั้น ส.ส. ที่มาจากระบบการเลือกตั้งแบบแบ่งเขตอาจเป็นตัวแปรในการสั่นคลอนรัฐบาล เนื่องจากถูกกันมิให้ดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี

ในด้านพรรคการเมือง รัฐธรรมนูญกำหนดโครงสร้างสิ่งจูงใจในการเติบโตจากภายนอกมากกว่าการเติบโตจากภายใน หากตลาดการเมืองค่อยๆ แปรเปลี่ยนไปเป็นตลาดซื้อขายนโยบายมากขึ้น พรรคการเมืองจำเป็นต้องมีองค์กรผลิตความคิด (Think Tank) ของตน รวมทั้งการจัดตั้งองค์กรพิทักษ์พรรคเพื่อทำสงครามวาทกรรมกับพรรคการเมืองที่เป็นปรปักษ์การเมืองการเมืองระหว่างกลุ่มภายในพรรคเดียวกัน หรือ Faction Politics ยังคงเป็นปมเงื่อนไขสำคัญในการ

ศึกษาการเมืองไทย สมานฉันท์ภายในพรรคจะก่อเกิดก็ต่อเมื่อมีระบบการแบ่งปันส่วนเกินทางเศรษฐกิจจากกระบวนการบริหารนโยบายอย่างทั่วถึง

ในด้านรัฐสภา รัฐสภาแปรสภาพเป็นเวทีละครและเวทีต่อรองผลประโยชน์มากขึ้น รัฐสภาเป็นเวทีละคร เพราะเหตุที่สมาชิกรัฐสภาต้องการแสดงผลงานด้วยการอภิปรายในวาระการประชุมสำคัญที่มีการถ่ายทอดวิทยุและ/หรือโทรทัศน์ ทั้งฝ่ายค้านและฝ่ายรัฐบาลจะใช้รัฐสภาเป็นสนามรบสำหรับการทำสงครามวาทกรรม รัฐสภาเป็นเวทีต่อรองผลประโยชน์ เพราะเป็นสมรภูมิต่างกลุ่มผลประโยชน์ต่างๆผลักดันกฎหมายและมาตรการทางนโยบายที่เกื้อประโยชน์ของตน และคัดค้านต่อต้านกฎหมายและมาตรการทางนโยบายที่ลดรอนผลประโยชน์ของตน การที่รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 มีบทบัญญัติส่งเสริมการมีส่วนร่วมของประชาชน (People Participation) ย่อมทำให้การต่อรองผลประโยชน์ในรัฐสภาทวีความเข้มข้นมากยิ่งขึ้น แต่รัฐสภาจะไม่มีบทบาทในด้านนิติบัญญัติเท่าที่ควร เพราะรัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติที่ลดรอนหน้าที่ในด้านนิติบัญญัติของพรรคการเมืองขนาดเล็กที่มี ส.ส. น้อยกว่า 20 คน และลดรอนเสรีภาพในการนำเสนอกฎหมายเกี่ยวกับการเงิน โดยที่ ส.ส. พรรคฝ่ายค้านหมดสิทธิในการเสนอร่างกฎหมายประเภทนี้ และ ส.ส. พรรครัฐบาลจะนำเสนอกฎหมายประเภทนี้ได้ก็แต่โดยได้รับความเห็นชอบจากนายกรัฐมนตรี การลดรอนหน้าที่ของสมาชิกรัฐสภาในด้านนิติบัญญัติ ย่อมมีผลในการส่งเสริมประเพณีกรรมเบี่ยงเบน สมาชิกรัฐสภาจะแย่งชิงตำแหน่งสำคัญในรัฐสภา และใช้อำนาจต่อรองในการผันงบประมาณไปสู่เขตการเลือกตั้งของตน แม้รัฐธรรมนูญจะมีบทบัญญัติป้องปรามประเพณีกรรมเช่นนี้ก็ตาม

ในด้านรัฐบาล การแสวงหาผลประโยชน์จากกระบวนการกำหนดและบริหารนโยบายทั้งโดยชอบและมีชอบจะยังคงมีต่อไป โดยที่อาจมากกว่าเดิม และซับซ้อนมากกว่าเดิม ค่าใช้จ่ายทางการเมืองของพรรคการเมืองและผู้นำพรรคที่ถีบตัวสูงขึ้นจะกดดันให้การฉ้อราษฎร์บังหลวงและประเพณีมิชอบมีมากขึ้น โดยที่รูปแบบการดูดซับส่วนเกินทางเศรษฐกิจโดยพื้นฐานมิได้แตกต่างจากที่เป็นอยู่มากนัก ด้วยเหตุดังนี้ พรรคการเมืองจะกระเสือกกระสนเพื่อเป็นผู้จัดตั้งรัฐบาล หรือเข้าร่วมรัฐบาล การมีฐานะเป็นพรรคฝ่ายค้านทำให้อดอยากปากแห้ง

รัฐบาลที่มาจาก การเลือกตั้งจะดำเนินนโยบายไปในทางสร้างคะแนนนิยมทางการเมือง โดยหวังคะแนนเสียงสูงสุดในการเลือกตั้งครั้งต่อไป (Vote Gains Maximization) ดังบทวิเคราะห์ของ Downs (1957) หากกระบวนการเมืองขาดกลไกความรับผิดชอบ นโยบายที่เป็นจริง (Actual Policy) อาจแตกต่างจากนโยบายที่ใช้ในการหาเสียงเลือกตั้ง (Stated Policy) โดยที่นโยบายที่ใช้หาเสียง บางนโยบายหรือส่วนใหญ่อาจมิได้นำไปดำเนินการเลย

รัฐบาลที่มาจาก การเลือกตั้งจะดำเนินนโยบายเพื่อเกื้อประโยชน์เขตการเลือกตั้งที่เป็นฐานที่มั่นทางการเมือง ทั้งนี้ด้วยการผันงบประมาณการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานทาง

เศรษฐกิจ (Infrastructure Investment) ลงสู่ฐานที่มั่น และฝังบพยุวราคาสินค้าเกษตรลงสู่ฐานที่มั่น ในขณะเดียวกันก็ต้องดำเนินนโยบายเพื่อเกื้อประโยชน์กลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เป็นฐานธกกิจการเมืองของพรรค เพราะพรรคอยู่รอดทางการเงินมาได้ด้วยการเกื้อหนุนของกลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ในประวัติศาสตร์การเมืองโลก รัฐบาลในระบอบประชาธิปไตยมิใช่รัฐบาลของประชาชน โดยประชาชน และเพื่อประชาชน หากแต่เป็นรัฐบาลของกลุ่มผลประโยชน์ โดยกลุ่มผลประโยชน์ และเพื่อกลุ่มผลประโยชน์

กลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจจะรุกคืบไปยึดพื้นที่ในระบอบการเมืองมากขึ้น ทั้งในรัฐสภาและในคณะรัฐมนตรี การสร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Alliance) กับกลุ่มทุนสากล ทำให้กลุ่มทุนไทยสามารถมีอิทธิพลในกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจมากขึ้น แต่อิทธิพลดังกล่าวนี้ถูกคานโดยขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชน ซึ่งสร้างพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ (International NGOs)

4. กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทย

4.1 แบบจำลองที่ใช้ในการศึกษา

บทความนี้ยึดถือระเบียบวิธีการศึกษาพื้นฐานที่ว่า กระบวนการกำหนดนโยบายเป็นกระบวนการทางการเมือง (Political Process) โดยที่การเมืองเข้าไปมีบทบาทในทุกขั้นตอน นับตั้งแต่ขั้นตอนการนำเสนอ นโยบาย ขั้นตอนการบัญญัติกฎหมาย รวมตลอดจนถึงขั้นตอนการดำเนินและบริหารนโยบาย ซึ่งครอบคลุมทั้งการเลือกหน่วยราชการหรือองค์กรเพื่อเป็นกลไกในการดำเนินนโยบาย และการปฏิบัติงานของหน่วยงานดังกล่าว ในขั้นตอนต่างๆดังกล่าวนี้ มีการต่อรองระหว่างตัวละครและหน่วยเศรษฐกิจต่างๆในตลาดนโยบาย โดยที่ทุกฝ่ายต่างเล่นเกมเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Game) เพื่อให้ได้ผลตามที่ต้องการ นโยบายเศรษฐกิจเป็นผลที่เกิดจากกระบวนการทางการเมืองและกระบวนการต่อรองดังกล่าวนี้

แต่กระบวนการทางการเมืองและกระบวนการต่อรองก่อให้เกิดต้นทุนปฏิบัติการ (Transaction Cost) สังคมต้องสูญเสียต้นทุนปฏิบัติการทั้งในขั้นตอนการกำหนดและขั้นตอนการดำเนินนโยบาย ต้นทุนปฏิบัติการที่สำคัญประกอบด้วยต้นทุนการเจรจา (Negotiation Cost) ต้นทุนสารสนเทศ (Information Cost) และต้นทุนการบังคับให้มีการปฏิบัติตามพันธสัญญา (Enforcement Cost) กระบวนการกำหนดนโยบายจึงเป็นกระบวนการทางการเมืองที่เกี่ยวกับต้นทุนปฏิบัติการ การศึกษากระบวนการกำหนดนโยบายจึงเป็นการศึกษา การเมืองว่าด้วยต้นทุนปฏิบัติการ (Transaction – Cost Politics)

ศาสตราจารย์โอลิเวอร์ วิลเลียมสัน (Oliver E. Williamson) เป็นผู้นำเสนอและพัฒนาแนวความคิดว่าด้วยต้นทุนปฏิบัติการ จนก่อให้เกิดสาขาวิชา เศรษฐศาสตร์ว่าด้วยต้นทุน

ปฏิบัติการ (Transaction Cost Economics)¹⁷ ศาสตราจารย์โจนาธาน มาซีย์ (Jonathan Macey) นักกฎหมายและศาสตราจารย์ดักลาส นอร์ธ (Douglass C. North) นักเศรษฐศาสตร์สถาบันเป็นผู้บุกเบิกในการศึกษาการเมืองด้วยการวิเคราะห์ต้นทุนปฏิบัติการ (Macey 1988 ; North, 1989 ; 1990) โดยที่ศาสตราจารย์อวินาศ ดิกษิต (Avinash K. Dixit) เป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการขยายพรมแดนของ Transaction – Cost Politics (Dixit 1996 ; 1998 ; 1999)

กระบวนการกำหนดนโยบายประกอบด้วยขั้นตอนสำคัญอย่างน้อย 2 ขั้นตอน ขั้นตอนแรกว่าด้วยการกำหนดกฎเกณฑ์หรือกติกา (Design of Rules) โดยที่กรอบใหญ่ของกติกาเหล่านี้ก็คือ รัฐธรรมนูญ ขั้นตอนที่สองว่าด้วยการเล่นเกมตามกฎเกณฑ์หรือกติกาที่กำหนด (Play of the Game) ขั้นตอนทั้งสองนี้กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ การออกแบบรัฐธรรมนูญ (Constitutional Design) ก็กับการกำหนดนโยบาย (Policy Formulation) ภายใต้กรอบรัฐธรรมนูญที่ออกแบบ (Buchanan 1987)

กรอบการวิเคราะห์ที่ใช้ในบทความนี้อาศัยแบบจำลองที่พัฒนาใน *รัฐสวัสดิการ* *ธนะพรพันธ์* (2532/2539) ซึ่งผสมผสานองค์ความรู้ของสำนักเศรษฐศาสตร์นีโอคลาสสิกเข้ากับสำนักเศรษฐศาสตร์การเมือง ภายใต้การวิเคราะห์ของสำนักเศรษฐศาสตร์นีโอคลาสสิก นโยบายเศรษฐกิจมีฐานะเป็นสินค้าประเภทหนึ่ง (Economic Policy as a Commodity) ซึ่งมีอุปสงค์และอุปทาน และมีตลาด¹⁸ ตลาดนโยบายเศรษฐกิจเป็นที่ซึ่งอุปสงค์และอุปทานมีปฏิสัมพันธ์ นโยบายเศรษฐกิจเกิดจากปฏิสัมพันธ์ดังกล่าวนี้ การวิเคราะห์ตลาดนโยบายเศรษฐกิจของสำนักนีโอคลาสสิกมุ่งแจ่มแจ้งที่ไปที่มาของอุปสงค์และอุปทาน เพื่อตอบคำถามว่า อุปสงค์ที่มีต่อนโยบายเศรษฐกิจนโยบายหนึ่งนโยบายใดมาจากไหน และใครเป็นผู้ผลิตนโยบายเศรษฐกิจนั้น การศึกษาตลาดนโยบายเศรษฐกิจในฐานะตลาดสินค้าหรือบริการสามารถอาศัยกรอบการวิเคราะห์ของสาขาเศรษฐศาสตร์อุตสาหกรรมได้ ทั้งนี้ด้วยการศึกษาตลาดนโยบายเศรษฐกิจในด้านโครงสร้าง (Structure) พฤติกรรม (Conduct) และผลปฏิบัติการ (Performance)

แต่กรอบการวิเคราะห์ของสำนักเศรษฐศาสตร์นีโอคลาสสิกไม่เพียงพอแก่การทำ ความเข้าใจตลาดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทย เพราะนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทยมิได้เป็นผลจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างอุปสงค์กับอุปทานเท่านั้น หากยังเป็นผลจากกลุ่มเหตุปัจจัยอีกอย่างน้อย 2 กลุ่ม อันได้แก่ ระบบทุนนิยมโลก (World Capitalism) และโครงสร้างส่วนบนของระบบเศรษฐกิจ (Super Structure)

¹⁷ บทสำรวจสถานะแห่งความรู้ว่าด้วยต้นทุนปฏิบัติการ ดู Williamson (1989)

¹⁸ คำบรรยายลักษณะของนโยบายเศรษฐกิจในฐานะสินค้า โปรดอ่าน *รัฐสวัสดิการ* *ธนะพรพันธ์* (2539 : 20 – 21)

กล่าวโดยสรุปก็คือ ปฏิสัมพันธ์ในตลาดนโยบายเศรษฐกิจเกิดจากกลุ่มเหตุปัจจัยอย่างน้อย 4 กลุ่ม ได้แก่

(1) **ระบบทุนนิยมโลก** เหตุปัจจัยในกลุ่มนี้ประกอบด้วยระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ (International Economic Order) บทบาทของประเทศมหาอำนาจ (โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกา สหภาพยุโรป และญี่ปุ่น) บทบาทขององค์กรโลกบาล (โดยเฉพาะอย่างยิ่งกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ธนาคารโลก และองค์การการค้าโลก) บทบาทของบริษัทระหว่างประเทศ (MNCs) และขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ (International NGOs)

(2) **โครงสร้างส่วนบนของระบบเศรษฐกิจ** (Super Structure) เหตุปัจจัยในกลุ่มนี้ประกอบด้วยระบอบการเมืองการปกครอง จารีตธรรมเนียมและวัฒนธรรมทางการเมือง ตลอดจนระบบความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ (Patron – Client Relationship)

(3) **อุปทานของนโยบาย** กลุ่มผู้ผลิตนโยบายเศรษฐกิจ ประกอบด้วยชนชั้นนำทางอำนาจ (Power Elites) ขุนนางนักวิชาการ (Technocrats) พรรคการเมืองและรัฐสภา

(4) **อุปสงค์ที่มีต่อนโยบาย** อุปสงค์ที่มีต่อนโยบายมาจากกลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ (Interest Groups) สื่อมวลชน นักวิชาการ และขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชน

ในบรรดากลุ่มเหตุปัจจัยทั้ง 4 กลุ่มนี้อาจจำแนกตามขั้นตอนการกำหนดนโยบายออกเป็น 2 กลุ่ม กล่าวคือ (ดูตารางที่ 3 ประกอบ)

กลุ่มที่หนึ่ง ได้แก่ กฎหรือกติกา อันประกอบด้วยกฎหรือกติการะหว่างประเทศ และภายในประเทศ กฎหรือกติการะหว่างประเทศ ได้แก่ ระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ข้อตกลงหรือสัญญาระหว่างประเทศ ทั้งในรูปทวิภาคี (Bilateral Agreements) และพหุภาคี (Multilateral Agreements) กฎหรือกติกาภายในประเทศ ได้แก่ ระบอบการเมืองการปกครอง รัฐธรรมนูญ และกฎหมาย รวมทั้งกติกาโดยนัย (Implicit Rule) ซึ่งไม่มีลายลักษณ์อักษร ดังเช่น จารีตประเพณีและระบบความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์

กฎหรือกติกา มี 2 สถานะ สถานะหนึ่งมีบทบาทในการกำหนดสภาพแวดล้อมในตลาดนโยบายเศรษฐกิจ และกำหนดข้อจำกัดในการกำหนดนโยบาย (Policy Constraints) อีกสถานะหนึ่งเป็นต้นนโยบายที่รัฐบาลต้องปฏิบัติ แต่กฎหรือกติกาไม่ได้ดำรงอยู่ชั่วกัปชั่วกัลป์ หากแต่มีการเปลี่ยนแปลงเป็นครั้งเป็นคราว โดยที่กระบวนการผลักดันและต่อรองเพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงกฎหรือกติกาดังกล่าวนี้มีลักษณะคู่ควบกับกระบวนการกำหนดนโยบายโดยทั่วไป

กลุ่มที่สอง ได้แก่ ตัวละครที่มีบทบาทในกระบวนการกำหนดนโยบาย ตัวละครดังกล่าวนี้ประกอบด้วยตัวละครภายในประเทศ อันได้แก่ ชนชั้นนำทางอำนาจ ขุนนางนักวิชาการ

รัฐสภา และพรรคการเมืองทางด้านอุปทาน และกลุ่มผลประโยชน์ ขบวนการประชาชน สื่อมวลชน นักวิชาการ และราษฎรทางด้านอุปสงค์ กับตัวละครภายนอกประเทศ อันได้แก่ องค์กรโลกบาล ประเทศมหาอำนาจ บรรษัทระหว่างประเทศ และขบวนการประชาชนระหว่างประเทศ

ปฏิสัมพันธ์ระหว่างกลุ่มเหตุปัจจัยทั้งสี่ในกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ เป็นไปตามแผนภาพที่ 1 ลูกศรบ่งบอกทิศทางของอิทธิพลของเหตุปัจจัยแต่ละกลุ่ม¹⁹

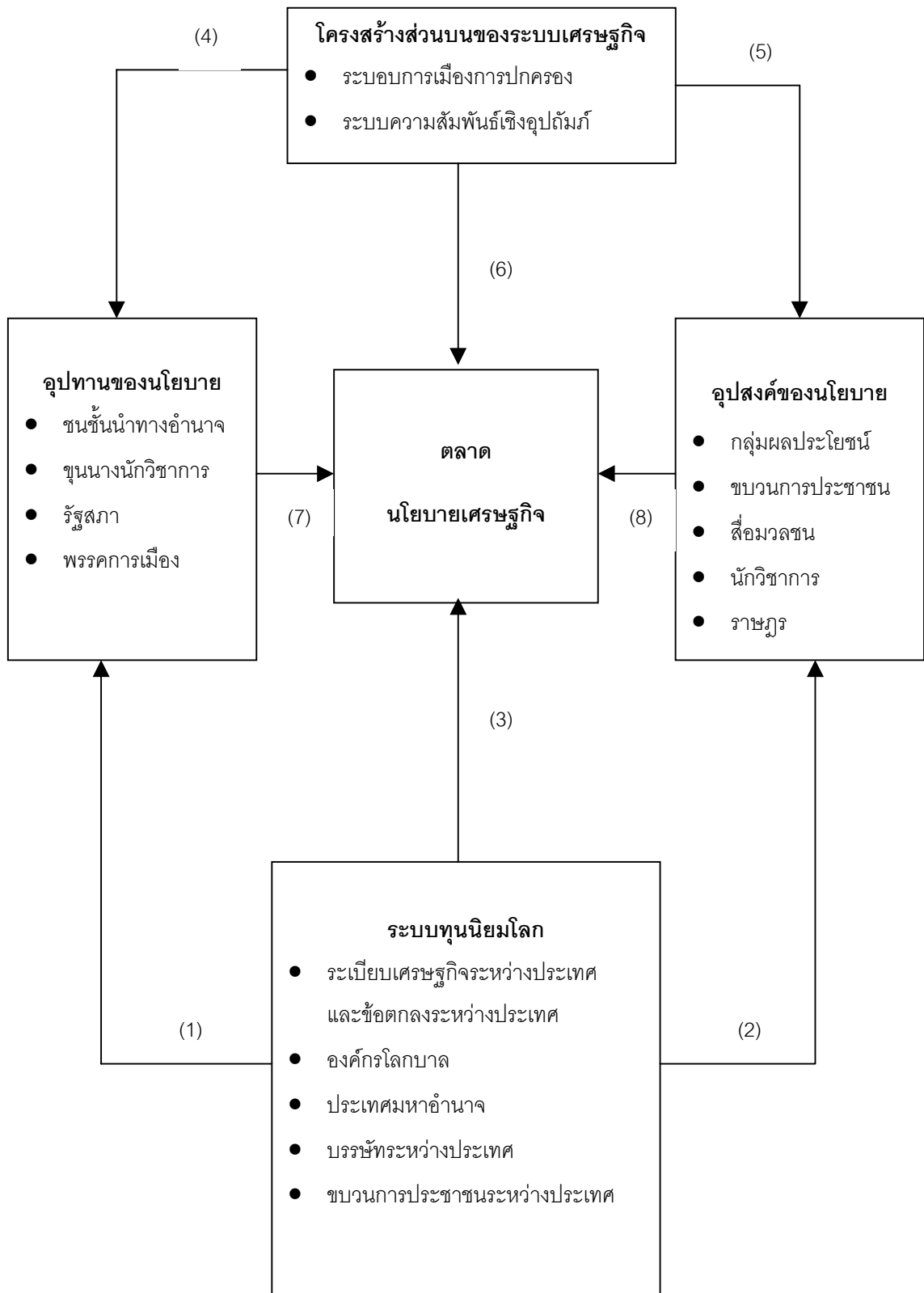
ตารางที่ 3

กฎหรือกติกาและผู้เล่นเกมในตลาดนโยบายเศรษฐกิจ

กลุ่มเหตุปัจจัย	กฎหรือกติกา	ผู้เล่นเกม
I. ระบบทุนนิยมโลก	ระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศ ข้อตกลงหรือสัญญาระหว่างประเทศทั้ง ทวิภาคีและพหุภาคี	องค์กรโลกบาล ประเทศมหาอำนาจ บรรษัทระหว่างประเทศ องค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ ภาคีสมาชิกองค์กรโลกบาล ภาคีสมาชิกข้อตกลงระหว่างประเทศ
II. โครงสร้างส่วนบน	ระบอบการเมืองการปกครอง ความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ รัฐธรรมนูญและกฎหมาย	ตัวละครด้านอุปสงค์ ตัวละครด้านอุปทาน ตัวละครนอกประเทศ
III. อุปสงค์		กลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สื่อมวลชน นักวิชาการ ขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนา เอกชน
IV. อุปทาน		ชนชั้นนำทางอำนาจ ขุนนางนักวิชาการ พรรคการเมือง รัฐสภา

¹⁹ คำอธิบายแบบจำลองโดยละเอียด โปรดอ่าน *รังสรรค์ ทัศนะพรพันธุ์ (2532/2539 บทที่ 2)*

แผนภาพที่ 1 กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ

4.2 กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจก่อนการบังคับใช้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

4.21 ช่วงเวลาระหว่างปี 2475 - 2516²⁰

ลักษณะเด่นของช่วงเวลาระหว่างปี 2475 – 2516 ก็คือ สังคมการเมืองไทย ตกอยู่ภายใต้ระบอบการเมืองการปกครองแบบเผด็จการ/คณาธิปไตยเป็นด้านหลัก ภายใต้ระบอบการเมืองดังกล่าวนี้ กลุ่มเหตุปัจจัยด้านอุปทานมีอิทธิพลต่อกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจเหนือกว่ากลุ่มเหตุปัจจัยด้านอุปสงค์ (ดูแผนภาพที่ 1) ประชาชนไม่มีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดนโยบาย เพราะกรอบกติกาของสังคมเศรษฐกิจไม่เอื้อกูลการมีส่วนร่วม กลุ่มผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ซึ่งยังไม่เข้มแข็งมีอาจเรียกร้องและผลักดันนโยบายอย่างมีประสิทธิภาพ พอดีนายทุนเป็นฝ่ายสยบต่อกลุ่มผู้นำทางการเมือง เพื่ออาศัยอำนาจทางการเมืองในการแสวงหาผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ชนชั้นนำทางอำนาจและขุนนางนักวิชาการครอบงำตลาดนโยบายเศรษฐกิจ ปฏิสัมพันธ์ในตลาดนโยบายเกือบจะไม่มี หากจะมีก็แต่การสนองตอบต่อกลุ่มพ่อค้า นายทุนผู้ใกล้ชิดผู้นำเผด็จการทั้งฝ่ายทหารและพลเรือน

ระบบทุนนิยมโลกมีอิทธิพลต่อกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ เนื่องจากระบบเศรษฐกิจไทยเป็นระบบเศรษฐกิจแบบเปิด และต้องพึ่งพิงประเทศมหาอำนาจทั้งในฐานะตลาดรองรับสินค้าออกและในฐานะผู้ผลิตสินค้าชั้นกลาง วัตถุดิบ และสินค้าประเภททุน รวมทั้งเทคโนโลยี ป้อนแก่ระบบเศรษฐกิจไทย ประเทศมหาอำนาจโดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกา มีบทบาทสำคัญในกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจและทางวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญชาวอเมริกันมีบทบาทสำคัญในการชี้แนะนโยบายทั้งในกระทรวงการคลัง กระทรวงอุตสาหกรรม กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และสำนักงานประมาณ ในประการสำคัญ มีบทบาทชี้้นำการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาและวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจแห่งชาติ นับตั้งแต่ประเทศไทยเป็นภาคีกองทุนการเงินระหว่างประเทศและธนาคารโลกในปี 2492 เป็นต้นมา องค์การโลกบาลทั้งสองก็แผ่อิทธิพลในตลาดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทย ในขณะที่กองทุนการเงินระหว่างประเทศมีอิทธิพลต่อการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจมหภาค นโยบายการเงิน และนโยบายการคลัง ธนาคารโลกมีอิทธิพลต่อการวางแผนพัฒนาและการเลือกยุทธศาสตร์การพัฒนา องค์การโลกบาลและประเทศมหาอำนาจผสมกันในการผลักดันให้รัฐบาลไทยละทิ้งนโยบายเศรษฐกิจชาตินิยม ซึ่งเป็นนโยบายหลักระหว่างปี 2475 – 2500 และหันเหสู่แนวทางเสรีนิยมทางเศรษฐกิจ

²⁰ รายละเอียดดู *รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2532/2539 : 146 - 154)*

ระบอบการเมืองการปกครองในฐานะโครงสร้างส่วนบนของระบบเศรษฐกิจ มีบทบาทในการกำกับตลาดนโยบาย การมีส่วนร่วมของประชาชนขึ้นอยู่กับประเภทของระบอบการเมืองการปกครอง ปฏิสัมพันธ์ในตลาดนโยบายเศรษฐกิจระหว่างอุปสงค์กับอุปทานจะมีหรือไม่ และมีมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับประเภทของระบอบการเมืองการปกครองเช่นเดียวกัน ระบบความสัมพันธ์เชิงอุปถัมภ์ ซึ่งฝังรากลึกในสังคมไทย มีผลต่อกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในทางที่ผู้ทรงอำนาจทางการเมืองดำเนินนโยบายเกื้อหนุนกลุ่มพ่อค้านายทุนผู้อยู่ใต้การอุปถัมภ์ โดยที่ได้รับผลต่างตอบแทนจากกลุ่มพ่อค้านายทุนเหล่านี้

วัฒนธรรมอำนาจนิยม ซึ่งทรงอิทธิพลในยุคเผด็จการ/คณาธิปไตยยังผลให้กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจมีลักษณะรวมศูนย์อำนาจอยู่ในส่วนกลาง ไม่มีการกระจายอำนาจการตัดสินใจไปสู่ส่วนภูมิภาค กระบวนการกำหนดนโยบายเป็นกระบวนการสั่งการจากเบื้องบนลงสู่เบื้องล่าง (Top-Down Process) ขณะเดียวกัน ภูมิหลังทางสังคมและการศึกษา ประกอบกับผลประโยชน์ส่วนบุคคลของชนชั้นนำทางอำนาจและขุนนางนักวิชาการ ทำให้คนเหล่านี้มิได้มีทัศนคติที่เป็นกลางในการบริหารนโยบายเศรษฐกิจ หากแต่มีอคติด้านนโยบาย อคติดังกล่าวนี้พัฒนาไปสู่ความโน้มเอียงที่จะให้ผลประโยชน์แก่ภาคตัวเมืองมากกว่าภาคชนบท (Urban Bias) ความโน้มเอียงที่จะให้ประโยชน์แก่ภาคอุตสาหกรรมมากกว่าภาคเกษตรกรรม (Sectoral Bias) และความโน้มเอียงที่จะให้ความสำคัญแก่เป้าหมายการเติบโตทางเศรษฐกิจและการรักษาเสถียรภาพทางเศรษฐกิจมากกว่าการแก้ปัญหาความยากจนและการกระจายรายได้ (Target Bias)

การดูคับส่วนเกินทางเศรษฐกิจจากการกำหนดและบริหารนโยบาย ทั้งโดยชอบและมีชอบด้วยกฎหมายเป็นปรากฏการณ์สามัญของสังคมการเมือง เพียงแต่ระบอบเผด็จการ/คณาธิปไตยไม่เกื้อกูลให้มีการสร้างกลไกในการตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ การแสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจ การฉ้อราษฎร์บังหลวงและประพฤติมิชอบ รวมตลอดจนการฉ้อฉลอำนาจจึงดำเนินไปโดยมิได้ถูกตรวจสอบ ตลอดช่วงเวลาระหว่างปี 2475 – 2516 ระบอบการเมืองไทยมีลักษณะเป็นระบอบอำมาตยาธิปไตย (Bureaucratic Polity) อันเป็นระบอบการเมืองการปกครองของข้าราชการ โดยข้าราชการ และเพื่อข้าราชการ ส่วนเกินทางเศรษฐกิจที่ดูคับจากระบวนการกำหนดและบริหารนโยบายจึงกระจุกอยู่ในระบบราชการ หากจะมีการแบ่งปันแก่หน่วยเศรษฐกิจนอกระบบราชการ ก็เป็นเพราะความ 'เมตตา' ของผู้นำเผด็จการฝ่ายทหาร หากได้เป็นผลจากการใช้พลังทางการเมืองนอกระบบราชการไม่

มรรควิธีในการดูคับส่วนเกินทางเศรษฐกิจของกลุ่มพลังอำมาตยาธิปไตย ประกอบด้วยการจัดตั้งรัฐวิสาหกิจ การยึดธนาคารพาณิชย์เป็นฐาน การจัดตั้งวิสาหกิจอิทธิพล รวมตลอดจนการดูคับส่วนเกินทางเศรษฐกิจจากกระบวนการจัดจ้างจัดซื้อในระบบราชการ

4.22 ช่วงเวลาระหว่างปี 2516 – 2531²¹

การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเดือนตุลาคม 2516 มีผลต่อระบอบการเมืองการปกครอง สังคมการเมืองไทยมีลักษณะประชาธิปไตยมากขึ้น ตลอดช่วงเวลาระหว่างปี 2516 – 2531 มีการต่อสู้ระหว่างกลุ่มพลังประชาธิปไตยกับกลุ่มพลังอำนาจอำมาตยาธิปไตย ซึ่งโน้มเอียงหนุนเนื่องระบอบเผด็จการ/คณาธิปไตย มีการล้มและร่างรัฐธรรมนูญ จากรัฐธรรมนูญที่มีลักษณะประชาธิปไตย ดุจดั่งรัฐธรรมนูญฉบับปี 2517 ไปสู่รัฐธรรมนูญที่มีลักษณะเผด็จการ ดุจดั่งรัฐธรรมนูญฉบับปี 2519 การต่อสู้ระหว่างกลุ่มพลังทั้งสองนำมาซึ่งระบอบ ‘เผด็จการครึ่งใบ’ ซึ่งรองรับโดยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2521

การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองดังกล่าวข้างต้นนี้มีผลกระทบต่อกติกาและสภาพแวดล้อมในตลาดนโยบายในทางที่การมีส่วนร่วมของประชาชนมีมากขึ้น แต่การมีส่วนร่วมดังกล่าวนี้เป็นไปอย่างไม่เสมอภาคและมีลักษณะไร้สมมาตร กลุ่มพ่อค้ายาทุนที่มีการจัดตั้งสามารถสร้างแรงกดดันต่อนโยบายได้ โดยมีองค์กรแกนดังเช่นหอการค้าไทย สมาคมธนาคารไทย และต่อมาสภาอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเป็นหัวหอก ผู้ประกอบการในอุตสาหกรรมต่างๆนี้ก็ตัวในการจัดตั้งสมาคมการค้าเพื่อเป็นกลไกในการผลักดันนโยบาย กลุ่มเกษตรกรมิได้มีพลังในการขับเคลื่อนนโยบายมากเท่ากลุ่มพ่อค้า นายทุน ชาวนามีพลังขับเคลื่อนนโยบายอย่างอ่อนระโหยเนื่องเพราะต้นทุนปฏิบัติการในการรวมกลุ่มสูง เฉพาะกลุ่มเกษตรกรซึ่งสามารถรวมกลุ่มอย่างเหนียวแน่นจึงได้ประโยชน์จากการผลักดันนโยบาย ดังเช่นกลุ่มชาวไร่อ้อยและกลุ่มชาวนวนปาล์มน้ำมัน

การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเดือนตุลาคม 2516 ยังมีผลต่อการทำหน้าที่ของสื่อมวลชนและนักวิชาการด้วย สื่อมวลชนทำหน้าที่วิพากษ์การดำเนินนโยบายของรัฐและความไม่ชอบมาพากลในการบริหารรัฐกิจมากขึ้น ในทำนองเดียวกัน นักวิชาการสามารถแสดงความเห็นอย่างเป็นอิสระและอย่างเปิดเผยมากขึ้น โดยที่นักวิชาการจำนวนไม่น้อยเข้าไปเป็นที่ปรึกษาด้านนโยบายของรัฐบาล

ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้ ระบอบการเมืองการปกครองโดยพื้นฐานยังคงมีลักษณะเป็นระบอบอำมาตยาธิปไตย ชนชั้นนำทางอำนาจในระบบราชการและกลุ่มขุนนางนักวิชาการยังคงครอบงำกระบวนการกำหนดนโยบาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งการครอบงำการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจมหภาค อันประกอบด้วยนโยบายการคลัง นโยบายการเงิน และนโยบายการบริหารหนี้สาธารณะ รวมตลอดจนการยึดกุมการกำหนดยุทธศาสตร์การพัฒนาเศรษฐกิจและยุทธศาสตร์การพัฒนาอุตสาหกรรม กระนั้นก็ตาม โครงสร้างชนชั้นนำทางอำนาจเริ่มแปรเปลี่ยนไป มิได้ถูก

²¹ รายละเอียดดู *รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2532/2539 : 154 - 160)*

ครอบงำโดยขุนนางข้าราชการดังปางก่อน กลุ่มอำมาตยาธิปไตยต้องสูญเสียพื้นที่ให้แก่กลุ่มทุนมากขึ้น ทั้งนี้จะเห็นได้ว่า กลุ่มทุนรุกคืบเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร คณะรัฐมนตรี และต่อมาวุฒิสภา ปฏิสัมพันธ์ในตลาดนโยบายเศรษฐกิจที่มีมากขึ้นในช่วงเวลาดังกล่าวนี้เป็น ปฏิสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นนำทางอำนาจและขุนนางวิชาการฝ่ายหนึ่งกับกลุ่มพ่อค้านายทุนอีกฝ่ายหนึ่ง

ระบบทุนนิยมโลกมีอิทธิพลต่อกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทยมากขึ้น แม้ว่าประเทศมหาอำนาจดังเช่นสหรัฐอเมริกาสูญเสียอิทธิพลภายหลังการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองเดือนตุลาคม 2516 แต่องค์กรโลกบาลเข้ามามีอิทธิพลเพิ่มขึ้นแทนที่ การที่ไทยเป็นภาคีของ GATT ในปี 2525 เป็นต้นมา ทำให้ตลาดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทยถูกกำกับโดยระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศมากขึ้น และบังคับให้สังคมเศรษฐกิจไทยดำเนินบนเส้นทางเสรีนิยมทางเศรษฐกิจต่อไป การขอเงินกู้ฉุกเฉิน (Standby Arrangement) จากกองทุนการเงินระหว่างประเทศในปี 2525 2526 และ 2528 และการขอเงินกู้เพื่อปรับโครงสร้าง (Structural Adjustment Loans) จากธนาคารโลกในปี 2525 และ 2526 ยังผลให้รัฐบาลไทยสูญเสียอธิปไตยในการดำเนินนโยบาย เพราะเงื่อนไขการดำเนินนโยบาย (Policy Conditionalities) ซึ่งผูกติดมากับเงินกู้มีผลในการกำกับการดำเนินนโยบายของรัฐบาลไทย

ในช่วงเวลาดังกล่าวนี้ บรรษัทระหว่างประเทศอาศัยรัฐบาลประเทศของตนแทรกแซงตลาดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทย เพื่อกดดันให้รัฐบาลไทยดำเนินนโยบายในทางที่เกื้อประโยชน์บรรษัทระหว่างประเทศ การกดดันให้รัฐบาลไทยออกกฎหมายคุ้มครองกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินทางปัญญา ลิขสิทธิ์ และเครื่องหมายการค้าก็ดี และการกดดันให้รัฐบาลไทยเปิดประตูการค้าระหว่างประเทศ โดยลดการปกป้องอุตสาหกรรมภายในประเทศก็ดี นับเป็นตัวอย่างของความข้อนี ในอีกด้านหนึ่ง บรรษัทระหว่างประเทศจำนวนมากเข้ามาหาประโยชน์จากกระบวนการจัดจ้างจัดซื้อในโครงการลงทุนด้านโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ (Infrastructure Investment) รัฐบาลประเทศมหาอำนาจเริ่มเข้ามาแทรกแซงกระบวนการจัดจ้างจัดซื้อของราชการไทย เพื่อปกป้องผลประโยชน์ของบรรษัทระหว่างประเทศของตน ตลาดนโยบายเศรษฐกิจไทยเริ่มกลายเป็นตลาดไร้พรมแดน

อคติความโน้มเอียงทางนโยบาย (Policy Bias) ที่ปรากฏในช่วงเวลาระหว่างปี 2475 - 2516 ยังคงปรากฏต่อมาในช่วงนี้ มีหน้าซ้ำอคติดังกล่าวนี้ยิ่งพอกพูนมากขึ้น เนื่องจากความเข้มแข็งและอิทธิพลของกลุ่มทุนในกระบวนการกำหนดนโยบาย การรวมศูนย์อำนาจการตัดสินใจยังไม่ผ่อนคลาย รวมทั้งการดูดซับส่วนเกินทางเศรษฐกิจจากกระบวนการกำหนดและบริหารนโยบายเศรษฐกิจ เพียงแต่ว่า ในช่วงเวลานี้ส่วนเกินทางเศรษฐกิจเริ่มรั่วไหลออกจากระบบ

ราชการ กลุ่มพลังอำนาจมาตยาธิปไตยมีอาจผูกขาดการดูดซับส่วนเกินทางเศรษฐกิจจากกระบวนการกำหนดและบริหารนโยบายเศรษฐกิจได้ อันเป็นผลจากการเปลี่ยนโครงสร้างชนชั้นทางอำนาจ

4.23 ช่วงเวลาระหว่างปี 2531 – 2540

บทเฉพาะกาลตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2521 ล่มสลายลงในปี 2531 นายกรัฐมนตรีต้องเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร การสิ้นสุดอายุบทเฉพาะกาลดังกล่าวนี้อาจถือได้ว่าเป็นการสิ้นสุดของระบอบ 'เผด็จการครึ่งใบ' แต่สังคมการเมืองไทยยังมีอาจเปลี่ยนผ่านไปสู่อำนาจประชาชนประชาธิปไตย ส่วนหนึ่งเป็นเพราะรัฐธรรมนูญฉบับปี 2521 ซึ่งเป็นผลการรวมข้อมระหว่างรัฐธรรมนูญฉบับปี 2517 กับฉบับปี 2519 มิได้มีความเป็นประชาธิปไตยมากนัก อีกส่วนหนึ่งเป็นเพราะอำนาจทางการเมืองตกอยู่กับกลุ่มนักเลือกตั้ง ซึ่งส่วนสำคัญอาศัยการซื้อเสียงและการทุจริตการเลือกตั้งเข้าไปเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร และใช้อำนาจทางการเมืองดูดซับส่วนเกินทางเศรษฐกิจ ทั้งโดยชอบและมิชอบกฎหมาย ดังที่ *รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2544ก)* ชี้ให้เห็น ระบอบอำนาจมาตยาธิปไตยมิได้เปลี่ยนไปสู่ระบอบประชาธิปไตย หากแต่เปลี่ยนไปสู่ระบอบยียาธิปไตย อันถูกครอบงำโดยนักเลือกตั้งเผ่าयी การต่อสู้ทางการเมืองในช่วงเวลาดังกล่าวนี้เป็นการต่อสู้สามเส้าระหว่างกลุ่มพลังประชาธิปไตย กลุ่มพลังอำนาจมาตยาธิปไตย และกลุ่มพลังยียาธิปไตย ในขณะที่การรัฐประหารเดือนกุมภาพันธ์ 2534 เป็นชัยชนะของกลุ่มพลังอำนาจมาตยาธิปไตย ซึ่งต้องการยื้อแย่งส่วนเกินทางเศรษฐกิจจากกระบวนการกำหนดและบริหารนโยบายเศรษฐกิจกลับคืนมา เหตุการณ์พฤษภาคม 2535 เป็นชัยชนะของกลุ่มพลังประชาธิปไตย แต่การที่กลุ่มพลังประชาธิปไตยมีอาจรุกคืบเข้าไปยึดพื้นที่ในทางการเมืองในระบบรัฐสภาได้ ทำให้กลุ่มยียาธิปไตยกลับเป็นฝ่ายเสพสุขจากเหตุการณ์พฤษภาคมปี 2535

ตลาดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทย ซึ่งเป็นตลาดที่ไร้พรมแดนทางภูมิศาสตร์ นับตั้งแต่ช่วงระหว่างปี 2516 – 2531 มีลักษณะไร้พรมแดนยิ่งขึ้นไปอีก องค์การโลบกาล รัฐบาลประเทศมหาอำนาจ และบรรษัทระหว่างประเทศกลายเป็นตัวละครที่มีบทบาทสำคัญยิ่งขึ้นในตลาดนโยบายเศรษฐกิจไทย

ประการแรก ระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศมีผลในการลดรอนอธิปไตยในการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจของรัฐบาลไทยมากขึ้น การปรับเปลี่ยนระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศตามแนวทางของฉันทมติแห่งวอชิงตัน (Washington Consensus) ทำให้รัฐบาลไทยต้องเดินบนเส้นทางเสรีนิยมทางเศรษฐกิจมากขึ้น การเปิดเสรีมิได้มีเฉพาะด้านการค้าสินค้า หากยังมีการเปิดเสรีด้านการค้าบริการและการเปิดเสรีทางการเงิน โดยที่ประเทศมหาอำนาจร่วมกับองค์การโลบกาลกำลังรุกคืบไปสู่การเปิดเสรีในด้านการลงทุนระหว่างประเทศ (Multilateral Agreement on Investment)

ประการที่สอง การแทรกแซงของรัฐบาลประเทศมหาอำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สหรัฐอเมริกามีมากกว่ายุคสมัยใด การแทรกแซงมีลักษณะก้าวร้าว ด้วยการใช้ *Omnibus Trade and Competitiveness Act of 1988* เป็นเครื่องมือในการข่มขู่ให้รัฐบาลไทยดำเนินนโยบายเสรีนิยมทางเศรษฐกิจ การกีดกันและการแผ่อิทธิพลของลัทธิเอกภาคีนิยมด้านสิ่งแวดล้อม (Environment Unilateralism) ทำให้มีการใช้ข้ออ้างในเรื่องสิ่งแวดล้อมในการลงโทษสินค้าออกไทย นอกจากนี้ ยังเข้าไปแทรกแซงกระบวนการจัดจ้างจัดซื้อของราชการไทยอีกด้วย ในประการสำคัญ ประเทศมหาอำนาจกำลังรุกคืบในการกดดันให้การจัดจ้างจัดซื้อของราชการไทยเป็นกระบวนการที่เปิดกว้าง โดยการประมูลระหว่างประเทศ (International Bidding) การจัดจ้างจัดซื้อของรัฐบาล (Government Procurement) เป็นหัวข้อหนึ่งในการจัดระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศขององค์การการค้าโลก

ประการที่สาม บรรษัทระหว่างประเทศซึ่งเข้ามาลงทุนในประเทศไทยมีอิทธิพลต่อชะตากรรมของระบบเศรษฐกิจไทย การตัดสินใจในการลงทุนและการตัดสินใจย้ายโรงงาน (Relocation of Production) มิได้มีผลกระทบต่อกระแสการเคลื่อนย้ายเงินทุนเท่านั้น หากยังมีผลอย่างสำคัญต่อกระแสการค้าระหว่างประเทศด้วย เพราะการค้าระหว่างหน่วยเศรษฐกิจภายใต้ความเป็นเจ้าของเดียวกัน (Intra – Firm Trade) มีสัดส่วนสำคัญยิ่งในการกระแสการค้าโลก ความสำคัญของบรรษัทระหว่างประเทศจึงเป็นประเด็นที่ผู้มีอำนาจในการกำหนดนโยบายต้องคำนึงถึงในอีกด้านหนึ่ง บรรษัทระหว่างประเทศอาศัยรัฐบาลของตนในการกดดันให้รัฐบาลไทยเลิกนโยบายที่ขัดผลประโยชน์ของกลุ่มทุนสากล และปรับเปลี่ยนนโยบายไปสู่แนวทางที่เกื้อประโยชน์ของกลุ่มทุนสากล

การแทรกตัวของกลุ่มทุนสากลเข้าสู่กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทยช่วยเสริมส่งฐานะของกลุ่มทุนไทย กลุ่มทุนไทยจำนวนมากมีธุรกิจร่วมทุน (Joint Venture) กับกลุ่มทุนสากล หรือมีสัญญาเป็นพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์ (Strategic Alliance Agreement) กับกลุ่มทุนสากล ในด้านหนึ่ง กลุ่มทุนไทยรุกเข้าไปยึดพื้นที่ในตลาดการเมือง ทั้งคณะรัฐมนตรี สภาผู้แทนราษฎร และวุฒิสภา ในอีกด้านหนึ่งกลุ่มทุนไทยอาศัยความสัมพันธ์ที่มีกับกลุ่มทุนสากลในการกดดันกระบวนการกำหนดนโยบายของรัฐบาลไทย โดยที่กลุ่มทุนสากลได้ประโยชน์จากเครือข่ายความสัมพันธ์ทางการเมืองในประเทศไทยของกลุ่มทุนไทยเป็นผลต่างตอบแทน

ปรากฏการณ์ใหม่ในช่วงนี้ ก็คือ การเติบโตของขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชน ทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ การเติบโตดังกล่าวนี้ก่อให้เกิดภาวะการคานอำนาจ (Countervailing Power) ในตลาดนโยบาย ในขณะที่ขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนภายในประเทศคานอำนาจกลุ่มทุนไทย ขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนา

เอกชนระหว่างประเทศคานอำนาจกลุ่มทุนสากล ในขณะที่กลุ่มทุนไทยผนึกเป็นพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับกลุ่มทุนสากล ขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนภายในประเทศผนึกเป็นพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับขบวนการและองค์กรระหว่างประเทศ สมรภูมิของกลุ่มพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์ทั้งสองฝ่ายอยู่ในตลาดการเมืองทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศ ในขณะที่กลุ่มทุนยึดกุมลัทธิเสรีนิยมสมัยใหม่ (Neo – Liberalism) ผลักดันการก้าวไปตามเส้นทางของฉันทมติแห่งวอชิงตัน โดยการเปิดเสรีทางเศรษฐกิจอย่างรอบด้าน เพื่อหาประโยชน์จากกระบวนการโลกาภิวัตน์ ขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนต่อต้านการเปิดเสรีชนิดสุดขีด เพราะยุทธศาสตร์การเปิดเสรีทางเศรษฐกิจให้ประโยชน์แก่นุชชยพิภพอย่างไม่เสมอภาค มีหน้าซ้ำยังไม่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ ไม่เป็นมิตรกับคนจนและชนต้ำชั้นในสังคม และทำลายสถาบันครอบครัว

การดูดซับส่วนเกินทางเศรษฐกิจ ด้วยวิธีการที่ชอบและมีชอบด้วยกฎหมายยังคงปรากฏต่อมา โดยที่มีความซับซ้อนมากขึ้น การฉ้อราษฎร์บังหลวง ทูจจริตและประพฤตีมิชอบ รวมทั้งการฉ้อฉลอำนาจ ทวีความรุนแรงมากขึ้น ถึงระดับที่กัดเซาะทำลายฐานรากของสังคมไทย และบั่นทอนประสิทธิภาพของระบบเศรษฐกิจ หนทางใหม่ในการดูดซับส่วนเกินทางเศรษฐกิจ ก็คือการถ่ายโอนการผลิตจากภาครัฐบาลไปสู่ภาคเอกชน (Privatization) อันเป็นหนทางที่ฉันทมติแห่งวอชิงตันให้ความชอบธรรม ผู้มีอำนาจทางการเมืองสามารถดูดซับส่วนเกินทางเศรษฐกิจจากการแปรรูปรัฐวิสาหกิจ การจัดสรรสัมปทาน และการให้ธุรกิจเอกชนมาร่วมประกอบกิจกรรมทางเศรษฐกิจกับรัฐ ปรชญาว่าด้วยบทบาทของรัฐแปรเปลี่ยน นับตั้งแต่ปี 2475 เป็นต้นมา รัฐถือเป็นหน้าที่ในการจัดสรรบริการสาธารณูปโภค บัดนี้ แม้แต่บริการสาธารณูปโภคก็ยงถ่ายโอนไปให้เอกชนผลิตได้ ตัณหาความต้องการส่วนเกินทางเศรษฐกิจผลักดันให้มีการเปลี่ยนแปลงปรชญาว่าด้วยบทบาทของรัฐดังกล่าวนี้

ด้วยเหตุที่กลุ่มพลังยียาธิปไตยได้เปรียบดุลอำนาจทางการเมืองในช่วงนี้ ส่วนเกินทางเศรษฐกิจจากกระบวนการกำหนดและบริหารนโยบายเศรษฐกิจจึงตกแก่กลุ่มพลังยียาธิปไตยในสัดส่วนสำคัญ โดยที่กลุ่มพลังอำมาตยาธิปไตยเป็นฝ่ายสูญเสีย แต่อาการมูมมามในการดูดกลืนส่วนเกินทางเศรษฐกิจของกลุ่มพลังยียาธิปไตย ประกอบกับความไม่ชอบธรรมและความไม่บริสุทธิ์ไม่ยุติธรรมในการได้มาซึ่งอำนาจ มีผลให้ประชาสังคมไทยขับเคลื่อนขบวนการปฏิรูปการเมือง อันเป็นที่มาของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

5. กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มีผลกระทบต่อกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทยอย่างน้อย 3 ด้าน ได้แก่

- (1) กฎกติกาในตลาดนโยบายเศรษฐกิจ
- (2) การจัดองค์กรในการกำหนดนโยบาย
- (3) เนื้อหาของนโยบาย

5.1 กฎกติกาในตลาดนโยบายเศรษฐกิจ

ดังได้กล่าวในหัวข้อ 2.1 แล้วว่า รัฐธรรมนูญเป็นอภิมหาสถาบัน ซึ่งมีบทบาทในการกำหนดกติกาหรือสถาบันในสังคม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มีบทบาทสำคัญในการจัดระเบียบใหม่ทางตลาดการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดระเบียบในตลาดนโยบายเศรษฐกิจ กฎกติกาเหล่านี้อาจจำแนกออกเป็น 9 กลุ่ม (ดูตารางที่ 4) ได้แก่

- (1) การมีส่วนร่วมของประชาชน (People Participation)
- (2) ความโปร่งใส (Transparency)
- (3) ความรับผิดชอบ (Accountability)
- (4) การกระจายอำนาจ (Decentralization)
- (5) การขู่ราษฎร์บังหลวง ทูจริต ประพฤติมิชอบ และการแสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจ (Rent Seeking)
- (6) ธรรมนูญการคลัง (Fiscal Constitution)
- (7) ธรรมนูญทางการเงิน (Monetary Constitution)
- (8) กฎหมายเกี่ยวกับการเงิน
- (9) กฎการลงคะแนนเสียง (Voting Rule)

ในบรรดากฎกติกาหรือสถาบันที่มีบทบาทกำกับตลาดนโยบายดังกล่าวนี้ เมื่อพิจารณาอย่างรอบด้านแล้ว จะเห็นได้ว่าเป็นกติกาหรือสถาบันที่มีเป้าหมายในการทำให้ระบอบการเมืองการปกครองมีธรรมาภิบาล (Good Governance) โดยเฉพาะอย่างยิ่งกฎกติกาในส่วนที่เกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของประชาชน ความโปร่งใส ความรับผิดชอบ และการกระจายอำนาจ ส่วนกติกาเกี่ยวกับธรรมนูญการคลัง ธรรมนูญการเงิน และกฎหมายเกี่ยวกับการเงิน มีผลกำกับการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคเป็นด้านหลัก ทำยที่สุด กฎการลงคะแนนเสียงเป็นเกณฑ์ในการกำหนดกติกาและสถาบันอื่นๆ

การที่รัฐธรรมนูญกำหนดกติกาที่ก่อเกิดให้มีธรรมาภิบาล หาได้หมายความว่าธรรมาภิบาลจะก่อเกิดได้โดยง่าย เพราะธรรมาภิบาลเป็นเรื่องของวัฒนธรรม กระบวนการนำกฎเกณฑ์เกี่ยวกับธรรมาภิบาลบรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญ หรือกระบวนการรัฐธรรมนูญานูวัตติ (Constitutionalization Process) เป็นเพียงขั้นตอนเริ่มต้นเท่านั้น หากกระบวนการเมืองและระบบราชการมิได้ยอมรับธรรมาภิบาลเป็นวัฒนธรรม และประชาสังคมมิได้เห็นความสำคัญของธรรมาภิบาล ถึงธรรมาภิบาลจะบรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญ ธรรมาภิบาลก็มิอาจก่อเกิดและเติบโตได้

การนำกติกาในรัฐธรรมนูญมาใช้ในทางปฏิบัติจำเป็นต้องมีกระบวนการนิติบัญญัติเพื่อตรากฎหมายใหม่เพื่อรองรับกติกาใหม่ หรือแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายที่มีอยู่แล้วเพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกติกาใหม่ แต่กระบวนการนิติบัญญัติดังกล่าวนี้กินเวลาและยิ่งกินเวลามากขึ้นไปอีกหากรัฐบาลและรัฐสภาไม่ยี่ดี และไม่ใส่ใจที่จะผลักดันกระบวนการนิติบัญญัติให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ในเมื่อไม่มีบทลงโทษรัฐบาลและรัฐสภาในฐานะละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ในประการสำคัญ รัฐธรรมนูญมิได้สร้างกลไกความรับผิดชอบ (Accountability Mechanism) เกี่ยวกับการตรากฎหมายและการแก้ไขกฎหมายเพื่อรองรับและอนุวัติตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ ยกเว้นกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญที่รัฐธรรมนูญระบุเงื่อนไขไว้ชัดเจน จึงมีผลบังคับให้รัฐบาลต้องดำเนินการในการตรากฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญเหล่านั้น แต่ ‘กฎหมายลูก’ อื่นๆ เมื่อรัฐธรรมนูญมิได้กำหนดเงื่อนไขที่ชัดเจน กระบวนการตรากฎหมายใหม่และแก้ไขกฎหมายที่มีอยู่เดิมเพื่ออนุวัติตามรัฐธรรมนูญจึงเป็นไปอย่างเชื่องช้า โดยที่ในบางกรณียังมิได้เริ่มต้นกระบวนการ เพราะมิได้กำหนดผู้รับผิดชอบไว้ชัดเจน

การดำเนินการให้เป็นตามกติกาใหม่ในรัฐธรรมนูญมีต้นทุนปฏิบัติการที่ต้องเสีย บางกรณีต้นทุนปฏิบัติการเป็นภาระของแผ่นดิน แต่บางกรณีเป็นภาระของประชาชนในฐานะปัจเจกบุคคลและในฐานะขบวนการ หากต้นทุนปฏิบัติการที่ต้องเสียสูงมากเกินไป กติกาที่กำหนดอาจมีผลเพียงเบงจากเจตนารมณ์

5.11 การมีส่วนร่วมของประชาชน

การมีส่วนร่วมของประชาชนในกระบวนการกำหนดนโยบายนับเป็นธรรมาภิบาลที่สำคัญ รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ให้ความสำคัญแก่ประเด็นนี้มากกว่ารัฐธรรมนูญฉบับอื่นๆ แต่ประชาชนต้องเผชิญเส้นทางที่ยากลำบากในการมีส่วนร่วมทางการเมือง หากกระบวนการเมืองและระบบราชการยังไม่ยอมรับการมีส่วนร่วมของประชาชนเป็นวัฒนธรรม

ประการแรก การชุมนุมของประชาชนเพื่อเรียกร้องหรือคัดค้านนโยบายถูกมองว่าเป็นการสร้างวาทกรรมไม่สงบ จนรัฐบาลบางชุดถึงกับใช้กำลังปราบปราม แม้รัฐธรรมนูญจะมีบทบัญญัติให้หลักประกันในเรื่องเสรีภาพในการรวมกลุ่มและชุมนุมก็ตาม

ประการที่สอง แม้ว่ารัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มีผลบังคับใช้มากกว่า 3 ปี แต่ก็ยังไม่มี การดำเนินการตรากฎหมายเพื่อรองรับและอนุวัติตามรัฐธรรมนูญใน ประเด็นสิทธิและเสรีภาพ โดยเฉพาะอย่างยิ่งประเด็นสิทธิชุมชน

ประการที่สาม แม้รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 มีบทบัญญัติให้ประชาชนมีสิทธิในการเสนอร่างกฎหมาย ทั้งระดับชาติและระดับท้องถิ่น แต่ต้นทุนปฏิบัติการค่อนข้างสูงและตกเป็นภาระของขบวนการประชาชน เพราะต้องรวบรวมประชาชนที่มีสิทธิเลือกตั้งไม่น้อยกว่า 50,000 คนมาเข้าชื่อร้องขอต่อประธานรัฐสภา (ม. 170) หรือประธานสภาท้องถิ่น (ม.287) แล้วแต่กรณี โดยที่ ต้องเสนอร่างกฎหมายด้วย ต้นทุนปฏิบัติการที่สูงมากนี้ย่อมเป็นเหตุให้การเข้าชื่อเสนอร่างกฎหมาย ทั้งระดับประเทศและระดับท้องถิ่นเป็นไปได้ยาก อนึ่ง ขอให้สังเกตว่า รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ไม่ยินยอมให้สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเสนอร่างกฎหมายในนามปัจเจกบุคคล หากแต่ต้องเป็นมติของพรรค และต้องมีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรสังกัดพรรคเดียวกันลงนามรับรองอย่างน้อย 20 คน ซึ่งมีผลในการลดทอนหน้าที่ด้านนิติบัญญัติของ ส.ส. และลดทอนบทบาทของพรรคการเมืองขนาดเล็ก หากยินยอมให้ ส.ส. สามารถเสนอร่างกฎหมายในนามปัจเจกบุคคล โดยยกเลิกบทบัญญัติที่ลดทอนบทบาทของพรรคการเมืองขนาดเล็ก ราษฎรย่อมสามารถยื่นเสนอร่างกฎหมายผ่าน ส.ส. ของตนได้ โดยมีจำต้องรวบรวมประชาชนจำนวน 50,000 คน อันเป็นการลด ต้นทุนปฏิบัติการในการเสนอร่างกฎหมายของประชาชน

ประการที่สี่ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีเกี่ยวกับการไต่สวนสาธารณะมิได้ สอดรับกับวัฒนธรรมการมีส่วนร่วมของประชาชน การไต่สวนสาธารณะมีจุดประสงค์ที่จะรับฟัง ความเห็นของสาธารณชนเกี่ยวกับผลดีและผลเสียของโครงการและกิจกรรมต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากประชาชนที่ได้รับผลกระทบทั้งโดยตรงและโดยอ้อม การณ์ปรากฏว่า โครงการหลายต่อหลายโครงการริเริ่มและดำเนินการโดยหน่วยราชการ รัฐวิสาหกิจ และองค์การของรัฐ ก่อนที่จะมีการทำประชาพิจารณ์ แม้ผลการไต่สวนสาธารณะจะปรากฏในทางลบ ก็มีอาจล้มเลิกโครงการได้ในหลายต่อหลายกรณีแทนที่กระบวนการประชาพิจารณ์จะช่วยบรรเทาความขัดแย้งในสังคม กลับ สร้างความตึงเครียดมากยิ่งขึ้น ตราบเท่าที่วัฒนธรรมอำนาจนิยมยังฝังรากลึกในระบบราชการ การมีส่วนร่วมของประชาชนจะยังไม่มีพื้นที่ในภาครัฐบาล

5.12 ความโปร่งใส

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ให้ความสำคัญแก่ความโปร่งใสในฐานะธรรมาภิบาล สำคัญ เพราะความโปร่งใสช่วยป้องกันการฉ้อราษฎร์บังหลวง การทุจริตประพฤติมิชอบ และการฉ้อฉลอำนาจ อีกทั้งเป็นกลไกในการกระตุ้นให้หน่วยงานของรัฐปรับปรุงประสิทธิภาพการทำงาน แต่รัฐบาลที่ผ่านมามิได้ตรากฎหมายหรือแก้ไขกฎหมายเพื่อสนองตอบเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ พระราชบัญญัติข่าวสารข้อมูลของราชการ พ.ศ. 2540 ซึ่งบังคับใช้ก่อนรัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 มี

อาจเป็นกลไกในการก่อให้เกิดความโปร่งใสได้ เพราะนอกจากกระบวนการพิจารณาเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของทางราชการจะเป็นไปอย่างแข็งขันแล้ว ยังไม่มีบทลงโทษหน่วยงานราชการที่ฝ่าฝืนกฎหมายอีกด้วย การณ์ปรากฏว่า แม้คณะกรรมการข้อมูลข่าวสารของราชการจะมีมติให้หน่วยงานราชการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารแก่สาธารณชน แต่ก็มีความช่วยเหลือหน่วยงานที่ดื้อแพ่งไม่ปฏิบัติตามข้อวินิจฉัยของคณะกรรมการดังกล่าว การขาดกฎหมายรองรับปรัชญาความโปร่งใส กระบวนการพิจารณาที่ล่าช้า และการดื้อแพ่งของหน่วยงานราชการ ทำให้ต้นทุนปฏิบัติการในการเปิดเผยข้อมูลข่าวสารของราชการสูงโดยไม่สมควร ต้นทุนเหล่านี้ตกเป็นภาระของประชาชนผู้ร้องขอข้อมูล

หากระบบราชการและภาคการเมืองยังไม่ยอมรับวัฒนธรรมความโปร่งใสเป็นส่วนหนึ่งของวิถีแห่งชีวิต กระบวนการกำหนดนโยบายย่อมขาดความโปร่งใสต่อไป การร้องขอความโปร่งใสซึ่งต้องเสียต้นทุนปฏิบัติการสูงย่อมทำให้เสียงร้องขออ่อนระโหยไปในท้ายที่สุด

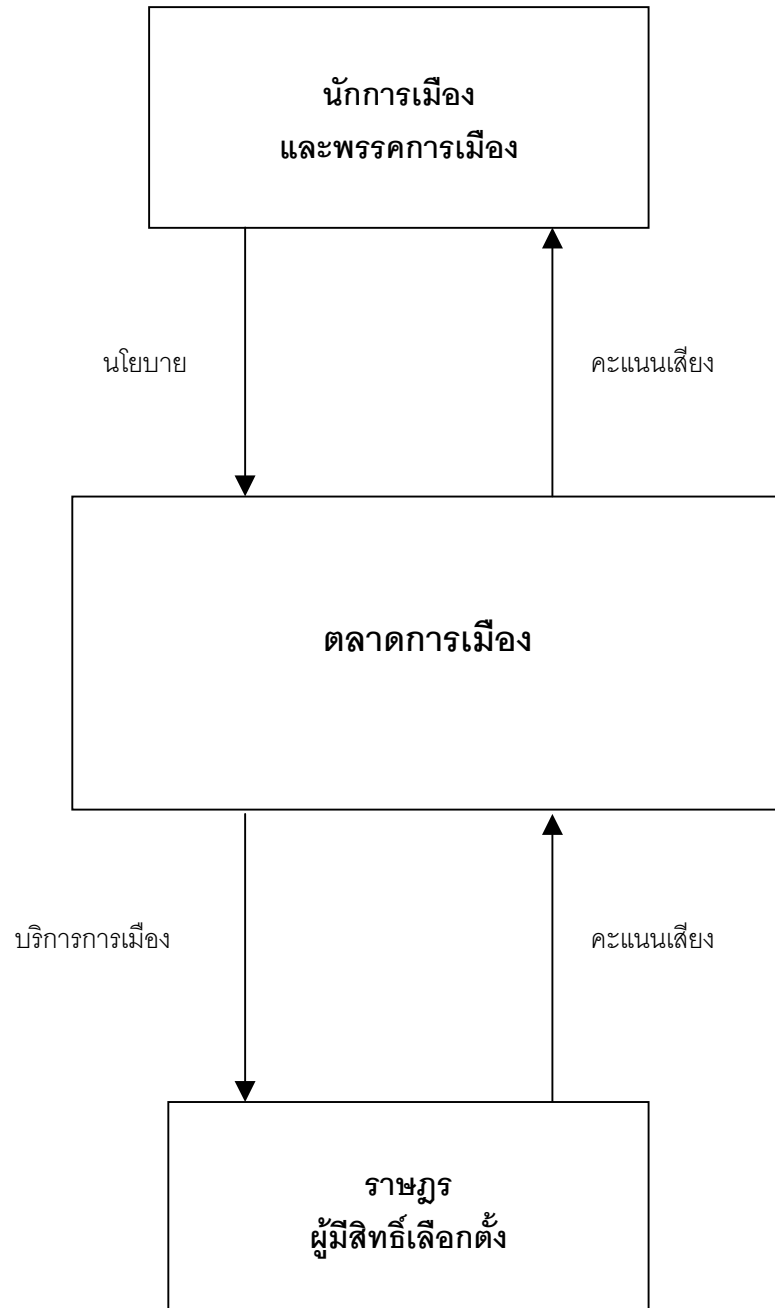
5.13 ความรับผิดชอบ

แม้ความรับผิดชอบเป็นธรรมภิบาลที่สำคัญ แต่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ล้มเหลวในการสร้างกลไกความรับผิดชอบ (Accountability Mechanism) ทำให้รัฐธรรมนูญฉบับนี้มิได้แตกต่างจากรัฐธรรมนูญฉบับอื่นๆ ความรับผิดชอบเป็นกลไกสำคัญในการแปรเปลี่ยนตลาดการเมือง จากตลาดที่นักการเมืองนำเงินแลกกับคะแนนเสียง (ตลาดบิรวรรตสาธารณะในความเป็นจริง ดูแผนภาพที่ 3) ไปสู่ตลาดที่นักการเมืองนำนโยบายแลกกับคะแนนเสียง (ตลาดบิรวรรตสาธารณะในอุดมคติ ดูแผนภาพที่ 2) ข้อเท็จจริงปรากฏว่า นักการเมืองและพรรคการเมืองมักจะโฆษณานโยบายในการหาเสียง แต่เมื่อได้รับเลือกตั้งและมีโอกาสจัดตั้งรัฐบาลแล้ว กลับระบัดสัตย์มิได้นำนโยบายที่ใช้หาเสียงไปดำเนินการ การขาดความน่าเชื่อถือในการรักษาพันธสัญญา (Credible Commitment) ทำให้ตลาดการเมืองมีอาจพัฒนาไปสู่ตลาดในอุดมคติได้ เพราะราษฎรมีอาจแน่ใจได้ว่า เมื่อจ่ายเงิน (คะแนนเสียง) ไปแล้ว จะได้รับบริการการเมือง (นโยบาย) เป็นผลต่างตอบแทน ด้วยเหตุดังนี้ ราษฎรจึงยินดีรับเงินแลกกับคะแนนเสียง แทนที่จะรอดด้วยความหวังลมๆแล้งๆว่าจะได้รับบริการความสุจริตจากนักการเมือง²²

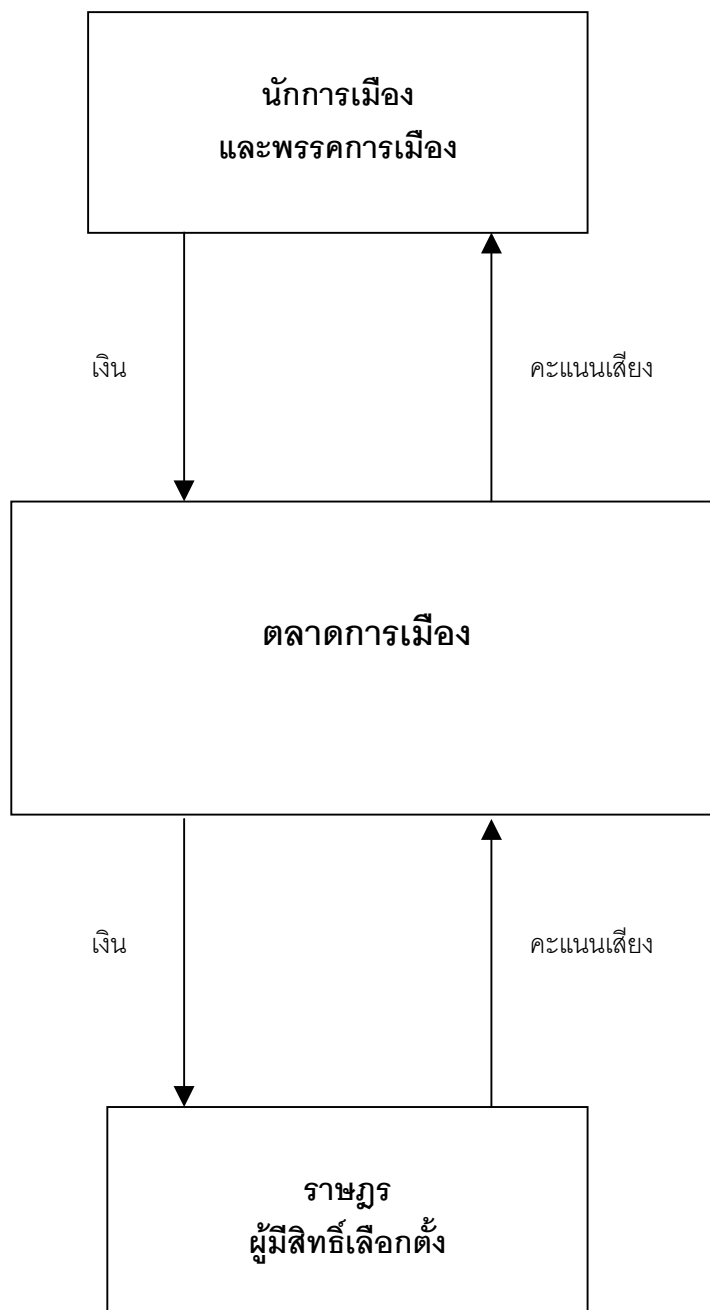
การบังคับให้รัฐบาลแถลงนโยบายว่า นโยบายที่รัฐบาลแถลงต่อรัฐสภาประกอบด้วยนโยบายตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ตามหมวด 5 แห่งรัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 มากน้อยเพียงใด และต้องรายงานแสดงผลการดำเนินการ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรคเสนอต่อรัฐสภาปีละหนึ่งครั้ง เป็นการสร้างกลไกความรับผิดชอบต่อสภาร่างรัฐธรรมนูญ หากใช้กลไกความรับผิดชอบต่อประชาชนไม่ เพราะสภาร่างรัฐธรรมนูญไม่เคยขอประชามติว่า ประชาชนต้องการแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ ตามหมวด 5 หรือไม่

²² การวิเคราะห์ประเด็นนี้โดยละเอียด ดู *รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2542/2543)*

แผนภาพที่ 2
ตลาดปริวรรตสาธารณะในอุดมคติ

แผนภาพที่ 3
ตลาดปริวรรตสาธารณะในความเป็นจริง

5.14 การกระจายอำนาจ

การกระจายอำนาจนับเป็นสถาบันสำคัญที่รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 สร้างขึ้น โดยที่วางกรอบการกระจายอำนาจอย่างกว้างขวาง ทั้งด้านการกำหนดนโยบาย การปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล รวมตลอดจนการคลังและการเงิน แต่กรอบที่กำหนดไว้อย่างกว้างขวางนี้เปิดโอกาสให้ฝ่ายบริหารสามารถใช้ดุลพินิจในการตีความกระบวนการกระจายอำนาจนั้นกินเวลา หากไม่มีกฎกติกาที่ชัดเจนย่อมเปิดช่องให้มีการแสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจจากกระบวนการนี้ได้ โดยที่อาจเกิดความระส่ำระสายในการบริหารราชการแผ่นดินในช่วงแห่งการปรับเปลี่ยนนี้ด้วย

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ให้ความสำคัญกับประเด็นการกระจายอำนาจในการบริหารราชการแผ่นดิน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปกครองส่วนท้องถิ่น โดยมีบทบัญญัติรองรับให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจในการผลิตสินค้าสาธารณะท้องถิ่น (Local Public Goods) โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการการศึกษาและบริการสาธารณสุข แต่รัฐธรรมนูญฉบับนี้มิได้สนใจประเด็นการกระจายอำนาจในการใช้เครื่องมือของนโยบายเศรษฐกิจระหว่างหน่วยงาน การกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจในด้านการเงินและการคลัง (มาตรา 284) อาจตีความได้ว่า เป็นการกระจายอำนาจในการใช้เครื่องมือทางการเงินและการคลัง หากไม่มีกฎเกณฑ์ที่ชัดเจน ปัญหาในการบริหารนโยบายการเงินและนโยบายการคลังอาจเกิดขึ้นในอนาคต หากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมิได้ดำเนินนโยบายในทิศทางเดียวกับรัฐบาลส่วนกลางในการรักษาเสถียรภาพเศรษฐกิจ อันเป็นการซ้ำเติมปัญหาการประสานการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจมหภาคซึ่งมีอยู่ก่อนแล้ว

5.15 การจ่อราษฎร์บังหลวง การทุจริตและประพฤติมิชอบ และการแสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจ

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ให้ความสำคัญกับการกำกับและตรวจสอบตลาดการเมืองในประเด็นการจ่อราษฎร์บังหลวง การทุจริตและประพฤติมิชอบ และการแสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจ การกำกับและตรวจสอบดังกล่าวนี้เข้มงวดทั้ง ‘ประตูเข้า’ และ ‘ประตูออก’ จากตลาดการเมือง ด้วยการสกัดกั้นมิให้ผู้ที่มีประวัติการทุจริตและประพฤติมิชอบเข้าสู่ตลาดการเมือง เมื่อเข้าสู่ตลาดการเมืองแล้ว ยังสร้างกระบวนการถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและผู้บริหารราชการแผ่นดินระดับสูงออกจากตำแหน่ง พร้อมทั้งป้องกันมิให้มีการใช้ตำแหน่งทางการเมืองในการแสวงหาผลประโยชน์จากรัฐ และป้องกันปัญหาการขัดกันระหว่างผลประโยชน์ส่วนบุคคลกับผลประโยชน์สาธารณะ เมื่อออกจากตลาดการเมืองแล้ว ยังมีกระบวนการตรวจสอบทรัพย์สิน และกระบวนการดำเนินคดีอาญา หากพบว่ามีความร้ายแรงผิดปกติกอีกด้วย

การกำกับและตรวจสอบตลาดการเมืองอย่างเข้มงวดนี้ มีผลในการทำให้ต้นทุนปฏิบัติการของผู้ดำรงตำแหน่งการเมืองสูงขึ้น เพราะมีพันธะในการรักษาเกียรติประวัติส่วนบุคคล การลาออกจากการเป็นกรรมการธุรกิจเอกชน การละเว้นการถือหุ้นในธุรกิจเอกชนเป็นการชั่วคราว การจัดทำรายการบัญชีทรัพย์สินและหนี้สิน อีกทั้งยังมีความเสี่ยงในการถูกกลโกงทางการเมือง และการดำเนินคดีอาญาอีกด้วย ต้นทุนปฏิบัติการที่สูงขึ้นนี้อาจช่วยป้องปรามมิให้ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองทุจริตและประพฤติมิชอบในระดับหนึ่งได้ แต่มีอาจป้องปรามได้ทั้งหมด เพราะมีช่องโหว่ที่จะเล็ดลอดการกำกับและตรวจสอบ หากการกำกับและตรวจสอบยิ่งเข้มงวดมากเพียงใด ต้นทุนปฏิบัติการยิ่งสูงมากเพียงนั้น การสูญเสียต้นทุนปฏิบัติการสูงๆ อาจกลายเป็นทำนบกีดขวางพลเมืองดีมิให้เข้าสู่ตลาดการเมือง อันมีผลตรงกันข้ามกับเจตนารมณ์ของการกำกับและตรวจสอบตลาดการเมือง

ต้นทุนปฏิบัติการในการกำกับและตรวจสอบตลาดการเมืองมิได้เป็นภาระแก่ปัจเจกบุคคลผู้ก้าวเข้าสู่ตลาดการเมืองเท่านั้น หากยังเป็นภาระของแผ่นดินด้วย เพราะต้องมีการจัดตั้งองค์กรที่ทำหน้าที่กำกับและตรวจสอบตลาดการเมือง รวมตลอดจนต้องสูญเสียงบประมาณรายจ่ายจำนวนมากในกระบวนการกำกับและตรวจสอบ กระบวนการถอดถอนจากตำแหน่ง และกระบวนการลงโทษและดำเนินคดีอาญา ภาระที่ตกแก่แผ่นดินดังกล่าวนี้จะถือเป็นภาระที่เป็นธรรมมิได้ เพราะพลเมืองดีต้องรับภาระอันเกิดจากผลกรรมของผู้ประพฤติชั่ว การผลักภาระรายจ่ายดังกล่าวนี้ไปให้แก่ผู้ที่ถูกถอดถอนจากตำแหน่งและถูกดำเนินคดีอาญาจนถึงที่สุด นับเป็นหลักการอันชอบ เพราะเป็นไปตามเกณฑ์ 'ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว' ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและตำแหน่งผู้บริหารราชการแผ่นดินระดับสูง หากถูกถอดถอนจากตำแหน่งและหากมีความผิดทางอาญาควรจักต้องรับภาระรายจ่ายในการกำกับและตรวจสอบตลาดการเมือง โดยมีอัตราที่กำหนดไว้อย่างชัดเจน หลักการดังกล่าวนี้จะทำให้ภาระต้นทุนปฏิบัติการของคนที่มีจรรยาบรรณดีและประพฤติมิชอบเพิ่มขึ้น แต่จะไม่กระทบต่อผู้ประพฤติชอบในตลาดการเมือง ในประการสำคัญ จะมีผลในการลดภาระของประชาชนผู้เสียภาษีอากร ซึ่งต้องเสียประโยชน์จากกระบวนการดูดซับส่วนเกินทางเศรษฐกิจจากการกำหนดและการบริหารนโยบายเศรษฐกิจอยู่แล้ว

5.16 ธรรมนูญทางการคลัง

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มีบทบัญญัติที่ถือเป็นธรรมนูญทางการคลัง²³ ธรรมนูญทางการคลังเป็นบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญที่มีจุดมุ่งหมายอย่างน้อย 2

²³ งานวิชาการว่าด้วยธรรมนูญทางการคลัง ดูอาทิเช่น Aranson (1984) Brennan (1984) Azariadis and Galasso (1998), Niskanen (1992), Marlow and Orzechowski (1997), Forte (1999) และ Persson and Tabellini (1996a ; 1996b)

ด้าน ด้านหนึ่งเป็นการจำกัดการใช้อำนาจการคลัง อีกด้านหนึ่งต้องการให้การบริหารการคลังของรัฐบาลมีความยืดหยุ่น ธรรมนูญทางการคลังที่มุ่งจำกัดการใช้อำนาจทางการคลัง โดยพื้นฐานแล้ว ต้องการจำกัดการใช้อำนาจของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ดังเช่นการจำกัดอำนาจ ส.ส. ในการนำเสนอร่างกฎหมายการคลัง และการห้าม ส.ส. แปรญัตติเพิ่มเติมรายการในงบประมาณรายจ่าย และวงเงินงบประมาณรายจ่าย ธรรมนูญทางการคลังในรัฐธรรมนูญฉบับนี้มีได้ต้องการจำกัดอำนาจการคลังของรัฐบาล แม้จะมีบทบัญญัติที่กำหนดว่า รายจ่ายเงินแผ่นดินจักต้องมีกฎหมายรองรับ (มาตรา 181) แต่ขณะเดียวกันก็มีข้อยกเว้น (มาตรา 181) และความยืดหยุ่นในการบริหารงบประมาณ (มาตรา 179) รัฐธรรมนูญฉบับนี้มีบทบัญญัติที่ถือเป็นธรรมนูญภาษีอากร (Tax Constitution) ด้วย แต่รัฐธรรมนูญมิได้กำหนดหลักการที่แน่ชัดว่า การเก็บภาษีอากรจักต้องได้รับความเห็นชอบจากประชาชน การเก็บภาษีอากรโดยมิได้รับความเห็นชอบจากประชาชนมิอาจกระทำได้ (Taxation Without Representation) ตรงกันข้ามรัฐธรรมนูญกลับให้อำนาจรัฐบาลในการตราพระราชกำหนดในการเก็บภาษีอากร ซึ่งอาจทำให้เกิดกรณี Taxation Without Representation ได้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มิได้มีบทบัญญัติที่ถือเป็นธรรมนูญการคลังแตกต่างจากรัฐธรรมนูญฉบับก่อนๆ กล่าวโดยพื้นฐานแล้ว ธรรมนูญการคลังที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญฉบับนี้มิได้แตกต่างจากหลักการของพระราชบัญญัติเงินคงคลัง พ.ศ. 2491 และพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. 2502

ธรรมนูญการคลังเป็นแนวความคิดของสำนัก Public Choice และสำนัก Constitutional Political Economy ซึ่งมองว่าการเมืองและรัฐบาลเป็น 'อสูร' (Leviathan) จึงต้องการจำกัดการใช้อำนาจของ 'อสูร' (McKenzie 1984) ด้วยเหตุที่รัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งมีแนวโน้มที่จะใช้จ่ายเงินเพื่อสะสมคะแนนนิยมทางการเมือง แต่ไม่ต้องการเก็บภาษีเพิ่มขึ้น เนื่องจากการเก็บภาษีอากรทำลายคะแนนนิยมทางการเมือง รัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งจึงมีแนวโน้มที่จะใช้นโยบายงบประมาณขาดดุล จนก่อให้เกิดระบอบประชาธิปไตยที่ขาดดุล (Democracy in Deficit)²⁴ นักเศรษฐศาสตร์ในกลุ่มนี้พยายามผลักดันให้มีบทบัญญัติว่าด้วย

²⁴ แนวความคิดว่าด้วยระบอบประชาธิปไตยที่ขาดดุล ดู Buchanan and Wagner (1977) และ Buchanan, Rowley, and Tollison (1986)

ประมาณสมดุลในรัฐธรรมนูญ (Balanced Budget Amendment)²⁵ นอกจากนี้ ยังมีความเคลื่อนไหวในวงวิชาการที่จะสถาปนา *ธรรมนูญทางภาษีอากร* ด้วย²⁶

5.17 ธรรมนูญทางการเงิน

แนวความคิดว่าด้วยธรรมนูญทางการเงินอยู่ในกระแสธารเดียวกับธรรมนูญการคลัง (McKenzie 1984) เพราะมีจุดมุ่งหมายที่จะจำกัดการใช้อำนาจของรัฐบาลในการบริหารนโยบายการเงิน วิชาทฤษฎีสำคัญในเรื่องนี้เริ่มปรากฏในทศวรรษ 2500 (Yeager 1962) Friedman (1962) เสนอบทวิเคราะห์คัดค้านการให้ธนาคารกลางมีความเป็นอิสระ เนื่องจากเกรงว่าจะมีการใช้อำนาจไปในทางฉ้อฉล จึงเสนอให้มีการจำกัดอำนาจธนาคารกลาง พร้อมทั้งสถาปนาระบบธนาคารกำกับและตรวจสอบการใช้อำนาจของธนาคารกลาง แม้ว่าสำนัก Public Choice และ Constitutional Political Economy มิได้จุดพลุวิวาทะว่าด้วยธรรมนูญทางการเงินในทศวรรษ 2500 แต่ก็มียุทธศาสตร์สำคัญในการพัฒนาแนวความคิดนี้ในเวลาต่อมา²⁷

กระบวนการนำบทบัญญัติว่าด้วยการบริหารนโยบายการเงินเข้าสู่รัฐธรรมนูญหรืออีกนัยหนึ่งกระบวนการรัฐธรรมนูญานวัตกรว่าด้วยนโยบายการเงิน (Constitutionalization of Monetary Policy) ในประเทศไทยเป็นไปอย่างเชื่องช้า ผู้ร่างรัฐธรรมนูญในอดีตมิได้สนใจประเด็นดังกล่าวนี้ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มิได้มีบทบัญญัติพิศดารและแตกต่างไปจากรัฐธรรมนูญฉบับก่อนๆ บทบัญญัติที่ตีความได้ว่าเป็นธรรมนูญทางการเงินมีอยู่เพียง 2 ข้อ ข้อหนึ่งว่าด้วยการจำกัดอำนาจของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในการนำเสนอร่างกฎหมายการเงิน อีกข้อหนึ่งให้อำนาจฝ่ายบริหารในการตราพระราชกำหนดเพื่อออกกฎหมายการเงินอันมีผลให้การบริหารนโยบายการเงินมีความยืดหยุ่นมากขึ้น รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 มิได้มีบทบัญญัติจำกัดอำนาจในการใช้เครื่องมือทางการเงิน ไม่ว่าจะอำนาจนั้นเป็นของธนาคารแห่งประเทศไทย หรือกระทรวงการคลัง

5.18 กฎหมายเกี่ยวด้วยการเงิน

บทบัญญัติว่าด้วย “กฎหมายเกี่ยวด้วยการเงิน” ปรากฏครั้งแรกในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2489 บทบัญญัตินี้ต้องการจำกัดอำนาจนิติบัญญัติในการเสนอร่างกฎหมายประเภทนี้ โดยที่นิยาม “กฎหมายเกี่ยวด้วยการเงิน” ครอบคลุมกฎหมาย

²⁵ วิวาทะว่าด้วยการกำหนดบทบัญญัติงบประมาณสมดุลในรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา ดูอาทิเช่น Tobin (1978 ; 1981 ; 1983), Buchanan and Wagner (1978) และ Buchanan, Rowley, and Tollison (1986)

²⁶ งานวิชาการเกี่ยวกับธรรมนูญทางภาษีอากร (Tax Constitution) ดูอาทิเช่น Brennan and Buchanan (1980), Ackerman (1999) และ Zelenak (1999)

²⁷ งานวิชาการสำคัญว่าด้วยธรรมนูญการเงินในทศวรรษ 2500 ได้แก่ Friedman (1962) Viner (1962) และ Buchanan (1962) งานที่พัฒนาต่อมาในขั้นหลัง ได้แก่ Leijonhufvud (1984) และ Bernholz (1984)

เศรษฐกิจในสัดส่วนสำคัญ เพราะประกอบด้วยกฎหมายภาษีอากร กฎหมายงบประมาณรายจ่าย กฎหมายวิธีการงบประมาณ กฎหมายเงินคงคลัง กฎหมายการก่อหนี้สาธารณะ กฎหมายการค้าประกันเงินกู้ และกฎหมายเงินตรา แม้ว่ากฎหมายด้านพาณิชย์กรรม เกษตรกรรม อุตสาหกรรม และคมนาคมจะมีได้ปรากฏในนิยาม “กฎหมายเกี่ยวด้วยการเงิน” ตามรัฐธรรมนูญ แต่เมื่อกฎหมายเหล่านี้มีบัญญัติเกี่ยวกับการเงินการคลัง มักจะถูกต้องความว่าเป็นกฎหมายเกี่ยวด้วยการเงินด้วย

การจำกัดอำนาจฝ่ายนิติบัญญัติในการเสนอร่างกฎหมายเกี่ยวด้วยการเงินเริ่มต้นในยุคที่กลุ่มพลังอำนาจยาธิปไตยเรื่องอำนาจ บทบัญญัติเช่นนี้มีผลในการสงวนอำนาจในการเสนอร่างกฎหมายประเภทนี้ไว้ในฝ่ายบริหาร ซึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกับระบบราชการ เนื่องจากอำนาจรัฐอยู่ในมือของกลุ่มพลังอำนาจยาธิปไตย การจำกัดอำนาจฝ่ายนิติบัญญัติในเรื่องนี้ หากพิจารณาจากแง่มุมของกลุ่มพลังอำนาจยาธิปไตยในยุคเผด็จการ/คณาธิปไตย มีส่วนช่วยลดต้นทุนปฏิบัติการในการตรากฎหมายของชนชั้นปกครองกลุ่มนี้ การปล่อยให้ฝ่ายนิติบัญญัติมีอำนาจในการเสนอร่างกฎหมายโดยเสรีในสายตาของกลุ่มพลังอำนาจยาธิปไตยเป็นเรื่องวุ่นวายน่ารำคาญส่วนหนึ่งเป็นเพราะผู้นำกลุ่มพลังอำนาจยาธิปไตยมีความเห็นว่า ฝ่ายนิติบัญญัติไร้ความสามารถในการเสนอร่างกฎหมายเกี่ยวด้วยการเงิน เนื่องจากขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับระบบการเงินการคลังและระบบเศรษฐกิจไทยโดยทั่วไป ร่างกฎหมายที่น่าเสนอโดยขาดความรู้ความเข้าใจโดยถ่องแท้ย่อมมีข้อบกพร่องเป็นอันมาก อันเป็นเหตุให้ต้องเสียเวลาโดยมิสมควรในการพิจารณากฎหมายในรัฐสภา ในความเห็นของกลุ่มพลังอำนาจยาธิปไตย ร่างกฎหมายเกี่ยวด้วยการเงินเป็นเรื่องของผู้ชำนาญการ ซึ่งมีอยู่ในระบบราชการ แต่ไม่มีในสภาผู้แทนราษฎร

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 แม้จะได้ชื่อว่าเป็นรัฐธรรมนูญฉบับการปฏิรูปการเมือง ยังคงสืบทอดมรดกจากระบบอำนาจยาธิปไตย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรมีอำนาจเสนอร่างกฎหมายเกี่ยวด้วยการเงินได้ เว้นแต่ได้รับความเห็นชอบจากนายกรัฐมนตรี การจำกัดอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติดังกล่าวนี้มีผลลดรอนการทำหน้าที่นิติบัญญัติของสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร อันนำมาซึ่งพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากหน้าที่หลัก และเกิดขวางนวัตกรรมด้านนิติบัญญัติ รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 แตกต่างจากรัฐธรรมนูญฉบับก่อนหน้าในประเด็นคำนิยาม ซึ่งละเอียดกว่าเดิม และประเด็นอำนาจในการวินิจฉัยกฎหมายเกี่ยวด้วยการเงิน ในยุคที่กลุ่มพลังอำนาจยาธิปไตยเรื่องอำนาจ อำนาจในการวินิจฉัยว่า ร่างกฎหมายใดเป็นร่างกฎหมายเกี่ยวกับด้วยการเงินหรือไม่ เป็นของประธานวุฒิสภา ในยุคสมัยที่กลุ่มพลังอำนาจยาธิปไตยมิได้เรื่องอำนาจ อำนาจนี้ตกเป็นของประธานสภาผู้แทนราษฎร รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 บัญญัติให้อำนาจนี้เป็นขององค์คณะที่ประกอบด้วยประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานคณะกรรมการสามัญของสภาผู้แทนราษฎรทุกคณะ

5.19 กฎการลงคะแนนเสียง

กฎการลงคะแนนเสียงมีบทบาทสำคัญในการกำหนดการก่อเกิดของกฎหมาย มติ รัฐสภา และสถาบันต่างๆ กฎคะแนนเสียงข้างมาก (Simple Majority Rule) เป็นกติกาหลักที่ใช้ในรัฐธรรมนูญฉบับต่างๆ รวมทั้งรัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 กรณีพิเศษที่ใช้เกณฑ์คะแนนเสียงสูงกว่า 50% (Super Majority Rule) มีอยู่ไม่มาก

แต่กฎคะแนนเสียงข้างมากในกรณีส่วนใหญ่ที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญ รวมทั้งฉบับปี 2540 โดยสาระสำคัญแล้วเป็นกฎคะแนนเสียงข้างน้อย (Minority Rule) กล่าวคือ ต้องการคะแนนเสียงต่ำกว่า 50% ของจำนวนสมาชิกรัฐสภา (สภาผู้แทนราษฎรหรือวุฒิสภาแล้วแต่กรณี) ที่มีอยู่ก็สามารถผ่านกฎหมายหรือมติของสภาได้ ทั้งนี้เพราะเหตุว่า กฎการลงคะแนนเสียงส่วนใหญ่ยึดจำนวนสมาชิกที่เข้าประชุมเป็นฐาน หาได้ยึดจำนวนสมาชิกที่มีอยู่ไม่ ในเมื่อจำนวนสมาชิกเกินกว่า 50% ของจำนวนสมาชิกที่มีอยู่ถือเป็นองค์ประชุม และกฎหมายหรือมติใดๆ สามารถผ่านสภาด้วยคะแนนเสียงเกินกว่า 50% ของจำนวนสมาชิกที่เข้าประชุม ดังนั้น ด้วยคะแนนเสียง 25%+1 สภาสามารถผ่านกฎหมายหรือมติใดๆ ได้ ด้วยเหตุดังนี้ กฎการลงคะแนนเสียงตามรัฐธรรมนูญในกรณีส่วนใหญ่ซึ่งดูเผินๆ เป็นกฎคะแนนเสียงข้างมาก แท้ที่จริงแล้วเป็นกฎคะแนนเสียงข้างน้อย

การใช้กฎคะแนนเสียงข้างน้อยในการกำหนดมติสภาในกรณีส่วนใหญ่ ก่อให้เกิดผลกระทบสำคัญอย่างน้อย 3 ประการ

ประการแรก รัฐสภาสามารถผลิตกฎหมายได้ง่าย จนก่อให้เกิดสภาพกฎหมายล้นเกิน กล่าวคือ ศักยภาพในการผลิตกฎหมายมิได้สอดคล้องกับศักยภาพในการบังคับใช้กฎหมาย (Law Enforcement) การณ์จึงปรากฏว่า มีกฎหมายจำนวนมากแม้จะผ่านกระบวนการนิติบัญญัติแล้ว แต่หาได้มีการบังคับใช้กฎหมายไม่ ความล่าช้าในการผ่านร่างกฎหมายบางฉบับมิได้เกิดจากปัญหาการลงคะแนนเสียง หากแต่เกิดจากกระบวนการนิติบัญญัติภายในรัฐสภาเอง

ประการที่สอง กฎการลงคะแนนเสียงข้างน้อยเกื้อกูลการแสวงหาผลประโยชน์ของกลุ่มผลประโยชน์ เพราะด้วยกฎการลงคะแนนเสียงดังกล่าวนี้ กฎหมายผ่านสภาได้ค่อนข้างง่าย การผลักดันกฎหมายเพื่อถ่ายโอนหรือโยกย้ายส่วนเกินทางเศรษฐกิจมิใช่เรื่องยาก กฎการลงคะแนนเสียงข้างน้อยจึงเกื้อประโยชน์กลุ่มผลประโยชน์ที่มีการจัดตั้งองค์กรอย่างเข้มแข็งและมีอำนาจซื้อสูง

ประการที่สาม ประชาสังคมขาด 'ตาข่ายปกป้องสังคม' (Social Safety Net) ชนต่ำชั้นและคนจนผู้ด้อยโอกาสในสังคมมีโอกาสปกป้องตนเองได้ เนื่องจากไม่สามารถหาประโยชน์

จากกระบวนการนิติบัญญัติ และไม่สามารถตัดทานการร่างกฎหมายที่มีผลกระทบทางลบต่อตนเอง

การปรับเปลี่ยนกฎการลงคะแนนเสียงโดยยึดกฎคะแนนเสียงข้างมากที่แท้จริงจะช่วยสร้างตาข่ายปกป้องประชาสังคม และสกัดการตรากฎหมายเพื่อถ่ายโอนหรือโยกย้ายส่วนเกินทางเศรษฐกิจอย่างไม่เป็นธรรมแก่กลุ่มผลประโยชน์ที่เข้มแข็งและใกล้ชิดชนชั้นปกครองได้ กฎหมายประเภทต่อไปนี้จะยึดกฎการลงคะแนนเสียงเกินกว่า 50% ของจำนวนสมาชิกที่มีอยู่ ได้แก่ กฎหมายการคลัง กฎหมายการเงิน กฎหมายที่มีผลในการสร้างการผูกขาด กฎหมายที่มีผลในการถ่ายโอนหรือโยกย้ายส่วนเกินทางเศรษฐกิจอย่างไม่เป็นธรรม กฎหมายที่มีผลกระทบต่อชนต่าชั้นและคนจนผู้ด้อยโอกาสในสังคม กฎหมายที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ กฎหมายที่มีผลในการโยกย้ายถิ่นฐานของประชากร กฎหมายการขายทรัพย์สินและกิจการของรัฐ ฯลฯ

บทสรุป

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กำหนดกฎกติกากำกับกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจ ซึ่งอาจจำแนกออกเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มแรกว่าด้วยการสร้างธรรมาภิบาล ซึ่งครอบคลุมประเด็นการมีส่วนร่วมของประชาชน ความโปร่งใส ความรับผิดชอบ การกระจายอำนาจ และการธำรงไว้ซึ่งหลักนิติธรรม กลุ่มที่สองว่าด้วยการกำกับการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาค อันประกอบด้วยรัฐธรรมนูญการคลัง รัฐธรรมนูญการเงิน และกฎหมายเกี่ยวด้วยการเงิน

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ไม่มีนวัตกรรมด้านกฎกติกาการกำกับการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคเลย แต่มีนวัตกรรมด้านกฎกติกาที่สร้างธรรมาภิบาล ยกเว้นประเด็นความรับผิดชอบ แม้รัฐธรรมนูญฉบับนี้จะกำหนดกรอบธรรมาภิบาล แต่การผลักดันให้ธรรมาภิบาลเกิดขึ้นในสังคมไทย จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนวัฒนธรรม (เนื่องเพราะธรรมาภิบาลเป็นเรื่องของวัฒนธรรม) ปรับเปลี่ยนกฎหมายเพื่อสนองตอบเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ และปรับเปลี่ยนการจัดสรรภาระต้นทุนปฏิบัติการ เพื่อเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสิ่งจูงใจ

ท้ายที่สุด รัฐธรรมนูญจะมีผลในการกำหนดกฎกติกาหรือสถาบันในสังคมได้อย่างเหมาะสม จำเป็นต้องมีกฎการลงคะแนนเสียงที่เหมาะสม การยึดกฎคะแนนเสียงข้างน้อยสร้างปัญหาแก่ประชาสังคมไทย เพราะก่อให้เกิดสภาพกฎหมายล้นเกิน เปิดโอกาสให้กลุ่มผลประโยชน์ที่เข้มแข็งและใกล้ชิดชนชั้นปกครองหาประโยชน์จากกระบวนการนิติบัญญัติ ด้วยการตรากฎหมายเพื่อถ่ายโอนหรือโยกย้ายส่วนเกินทางเศรษฐกิจ อีกทั้งยังทำให้ชนต่าชั้นและคนจนผู้ด้อยโอกาสในสังคมมิได้รับการปกป้องเท่าที่ควร

ตารางที่ 4

กฎกติกาหรือสถาบันใหม่ที่กำกับตลาดนโยบายเศรษฐกิจ
ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

กฎกติกาหรือสถาบัน	บทบัญญัติ	หมวด
1. การมีส่วนร่วมของประชาชน		
1.1 เสรีภาพในการรวมกลุ่ม	1. เสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบและปราศจากอาวุธ (ม.44)	สิทธิและเสรีภาพ
	2. เสรีภาพในการรวมเป็นสมาคม สหภาพ สหพันธ์ สหกรณ์ กลุ่มเกษตรกร องค์การเอกชน หรือหมู่คณะอื่น (ม. 45)	สิทธิและเสรีภาพ
1.2 สิทธิในการเสนอร่างกฎหมาย	สิทธิในการเข้าชื่อเสนอร่างกฎหมายต่อประธานรัฐสภา (ม. 170)	รัฐสภา
1.3 สิทธิในการพิจารณาร่างกฎหมายเกี่ยวกับเด็ก สตรี และคนชรา	สิทธิของผู้แทนองค์การเอกชนร่วมเป็นคณะกรรมการวิสามัญพิจารณาร่างกฎหมายที่มีสาระสำคัญเกี่ยวกับเด็ก สตรี และคนชรา (ม. 190)	รัฐสภา
1.4 สิทธิในการเสนอร่างข้อบังคับท้องถิ่น	สิทธิในการเข้าชื่อเสนอร่างข้อบัญญัติท้องถิ่นต่อประธานสภาท้องถิ่น (ม. 287)	การปกครองส่วนท้องถิ่น
1.5 สิทธิชุมชน	1. สิทธิในการอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปะหรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นหรือของชาติ และมีส่วนร่วมในการจัดการ การบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมอย่างสมดุลและยั่งยืน (ม. 46)	สิทธิและเสรีภาพ
	2. สิทธิในการมีส่วนร่วมกับรัฐและชุมชนในการบำรุงรักษาและการใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพ ฯลฯ (ม. 56)	สิทธิและเสรีภาพ
1.6 การออกเสียงประชามติ	ในกรณีที่คณะรัฐมนตรีเห็นว่ากิจการในเรื่องใด อาจกระทบถึงประโยชน์ได้เสียของประเทศชาติ หรือประชาชน นายกรัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรีอาจปรึกษาประธานสภาผู้แทนราษฎรและประธานวุฒิสภา เพื่อประกาศในราชกิจจานุเบกษาให้มีการออกเสียงประชามติได้ (ม. 214)	คณะรัฐมนตรี

กฎกติกาหรือสถาบัน	บทบัญญัติ	หมวด
1.7 การไต่สวนสาธารณะ	สิทธิในการรับข้อมูล คำชี้แจง และเหตุผลจากหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ก่อนการอนุญาตหรือการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมใดที่อาจมีผลกระทบต่อคุณภาพของสิ่งแวดล้อม สุขภาพอนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้เสียสำคัญอื่นใดที่เกี่ยวกับตนหรือชุมชนท้องถิ่น และมีสิทธิแสดงความเห็นของตนในเรื่องดังกล่าว	สิทธิและเสรีภาพ
1.8 การมีส่วนร่วมอื่น ๆ	<p>1. รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนการมีส่วนร่วมของประชาชนในการกำหนดนโยบาย การตัดสินใจทางการเมือง การวางแผนพัฒนาเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง รวมทั้งตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐทุกระดับ (มาตรา 76)</p> <p>2. รัฐต้องส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการสงวน บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุล ฯลฯ (ม. 79)</p>	<p>แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ</p> <p>แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ</p>
<p>2. ความโปร่งใส</p> <p>2.1 สิทธิในการรับทราบข้อมูลข่าวสารสาธารณะ</p> <p>2.2 สิทธิในการรับทราบบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง</p>	<p>สิทธิในการรับทราบข้อมูลหรือข่าวสารสาธารณะในการครอบครองของหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น เว้นแต่การเปิดเผยข้อมูลนั้นจะกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ ความปลอดภัยของประชาชน หรือส่วนได้เสียอันพึงได้รับความคุ้มครองของบุคคลอื่น (ม. 58)</p> <p>ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีหน้าที่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทุกครั้งที่ได้รับตำแหน่งหรือพ้นจากตำแหน่ง (ม. 291)</p>	<p>สิทธิและเสรีภาพ</p> <p>การตรวจสอบการใช้อำนาจรัฐ</p>

กฎกติกาหรือสถาบัน	บทบัญญัติ	หมวด
<p>3. ความรับผิดชอบ</p> <p>3.1 การดำเนินนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ</p> <p>3.2 สิทธิในการฟ้องหน่วยราชการและองค์กรของรัฐ</p> <p>3.3 สิทธิในการเสนอเรื่องราวร้องทุกข์</p>	<p>ในการแถลงนโยบายต่อรัฐสภา รัฐบาลต้องแถลงด้วยว่า นโยบายของรัฐบาลที่แถลงเป็นไปตามแผนนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐตามหมวด 5 แห่งรัฐธรรมนูญมากน้อยเพียงใด และรายงานแสดงผลการดำเนินการ รวมทั้งปัญหาและอุปสรรค เสนอต่อรัฐสภาปีละหนึ่งครั้ง</p> <p>(ม.88 วรรค 2)</p> <p>1. การคุ้มครองสิทธิในการฟ้องหน่วยราชการหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น และองค์กรอื่นของรัฐ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ในการบำรุงรักษาทรัพยากรธรรมชาติและ ความหลากหลายทางชีวภาพ และการประเมินโครงการที่มีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม</p> <p>(ม. 56 วรรค 3)</p> <p>2. การคุ้มครองสิทธิในการฟ้องหน่วยราชการหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นของรัฐ ให้รับผิดชอบเนื่องจากการกระทำหรือการละเว้นการกระทำหน้าที่</p> <p>(ม. 62)</p> <p>การคุ้มครองสิทธิในการเสนอเรื่องราวร้องทุกข์ โดยต้องได้รับแจ้งผลการพิจารณาในเวลาอันควร</p> <p>(ม. 61)</p>	<p>แผนนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ</p> <p>สิทธิและเสรีภาพ</p> <p>สิทธิและเสรีภาพ</p> <p>สิทธิและเสรีภาพ</p>
<p>4. การกระจายอำนาจ</p> <p>4.1 การกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเองและพัฒนาตนเอง</p>	<p>1. การกระจายอำนาจให้ท้องถิ่นพึ่งตนเองและตัดสินใจในกิจการท้องถิ่นได้เอง พัฒนาเศรษฐกิจท้องถิ่นและระบบสาธารณูปโภคและสาธารณูปการ ตลอดจนทั้งโครงการพื้นฐานสารสนเทศในท้องถิ่นให้ทั่วถึงและเท่าเทียมกันทั่วประเทศ รวมทั้งพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่</p> <p>(ม. 78)</p>	<p>แผนนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ</p>

กฎกติกาหรือสถาบัน	บทบัญญัติ	หมวด
<p>4.2 การกำหนดบทบาทหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น</p>	<p>2. การกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความเป็นอิสระในการกำหนดนโยบาย การปกครอง การบริหาร การบริหารงานบุคคล การเงินและการคลัง และมีอำนาจหน้าที่ของตนเองโดยเฉพาะ (ม. 284)</p> <p>1. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐาน (ม. 43)</p> <p>2. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดบริการสาธารณสุข (ม. 52)</p> <p>3. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น (ม. 289)</p> <p>4. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีสิทธิจัดการศึกษาและการฝึกอบรมตามความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่น (ม. 289 วรรค 2)</p> <p>5. องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติและมีส่วนร่วมพิจารณาโครงการหรือกิจกรรมนอกเขตพื้นที่ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมในเขตพื้นที่ (ม. 290)</p>	<p>การปกครองส่วนท้องถิ่น</p> <p>สิทธิและเสรีภาพ</p> <p>สิทธิและเสรีภาพ</p> <p>การปกครองส่วนท้องถิ่น</p> <p>การปกครองส่วนท้องถิ่น</p> <p>การปกครองส่วนท้องถิ่น</p>
<p>5. การจ้อราษฎร์บังหลวง ทุจริต ประพฤติมิชอบ และการแสวงหาค่าเช่าทางเศรษฐกิจ</p> <p>5.1 บรรทัดฐานทางคุณธรรมและจริยธรรม</p>	<p>การกำหนดมาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการ และพนักงานหรือลูกจ้างอื่นของรัฐ เพื่อป้องกันการทุจริตและประพฤติมิชอบ (ม. 77)</p>	<p>แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ</p>

กฎกติกาหรือสถาบัน	บทบัญญัติ	หมวด
<p>5.2 คุณสมบัติและลักษณะ ต้องห้ามของผู้ดำรง ตำแหน่งทางการเมือง</p>	<p>ผู้ที่มีประวัติการทุจริตและประพฤติมิชอบ เคย ต้องคำพิพากษาให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน เนื่องจากร่ำรวยผิดปกติ เคยถูกวุฒิสภาถอด ถอนจากตำแหน่ง รวมทั้งจิตใจไม่เรียบร้อยซึ่งแสดง รายการทรัพย์สินและหนี้สิน หรือยื่นแสดงข้อมูล ที่เป็นเท็จ จนถูกห้ามดำรงตำแหน่งทางการเมือง และยังไม่ครบกำหนด 5 ปี มีข้อห้าม ต่อไปนี้</p> <p>(1) ห้ามลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิก สภาผู้แทนราษฎร ม. 109 (6)(7)(13)(14)</p> <p>(2) ห้ามลงสมัครรับเลือกตั้งเป็นสมาชิก วุฒิสภา ม. 126</p> <p>(3) ห้ามดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี ม. 206 (4)</p> <p>(4) ห้ามดำรงตำแหน่งกรรมการเลือกตั้ง ม. 137 (4)</p> <p>(5) ห้ามดำรงตำแหน่งตุลาการศาล รัฐธรรมนูญ ม. 256 (4)</p> <p>(6) ห้ามดำรงตำแหน่งกรรมการป้องกันและ ปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ม. 297</p>	<p>รัฐสภา</p> <p>รัฐสภา</p> <p>คณะรัฐมนตรี</p> <p>รัฐสภา</p> <p>รัฐสภา</p> <p>การตรวจสอบการใช้ อำนาจรัฐ</p>
<p>5.3 ความขัดกันระหว่าง ผลประโยชน์ส่วนบุคคล กับผลประโยชน์ส่วนรวม</p>	<p>1. ห้ามสมาชิกรัฐสภารับสัมปทานจากรัฐ หรือ เป็นหุ้นส่วน/ผู้ถือหุ้นในกิจการที่รับ สัมปทานจากรัฐ ม. 110 (2) และ ม. 128</p> <p>2. ห้ามสมาชิกรัฐสภารับเงินหรือผลประโยชน์ ใดๆจากหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจเป็นพิเศษ ม. 110 (3) ม. 128</p> <p>3. ห้ามผู้ดำรงตำแหน่งต่อไปนี้ ดำรงตำแหน่ง หรือถือหุ้นในธุรกิจเอกชน</p> <p>(ก) รัฐมนตรี ม. 208</p> <p>(ข) กรรมการการเลือกตั้ง ม. 139 (3)</p> <p>(ค) ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ม. 258 (3)</p> <p>(ง) กรรมการป้องกันและปราบปราม การทุจริตแห่งชาติ ม. 297</p>	<p>รัฐสภา</p> <p>รัฐสภา</p> <p>คณะรัฐมนตรี</p> <p>รัฐสภา</p> <p>ศาล</p> <p>การตรวจสอบการใช้ อำนาจรัฐ</p>

กฎกติกาหรือสถาบัน	บทบัญญัติ	หมวด
<p>5.4 การแสดงบัญชีรายการทรัพย์สินและหนี้สิน</p>	<p>1. ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีหน้าที่ยื่นทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะต่อคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติทุกครั้งที่ได้รับตำแหน่งหรือพ้นจากตำแหน่ง (ม. 291)</p> <p>2. การจงใจไม่ยื่นทรัพย์สินและหนี้สิน หรือจงใจยื่นข้อมูลเท็จ หรือปกปิดข้อมูลที่ควรแจ้งให้ทราบ อาจถูกให้พ้นจากตำแหน่ง และห้ามดำรงตำแหน่งทางการเมืองเป็นเวลา 5 ปี (ม. 295)</p>	<p>การตรวจสอบการใช้ อำนาจรัฐ</p> <p>การตรวจสอบการใช้ อำนาจรัฐ</p>
<p>5.5 การเข้าชื่อเพื่อให้พิจารณาถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและผู้บริหารราชการแผ่นดินระดับสูง</p>	<p>1. บุคคลต่อไปนี้มีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อประธานวุฒิสภา เพื่อให้พิจารณาถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและผู้บริหารราชการแผ่นดินระดับสูงออกจากตำแหน่ง</p> <p>(1) สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร ม. 304 วรรค 1</p> <p>(2) สมาชิกวุฒิสภา ม. 304 วรรค 2</p> <p>(3) ประชาชนผู้มีสิทธิเลือกตั้งอย่างน้อย 50,000 คน ม. 304 วรรค 1</p> <p>2. สส. สว. หรือสมาชิกทั้งสองสภามีสิทธิเข้าชื่อร้องขอต่อศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองว่า กรรมการ ปปช. ร่ำรวยผิดปกติ ทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อหน้าที่ราชการ (ม. 300)</p>	<p>การตรวจสอบการใช้ อำนาจรัฐ</p> <p>การตรวจสอบการใช้ อำนาจรัฐ</p>
<p>5.6 การถอดถอนจากตำแหน่ง</p>	<p>วุฒิสภามีอำนาจถอดถอนผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองและผู้บริหารราชการแผ่นดินระดับสูงออกจากตำแหน่ง (ม. 303 และ ม. 307)</p>	<p>การตรวจสอบการใช้ อำนาจรัฐ</p>

กฎกติกาหรือสถาบัน	บทบัญญัติ	หมวด
<p>5.7 การดำเนินคดีอาญาผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง</p>	<p>1. คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติมีหน้าที่เสนอรายงานผลการตรวจสอบความร้ายวณผิดปกติของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เพื่อดำเนินคดีอาญา (ม. 294 วรรค 2)</p> <p>2. ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองมีอำนาจพิจารณาโทษผู้ถูกกล่าวหาว่าร้ายวณผิดปกติ กระทำ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำความผิดต่อหน้าที่หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น (ม. 308)</p>	<p>การตรวจสอบการใช้ อำนาจรัฐ</p> <p>การตรวจสอบการใช้ อำนาจรัฐ</p>
<p>6. ธรรมนูญการคลัง</p> <p>6.1 การจำกัดอำนาจ สส. ในการนำเสนอร่างกฎหมายการคลัง</p> <p>6.2 การป้องกันปัญหา Democracy in Deficit</p> <p>6.3 การเบิกจ่ายเงินจากคลัง ต้องได้รับความเห็นชอบจากประชาชน</p>	<p>กฎหมายการคลังจัดอยู่ในกลุ่มกฎหมายเกี่ยวด้วยการเงิน สส. มีอำนาจนำเสนอกฎหมายเกี่ยวด้วยการเงินได้ เว้นแต่ได้รับความเห็นชอบจาก นายกรัฐมนตรี</p> <p style="text-align: right;">ม. 169</p> <p>ในการพิจารณาร่างกฎหมายงบประมาณรายจ่าย ห้าม สส. แปรญัติติเพิ่มเติมรายการหรือจำนวนในรายการรายจ่าย แต่อาจแปรญัติติในทางลดหรือตัดทอนรายจ่ายได้ ในการนี้ ห้ามตัดทอนรายจ่ายที่มีข้อผูกพันดังต่อไปนี้</p> <p>(1) เงินสงฆ์ใช้ตั้งเงินกู้</p> <p>(2) ดอกเบียเงินกู้</p> <p>(3) เงินที่กำหนดให้จ่ายตามกฎหมาย</p> <p style="text-align: right;">ม. 180 วรรค 5</p> <p>การจ่ายเงินแผ่นดินจะกระทำได้อีกเฉพาะที่ได้ อนุญาตไว้ในกฎหมายงบประมาณรายจ่าย กฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ กฎหมาย เกี่ยวด้วยการโอนงบประมาณ หรือกฎหมาย ว่าด้วยเงินคงคลัง</p> <p style="text-align: right;">ม. 181</p>	<p>รัฐสภา</p> <p>รัฐสภา</p> <p>รัฐสภา</p>

กฎกติกาหรือสถาบัน	บทบัญญัติ	หมวด
<p>6.4 ความยืดหยุ่นในการบริหารงบประมาณ</p> <p>6.5 การเก็บภาษีอากรอาจมีจำต้องได้รับความเห็นชอบจากประชาชน</p>	<p>1. ในกรณีที่กฎหมายงบประมาณรายจ่ายออกไม่ทันปีงบประมาณใหม่ ให้ใช้กฎหมายงบประมาณในปีงบประมาณที่ล่วงมาแล้วไปพลางก่อน ม. 179</p> <p>2. การเบิกจ่ายเงินแผ่นดินต้องมีกฎหมายรองรับ แต่อาจจ่ายไปก่อนในกรณีจำเป็นเร่งด่วนได้ โดยต้องตั้งงบประมาณชุดใช้ ม. 181</p> <p>ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนและต้องพิจารณาเป็นการลับ เพื่อรักษาประโยชน์แผ่นดิน อาจตราพระราชกำหนดเกี่ยวกับภาษีอากรบังคับใช้ได้ แต่ต้องนำเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรภายใน 3 วันนับแต่วันถัดจากวันประกาศใช้ (ม. 220)</p> <p>หากพระราชกำหนดนั้นต้องตกไปด้วยเหตุใดก็ตาม จะไม่กระทบต่อการเก็บภาษีอากรระหว่างที่บังคับใช้พระราชกำหนดนั้น (ม. 218)</p>	<p>รัฐสภา</p> <p>รัฐสภา</p> <p>คณะรัฐมนตรี</p>
<p>7. ธรรมนูญทางการเงิน</p> <p>7.1 การจำกัดอำนาจ สส. ในการนำเสนอกฎหมายการเงิน</p> <p>7.2 กฎหมายการเงินอาจมีจำต้องตราเป็นพระราชบัญญัติ</p>	<p>กฎหมายการเงินจัดอยู่ในกลุ่ม “กฎหมายเกี่ยวกับการเงิน” ตามรัฐธรรมนูญ สส. มีอำนาจนำเสนอกฎหมายเกี่ยวกับการเงินได้ เว้นแต่ได้รับความเห็นชอบจากนายกรัฐมนตรี ม. 169</p> <p>ในกรณีจำเป็นเร่งด่วนและต้องพิจารณาเป็นการลับ เพื่อรักษาประโยชน์ของแผ่นดิน อาจตราพระราชกำหนดเกี่ยวกับเงินตรา บังคับใช้ได้ แต่ต้องนำเสนอต่อสภาผู้แทนราษฎรภายใน 3 วันนับแต่วันถัดจากวันประกาศใช้ (ม. 220)</p> <p>หากพระราชกำหนดนั้นต้องตกไปด้วยเหตุใดก็ตาม จะไม่กระทบต่อการดำเนินการระหว่างที่บังคับใช้พระราชกำหนดนั้น (ม. 218)</p>	<p>รัฐสภา</p> <p>คณะรัฐมนตรี</p>

กฎกติกาหรือสถาบัน	บทบัญญัติ	หมวด
<p>8. กฎหมายเกี่ยวกับการเงิน การจำกัดอำนาจ สส. ในการ นำเสนอร่างกฎหมาย เกี่ยวกับการเงิน</p>	<p>สส. ไม่สามารถนำเสนอร่างกฎหมายเกี่ยวกับการเงินได้ เว้นแต่ได้รับความเห็นชอบจาก นายกรัฐมนตรี กฎหมายเกี่ยวกับการเงิน ครอบคลุมกฎหมายภาษีอากร กฎหมายงบประมาณ รายจ่าย กฎหมายวิธีการงบประมาณ กฎหมายเงินคงคลัง กฎหมายการกักหน้ สาธารณะ กฎหมายการค้าประกันเงินกู้ และ กฎหมายเงินตรา อำนาจในการวินิจฉัยว่า ร่าง กฎหมายใดเป็นร่างกฎหมายเกี่ยวกับการเงิน เป็นของที่ประชุมร่วมระหว่างประธานสภา ผู้แทนราษฎรและประธานคณะกรรมการ สามัญของสภาผู้แทนราษฎรทุกคณะ</p> <p style="text-align: right;">ม. 169</p>	<p>รัฐสภา</p>

ที่มา รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

5.2 การจัดองค์กรในการกำหนดนโยบาย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กำหนดให้มีสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ 'มีหน้าที่ให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะต่อคณะรัฐมนตรีในปัญหาต่างๆ ที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจและสังคม' (มาตรา 89) อีกทั้งมีหน้าที่ให้ความเห็นเกี่ยวกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติก่อนพิจารณาประกาศใช้ ต่อมาได้มีการตราพระราชบัญญัติสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พ.ศ.2543 เพื่ออนุวัติตามรัฐธรรมนูญ

สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาฝ่ายบริหาร (คณะรัฐมนตรี) ประกอบด้วยสมาชิกจำนวน 99 คน ซึ่งได้รับเลือกจากบุคคลที่เป็นตัวแทนกลุ่มในภาคเศรษฐกิจและกลุ่มในภาคสังคมด้านทรัพยากร และผู้ทรงคุณวุฒิ ความสัมพันธ์ระหว่างสภาที่ปรึกษา กับรัฐบาลเป็นความสัมพันธ์สองทิศทาง กล่าวคือ สภาที่ปรึกษาอาจให้ความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินนโยบายแก่รัฐบาล ขณะเดียวกัน รัฐบาลอาจขอคำปรึกษาจากสภาที่ปรึกษา ได้ สภาที่ปรึกษา จะต้องประชุมอย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง

เหตุใดสภาร่างรัฐธรรมนูญจึงกำหนดให้มีสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในรัฐธรรมนูญ ?

คำตอบที่เป็นไปได้ ก็คือ สภาร่างรัฐธรรมนูญไม่ไว้วางใจกลุ่มพลังยึดอำนาจอธิปไตยที่จัดตั้งรัฐบาลอย่างน้อย 2 ข้อ ข้อที่หนึ่งก็คือ รัฐบาลไม่มีความสามารถในการสรรหาที่ปรึกษา ข้อที่สอง กระบวนการให้คำปรึกษาภายในรัฐบาลเป็นไปอย่างไม่รอบด้าน มิได้รับฟังปัญหาและข้อเสนอแนะจากประชาชนทุกหมู่เหล่า อันอาจเป็นเหตุให้มีอคติในการดำเนินนโยบายเพื่อเกื้อกูลผลประโยชน์ของกลุ่มผลประโยชน์บางกลุ่ม และละเลยการแก้ปัญหาของประชาชนในระดับรากหญ้า

แต่การบังคับให้สถาปนาสภาที่ปรึกษา เป็นเรื่องฝืนธรรมชาติในสังคมการเมืองพรรคการเมืองเมื่อสามารถชนะการเลือกตั้งได้ ย่อมมีความสามารถในการสรรหาที่ปรึกษาของตนเอง ในประการสำคัญ อำนาจมีแรงดึงดูดที่ปรึกษาโดยธรรมชาติอยู่แล้ว รัฐบาลจะรับฟังข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษา หรือไม่ก็ได้ จะใช้งานสภาที่ปรึกษาหรือไม่ก็ได้ รัฐธรรมนูญไม่มีกลไกบังคับให้รัฐบาลต้องรับฟังและปฏิบัติตามสภาที่ปรึกษา สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ซึ่งมีหน้าที่ในการจัดทำร่างกฎหมายสภาที่ปรึกษาได้จัดการลากสภาที่ปรึกษาเข้าสู่ระบบราชการ (Bureaucratization) ด้วยการจัดองค์กรอย่างเทอะทะ โดยมีสมาชิกถึง 99 คน ลักษณะการจัดองค์กรเช่นนี้ย่อมลดทอนประสิทธิภาพในการให้คำปรึกษาของสภาที่ปรึกษา สภาที่ปรึกษา ที่จัดตั้งขึ้นโดยฝืนธรรมชาติเช่นนี้ นอกจากมีโอกาสให้ประโยชน์ได้มากนัก ยังเป็นภาระด้านการคลังของแผ่นดิน เนื่องจากต้นทุนปฏิบัติการของสภาที่ปรึกษา อยู่ในระดับสูงอีกด้วย ดังนั้น จึงเป็นที่คาดได้ว่า สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติถึงแก่กรรมกรรมตั้งแต่เริ่ม

สถาปนา และมีชะตากรรมด้วยการเดินสู่หลุมฝังศพดุจเดียวกับสภาเศรษฐกิจแห่งชาติซึ่งจัดตั้งในปี 2493 และต้องปรับเปลี่ยนเป็นสภาพพัฒนาการเศรษฐกิจแห่งชาติในเวลาต่อมา

5.3 เนื้อหาของนโยบาย

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มิได้กำหนดเฉพาะแต่กฎกติกาและสถาปนาองค์กรเพื่อกำกับตลาดนโยบายเศรษฐกิจเท่านั้น หากยังก้าวล่วงไปกำหนดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ (หมวด 5) อีกด้วย จารีตการกำหนดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐในรัฐธรรมนูญเริ่มปรากฏในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2492 โดยที่ปริมาณนโยบายที่บรรจุไว้ในรัฐธรรมนูญเพิ่มขึ้นอย่างมากในรัฐธรรมนูญตั้งแต่ฉบับปี 2517 เป็นต้นมา (*วังสรวศ์ ณะพรพันธุ์ 2541*) รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 เพียงแต่สืบทอดจารีตการร่างรัฐธรรมนูญดังกล่าวนี้

ตารางที่ 5 ประมวลแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 โดยจำแนกเป็นหมวดหมู่ ซึ่งจะเห็นได้ว่า แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐมีความครอบคลุมอย่างกว้างขวาง ทั้งเรื่องระบบเศรษฐกิจและสถาบัน การพัฒนาเกษตรกรรม การจ้างงานและการคุ้มครองแรงงาน การศึกษา การสาธารณสุข สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติสวัสดิการสังคม การพัฒนาสังคม และการพัฒนาการเมืองการปกครอง

แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐที่ประมวลไว้ในตารางที่ 5 มิได้มาจากหมวด 5 เท่านั้น หากยังมีที่มาจากหมวด 3 (สิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย) และหมวด 9 (การปกครองท้องถิ่น) อีกด้วย ศักดิ์ของนโยบายตามรัฐธรรมนูญจึงแตกต่างกัน โดยที่บทบัญญัติในหมวดสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย และหมวดการปกครองท้องถิ่นเป็นเรื่องที่รัฐบาลต้องดำเนินการ แต่แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐในหมวด 5 เป็นเพียง 'แนวทางสำหรับการตรากฎหมายและการกำหนดนโยบายในการบริหารราชการแผ่นดิน' (มาตรา 88) เท่านั้น

ด้วยเหตุที่รัฐธรรมนูญกำหนดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐอย่างกว้างขวาง จึงเป็นไปได้ยากที่รัฐบาลหนึ่งรัฐบาลใดจะมีได้ดำเนินนโยบายตามแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐตามรัฐธรรมนูญแม้แต่ข้อเดียว นอกจากนี้ เมื่อรัฐธรรมนูญมีอำนาจบังคับโดยนิตินัยให้รัฐบาลดำเนินตามแนวนโยบายพื้นฐานที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ การบัญญัติหมวด 5 ในรัฐธรรมนูญจึงเป็นเรื่องเกินความจำเป็นและทำให้รัฐธรรมนูญมีความหนาเกินกว่าที่ควร ในประการสำคัญ แนวนโยบายแห่งรัฐแต่ละนโยบายเกิดจากการผลักดันของสมาชิกสภาร่างรัฐธรรมนูญที่มีอุดมการณ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจแตกต่างกัน แนวนโยบายทั้งหมดจึงมิได้สอดคล้องต้องกัน สภาร่างรัฐธรรมนูญมิได้ใช้สมองไตร่ตรองว่า หากรัฐบาลต้องดำเนินนโยบายตามหมวด 5 ทั้งหมดแล้ว จะเป็นภาระทางการคลังแก่แผ่นดินมากน้อยเพียงใด และไม่มีหนทางอื่นในการออกแบบนโยบาย (Policy Design) ที่ดีกว่าที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญฉบับนั้นหรือ

ตารางที่ 5
แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ
ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

แนวนโยบาย	มาตรา
ก. ระบบเศรษฐกิจและสถาบัน	
1. การสนับสนุนระบบเศรษฐกิจแบบเสรีโดยอาศัยกลไกตลาด ดูแลให้มีการแข่งขัน อย่างเป็นธรรม	ม. 87
2. การจัดระบบการถือกรรมสิทธิ์และการครอบครองที่ดิน	ม. 84
3. รัฐจะไม่ประกอบธุรกิจแข่งขันกับเอกชน เว้นแต่มีความจำเป็น	ม. 87
4. การกำหนดมาตรการมิให้มีการผูกขาดตัดตอนทางเศรษฐกิจ	ม. 87
5. การยกเลิกและละเว้นการตรากฎหมายและกฎเกณฑ์ที่ควบคุมธุรกิจที่ไม่สอดคล้องกับ ความจำเป็นทางเศรษฐกิจ	ม. 87
6. การคุ้มครองผู้บริโภค	ม. 87
7. การกระจายรายได้ที่เป็นธรรม	ม. 82
8. การจัดสรรงบประมาณให้หน่วยราชการใหม่ตามรัฐธรรมนูญ	ม. 75
9. การกระจายอำนาจการกำหนดนโยบาย การปกครอง การบริหาร การบริหารงาน บุคคล การเงินและการคลัง แก่องค์กรปกครองท้องถิ่น	หมวด 9
ข. การพัฒนาเกษตรกรรม	
1. การคุ้มครองและรักษาผลประโยชน์ของเกษตรกรในด้านการผลิตและการจำหน่าย ผลผลิต	ม. 84
2. การส่งเสริมสหกรณ์	ม. 85
3. การจัดหาและดูแลการใช้น้ำของเกษตรกร	ม. 84
4. การส่งเสริมการรวมตัวของเกษตรกรเพื่อวางแผนการเกษตรและรักษาผลประโยชน์ ร่วมกันของเกษตรกร	ม. 84
ค. การจ้างงานและการคุ้มครองแรงงาน	
1. การส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำ	ม. 86
2. การคุ้มครองแรงงาน	ม. 86
3. การคุ้มครองแรงงานเด็กและสตรี	ม. 86

แนวนโยบาย	มาตรา
ง. การศึกษา	
1. สิทธิในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย	ม. 43
2. การส่งเสริมให้เอกชนมีบทบาทในการจัดการศึกษา	ม. 81
3. การส่งเสริมบทบาทของรัฐในการจัดการศึกษา	ม. 81
4. การส่งเสริมให้องค์กรปกครองท้องถิ่นมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาพื้นฐาน	ม. 43
5. การส่งเสริมให้องค์กรปกครองท้องถิ่นมีสิทธิจัดการศึกษาและการฝึกอบรมตามความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่น	ม. 289 วรรค 2
6. การสนับสนุนการวิจัยในศิลปะและวิทยาการต่างๆ	ม. 81
7. การส่งเสริมองค์การปกครองท้องถิ่นให้มีหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น หรือวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น	ม. 289
8. การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	ม. 81
9. การรักษาและส่งเสริมศิลปะและวัฒนธรรมแห่งชาติ	ม. 81
10. การจัดให้มีกฎหมายเกี่ยวกับการศึกษาแห่งชาติ	ม. 81
11. การปรับปรุงการศึกษาให้สอดคล้องกับความเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจและสังคม	ม. 81
12. การพัฒนาวิชาชีพครู	ม. 81
13. การส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น	ม. 81
จ. การสาธารณสุข	
1. สิทธิของผู้ยากไร้ที่จะได้รับบริการสุขภาพอนามัยจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย	ม. 52
2. สิทธิที่จะได้รับการป้องกันจากโรคติดต่ออันตรายโดยไม่คิดมูลค่า	ม. 52
3. การจัดบริการสาธารณสุขที่ได้มาตรฐานโดยทั่วถึง	ม. 82
4. การส่งเสริมให้เอกชนจัดบริการสาธารณสุข	ม. 52
5. การส่งเสริมให้องค์กรปกครองท้องถิ่นจัดบริการสาธารณสุข	ม. 52
ฉ. สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ	
1. สิทธิในการฟ้องหน่วยราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ ราชการส่วนท้องถิ่น หรือองค์กรอื่นของรัฐที่ละเลยการทำหน้าที่อนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติและละเลยการศึกษา Environmental Impact Assessment ของโครงการและกิจกรรมต่างๆ	ม. 56 วรรค 3
2. การส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการจัดการสิ่งแวดล้อม	ม. 79
3. การส่งเสริมให้องค์กรปกครองท้องถิ่นมีหน้าที่ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ	ม. 290

แนวนโยบาย	มาตรา
ข. สวัสดิการสังคม	
1. การช่วยเหลือและสงเคราะห์ผู้สูงอายุ	ม. 54 และ ม. 80
2. การช่วยเหลือและสงเคราะห์ผู้พิการ	ม. 55 และ ม. 80
3. การช่วยเหลือและสงเคราะห์ผู้ยากไร้และผู้ด้อยโอกาส	ม. 80
4. การประกันสังคม	ม. 86
ข. การพัฒนาสังคม	
1. ความเสมอภาคของชายและหญิง	ม. 80
2. การพัฒนาเยาวชนและเด็ก	ม. 80
3. การเสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของครอบครัว	ม. 80
4. การเสริมสร้างความเข้มแข็งชุมชน	ม. 80
5. การสนับสนุนการนำหลักธรรมของศาสนามาใช้เพื่อเสริมสร้างคุณธรรมและพัฒนาคุณภาพชีวิต	ม. 73
6. การอุปถัมภ์และคุ้มครองพระพุทธศาสนาและศาสนาอื่น	ม. 73
7. การส่งเสริมความเข้าใจอันดีและความสมานฉันท์ระหว่างศาสนิกของทุกศาสนา	ม. 73
ค. การพัฒนาการเมืองการปกครอง	
1. การส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตยโดยมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข	ม. 81
2. การจัดให้มีแผนพัฒนาการเมืองที่สอดคล้องกับแนวนโยบายแห่งรัฐ	ม. 77
3. การมีส่วนร่วมของประชาชนทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง	ม. 76
4. การส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนตรวจสอบการใช้อำนาจอรัฐ	ม. 76
5. การจัดทำมาตรฐานทางคุณธรรมและจริยธรรมของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการ และพนักงานหรือลูกจ้างอื่นของรัฐ	ม. 77
6. การส่งเสริมท้องถิ่นให้มีสิทธิปกครองตนเอง	ม. 78
7. การพัฒนาจังหวัดที่มีความพร้อมให้เป็นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นขนาดใหญ่	ม. 78
8. การปรับปรุงประสิทธิภาพของระบบราชการ	ม. 75
9. การจัดระบบงานของกระบวนการยุติธรรมให้เกิดความยุติธรรม	ม. 75
10. การส่งเสริมสัมพันธไมตรีกับนานาประเทศ	ม. 74

6. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 กับยุทธศาสตร์การพัฒนา

เมื่อพิจารณาหีบหีบบัญญัติในหมวดสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย (หมวด 3) และหมวดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐ (หมวด 5) อาจกล่าวสรุปได้ว่า รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 ต้องการเห็นระบบเศรษฐกิจไทยดำเนินยุทธศาสตร์การพัฒนาโดยยึดแนวทางสำคัญ 3 ประการ อันได้แก่

- (1) แนวทางรัฐสวัสดิการ (Welfare State)
- (2) แนวทางชุมชนท้องถิ่นพัฒนา
- (3) แนวทางลัทธิสิ่งแวดล้อม (Environmentalism)

แนวทางรัฐสวัสดิการปรากฏอย่างชัดเจน เมื่อรัฐธรรมนูญกำหนดให้รัฐบาลต้องดำเนินการกระจายรายได้ให้เป็นธรรม (มาตรา 83) กำหนดสิทธิของประชาชนที่จะได้รับการศึกษาพื้นฐานเป็นเวลา 12 ปี โดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่าย (มาตรา 43) กำหนดสิทธิของประชาชนที่จะได้รับการสาธารณสุขที่ได้มาตรฐานอย่างเสมอภาค (มาตรา 52) กำหนดสิทธิของผู้ยากไร้ที่จะได้รับการรักษาพยาบาลจากสถานบริการสาธารณสุขของรัฐโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย (มาตรา 52) กำหนดสิทธิของผู้สูงอายุที่มีรายได้ไม่พอเพียงแก่การยังชีพที่จะได้รับการสงเคราะห์จากรัฐบาล (มาตรา 54) กำหนดสิทธิของคนพิการและทุพพลภาพที่จะได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะและความช่วยเหลืออื่นจากรัฐ (มาตรา 55) อีกทั้งกำหนดแนวนโยบายแห่งรัฐในการส่งเสริมให้ประชากรวัยทำงานมีงานทำโดยได้ค่าจ้างที่เป็นธรรม (มาตรา 86)

แนวชุมชนท้องถิ่นพัฒนาปรากฏอย่างชัดเจน เมื่อรัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติส่งเสริมการพึ่งตนเองและการปกครองตนเอง ด้วยการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นและส่งเสริมการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีความเป็นอิสระในการบริหารการปกครองเกือบทุกด้าน (หมวด 9) การยอมรับสิทธิชุมชน (มาตรา 46) การยอมรับสิทธิและการส่งเสริมและสนับสนุนให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ (มาตรา 56 และ 79) นอกจากนี้ยังยอมรับวัฒนธรรมชุมชนและภูมิปัญญาท้องถิ่น (มาตรา 46) รวมทั้งการยอมรับขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนให้มีส่วนร่วมในกระบวนการกำหนดนโยบาย (ดู อาทิเช่น มาตรา 56)

แนวทางลัทธิสิ่งแวดล้อมปรากฏอย่างชัดเจน เมื่อรัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติกำหนดให้มีการศึกษาผลกระทบที่มีต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment) โครงการและกิจกรรมที่อาจส่งผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง (มาตรา 56 วรรค 2) ยอมรับสิทธิของประชาชนในการขอข้อมูล คำชี้แจง และเหตุผลเกี่ยวกับโครงการหรือกิจกรรมที่อาจมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (มาตรา 59) ยอมรับสิทธิของประชาชนในการฟ้องหน่วยงานราชการหรือองค์กรอื่นของรัฐที่ละเลยการทำหน้าที่การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ (มาตรา

56 พรรค 3) กำหนดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐในการส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วม (มาตรา 290) ในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติ

หากพิจารณาจากทวิลักษณ์ของยุทธศาสตร์การพัฒนาในสังคมเศรษฐกิจไทย (รั้งสรรค์ ธนะพรพันธุ์ 2536/2543) รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ยื่นอยู่ข้างยุทธศาสตร์ชุมชนท้องถิ่นพัฒนา มิได้ยื่นอยู่ข้างยุทธศาสตร์โลกาภิวัตน์ แต่มิได้มีบทบัญญัติต่อต้านกีดขวางกระบวนการโลกาภิวัตน์ เหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า สภาร่างรัฐธรรมนูญแม้จะมีตัวแทนกลุ่มพ่อค้านายทุนเป็นกรรมการ แต่หาตัวแทนกลุ่มนายทุนระดับชาติไม่ คงมีแต่ตัวแทนกลุ่มนายทุนภูธร ด้วยเหตุดังนี้ สภาร่างรัฐธรรมนูญจึงมิได้อยู่ใต้อิทธิพลของฉันทมติแห่งวอชิงตัน หรือลัทธิเสรีนิยมสมัย

วิวาทะว่าด้วยยุทธศาสตร์การพัฒนา ระหว่างโลกาภิวัตน์พัฒนากับชุมชนท้องถิ่นพัฒนา แปรเปลี่ยนมาเป็นวิวาทะระหว่างฉันทมติแห่งกรุงวอชิงตัน (Washington Consensus) กับฉันทมติแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ (Bangkok Consensus) ภายหลังวิกฤติการณ์การเงินเดือนกรกฎาคม 2540 หากบทวิเคราะห์ข้างต้นถูกต้อง รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ยื่นอยู่ข้างฉันทมติแห่งกรุงรัตนโกสินทร์

เมื่อพิจารณาถึงกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทยในโลกแห่งความเป็นจริง (ดูแผนภาพที่ 1 หัวข้อที่ 4.1 ประกอบ) นับตั้งแต่ต้นทศวรรษ 2540 เป็นต้นมา กลุ่มเหตุปัจจัยที่มีอิทธิพลสูงสุดในกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทยก็คือระบบทุนนิยมโลก ในด้านหนึ่ง องค์การโลกบาลด้วยการผลักดันจากประเทศมหาอำนาจขับเคลื่อนการเปลี่ยนแปลงระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศในแนวทางเสรีนิยมมากยิ่งขึ้น ทั้งด้านการค้า (ทั้งสินค้าและบริการ) การเงิน และการลงทุน ในอีกด้านหนึ่ง ระบบเศรษฐกิจไทยตกอยู่ในกับดักของเงื่อนไขการกำหนดนโยบาย (Policy Conditionality) ที่ผูกติดมากับเงินกู้ฉุกเฉินของกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF Standby Arrangement) และเงินกู้เพื่อปรับโครงสร้าง (Structural Adjustment Loans) ทั้งของธนาคารโลกและธนาคารพัฒนาเอเชีย เงื่อนไขการดำเนินนโยบายเหล่านี้เดินตามฉันทมติแห่งวอชิงตัน ด้วยเหตุดังนี้ องค์ภาพพของระบบทุนนิยมโลก ซึ่งรวมประเทศมหาอำนาจและบรรษัทระหว่างประเทศด้วย จึงลากระบบเศรษฐกิจไทยให้ขับเคลื่อนตามกระแสโลกาภิวัตน์

ภายในประเทศไทย ยุทธศาสตร์หลักที่ขึ้นชั้นปกครองยึดกุมยังคงเป็นยุทธศาสตร์โลกาภิวัตน์พัฒนา ซึ่งเดินตามฉันทมติแห่งวอชิงตัน หน่วยราชการที่มีบทบาทหน้าที่สำคัญในกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจเลือกเส้นทางการพัฒนาดังกล่าวนี้นี้ ไม่ว่าจะเป็นกระทรวงการคลัง กระทรวงพาณิชย์ กระทรวงคมนาคม และธนาคารแห่งประเทศไทย ในขณะที่บางภาคส่วนของสำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ต้องการหันสยามรัฐนาวาไปสู่เส้นทางฉันทมติแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ซึ่งยึดกุม

ยุทธศาสตร์ชุมชนท้องถิ่นพัฒนา และปรัชญาเศรษฐกิจแบบพอเพียง แต่ด้วยเหตุที่เป็นชนกลุ่มน้อย ในระบบราชการจึงไร้พลังในการหันเหสยามรัฐนาวาเพื่อเปลี่ยนทิศทางการพัฒนา ในขณะที่กลุ่มทุนไทยที่ทรงพลังผลานกับกลุ่มทุนสากลร่วมกันผลักดันให้ระบบเศรษฐกิจไทยเดินบนเส้นทางที่กำหนดโดยฉันทมติแห่งวอชิงตันต่อไป การเปลี่ยนแปลงทิศทางการพัฒนาหรือแม้เพียงการหยุดยั้งก็ยังเป็นเรื่องยาก

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ให้กำลังใจแก่ขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนในการขับเคลื่อนพลังชุมชนท้องถิ่นพัฒนาตามเส้นทางของฉันทมติแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ แม้จะไม่สามารถเปลี่ยนแปลงยุทธศาสตร์การพัฒนาหลักได้ และมีอาจขจัดวิกฤตการณ์ของยุทธศาสตร์การพัฒนาให้หมดสิ้นไป แต่ด้วยการขับเคลื่อนของขบวนการประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศ องค์กรโลกบาลจักต้องปรับตัว โดยที่บางองค์กรได้เริ่มกระบวนการปรับตัวแล้ว ระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศจักต้องปรับเปลี่ยน อย่างน้อยมิได้เร่งรัดการขยายตัวของกระบวนการโลกาภิวัตน์ด้วยอัตราความเร็วเท่ากับช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา ทำที่สุดยุทธศาสตร์โลกาภิวัตน์ รวมทั้งฉันทมติแห่งวอชิงตันก็ต้องปรับเปลี่ยน เพื่อลดความขัดแย้งเกี่ยวกับยุทธศาสตร์การพัฒนาในขอบเขตทั่วโลก

7. บทสรุป

บทความนี้เสนอการวิเคราะห์กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจภายใต้รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 โดยอาศัยองค์ความรู้จากสำนัก New Institutional Economics, Public Choice และ Constitutional Political Economy ผสมผสานกับกรอบการวิเคราะห์ของสำนักเศรษฐศาสตร์การเมือง

การออกแบบรัฐธรรมนูญ (Constitutional Design) ขึ้นอยู่กับภาพในอุดมคติเกี่ยวกับตลาดการเมืองที่พึงปรารถนา รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 มีบทบัญญัติที่เน้นการกำกับและตรวจสอบตลาดการเมืองอย่างเข้มงวด ประหนึ่งว่าต้องการตัดเฉพะแต่ ‘ออร์หันต์’ เข้าสู่ตลาดการเมือง ในขณะที่รัฐธรรมนูญฉบับนี้กำหนดให้มีองค์กรรัฐธรรมนูญภิบาลเพื่อทำหน้าที่กำกับและตรวจสอบตลาดการเมืองตามเจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ แต่ในข้อเท็จจริงผู้ทำหน้าที่ในองค์กรรัฐธรรมนูญภิบาลเหล่านี้หาได้เป็น ‘ออร์หันต์’ ไม่ คำถามพื้นฐานมีอยู่ว่า ปุถุชนจะทำหน้าที่คัดกำกับ และตรวจสอบ ‘ออร์หันต์’ ได้อย่างไร การกำกับและตรวจสอบตลาดการเมืองตามบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญฉบับนี้เป็นไปโดยไม่คำนึงต้นทุนปฏิบัติการ (Transaction Cost) ที่ต้องเสีย ในช่วงเวลา 3 ปีภายหลังการบังคับใช้รัฐธรรมนูญฉบับนี้ มีกรณีที่มีข้อเท็จจริงบ่งบอกว่า ความเข้มงวดในการกำกับและตรวจสอบตลาดการเมืองสุดโต่งถึงระดับที่ประโยชน์ส่วนเพิ่มที่สังคมได้รับ (Marginal Social Benefit) น้อยกว่าต้นทุนส่วนเพิ่มที่สังคมสูญเสียไปในการกำกับและตรวจสอบ

(Marginal Social Cost) อันแสดงให้เห็นว่า การกำกับและตรวจสอบเกินเลยกว่าระดับอุดมภาพ (Optimal Regulation) แต่การกำกับและการตรวจสอบอย่างสุดโต่งมีข่าวสารที่ซ่อนเร้นในประเด็นความไม่มีศรัทธาและความไม่เชื่อถือ (Distrust) ซึ่งกันและกันในสังคม ข่าวสารที่ซ่อนเร้นดังกล่าวนี้ทำลายคุณธรรมของพลเมือง (Civic Virtue) แทนที่การกำกับและตรวจสอบอย่างเข้มงวดจะทำให้ได้ 'อรรถันต์' เข้าสู่ตลาดการเมือง กลับผลักดันพลเมืองดีออกไปจากตลาดการเมือง (Crowding-out Effect) เนื่องจากต้นทุนปฏิบัติการที่พลเมืองดีต้องสูญเสียไปจากการถูกกำกับและตรวจสอบเมื่อประเมินจากโครงสร้างอรรถประโยชน์ของตนเองสูงกว่าอรรถประโยชน์

รัฐธรรมนูญเป็นอภิมาสถาบัน (Meta Institution) ซึ่งมีบทบาทหน้าที่ในการกำหนดกติกาและสถาบันอื่น ๆ ในสังคม รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มีผลกระทบต่ออรรถบวณการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในด้านการกำหนดกติกาในตลาดนโยบายเศรษฐกิจ สถาปนาองค์กรใหม่ในการกำกับตลาดนโยบายเศรษฐกิจ และกำหนดเนื้อหาของระบอบนโยบายเศรษฐกิจ

กติกาที่กำกับตลาดนโยบายเศรษฐกิจตามรัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 อาจจำแนกเป็น 3 ส่วน ส่วนแรกเป็นกติกาด้านธรรมาภิบาล (Good Governance) อันประกอบด้วยการมีส่วนร่วมของประชาชน (Participation) ความโปร่งใส (Transparency) ความรับผิดชอบ (Accountability) และการกระจายอำนาจ (Decentralization) ส่วนที่สองเป็นกติกาที่กำกับการบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาค อันประกอบด้วยธรรมนูญการคลัง (Fiscal Constitution) ธรรมนูญทางการเงิน (Monetary Constitution) และกฎหมายเกี่ยวกับการเงิน ส่วนที่สามว่าด้วยกฎการลงคะแนนเสียง (Voting Rule)

กติกาด้านธรรมาภิบาลปรากฏอย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ยกเว้นเรื่องความรับผิดชอบ อันเป็นความบกพร่องสำคัญของรัฐธรรมนูญฉบับนี้ เพราะทำให้ไม่สามารถแปรเปลี่ยนตลาดการเมือง จากตลาดปริวรรตสาธารณะ (Public Exchange Market) ที่นำเงินแลกกับคะแนนเสียงไปเป็นตลาดปริวรรตสาธารณะที่นำนโยบายแลกกับคะแนนเสียง ในด้านการมีส่วนร่วมและความโปร่งใส การออกแบบรัฐธรรมนูญเป็นไปในทางให้ต้นทุนปฏิบัติการในการได้มาซึ่งการมีส่วนร่วมและความโปร่งใสดกเป็นภาระของประชาชนอย่างสำคัญ ดังนั้น การมีส่วนร่วมและความโปร่งใสจะมีมากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับ การต่อสู้ของประชาชนเป็นด้านหลัก ส่วนการกระจายอำนาจนั้นไม่มีกติกาในรายละเอียดที่ชัดเจน ก่อให้เกิดช่องว่างที่เกื้อกูลการแสวงหาส่วนเกินทางเศรษฐกิจในช่วงแห่งการเปลี่ยนผ่าน

กติกาในการกำกับและบริหารนโยบายเศรษฐกิจมหภาคที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 ไม่มีนวัตกรรมที่แตกต่างไปจากรัฐธรรมนูญฉบับก่อนๆ กติกาเหล่านี้ต้องการจำกัดอำนาจของฝ่ายนิติบัญญัติมากกว่าการจำกัดอำนาจของฝ่ายบริหาร (รัฐบาล) ซึ่งตรงกันข้ามกับ

บทวิเคราะห์ของสำนัก Public Choice และ Constitutional Political Economy ซึ่งต้องการจำกัดอำนาจของฝ่ายบริหาร

ส่วนกฎการลงคะแนนเสียงในรัฐสภา ในกรณีส่วนใหญ่ ดูเผินๆแล้วเป็นกฎคะแนนเสียงข้างมาก (Simple Majority Rule) แต่โดยเนื้อแท้แล้วเป็นกฎคะแนนเสียงข้างน้อย (Minority Rule) ซึ่งก่อให้เกิดสภาพกฎหมายล้นเกิน เกื้อกูลกลุ่มผลประโยชน์ที่มีการจัดตั้งอย่างเข้มแข็ง มีอำนาจซื้อ และมีความสัมพันธ์อันแน่นแฟ้นกับชนชั้นปกครอง ผลักดันกฎหมายที่ให้ประโยชน์ได้โดยง่าย ในประการสำคัญ ทำให้ชนต่ำชั้นและคนยากจนมิได้รับการปกป้องเท่าที่ควร

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 กำหนดให้มีสภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ เพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแก่รัฐบาล และกลั่นกรองแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ความพยายามในการกำกับกรให้คำปรึกษาแก่รัฐบาลจะไร้ประสิทธิผล เพราะรัฐบาลจะรับฟังคำปรึกษาหรือไม่ก็ได้ และจะปฏิบัติตามคำปรึกษาหรือไม่ก็ได้ อันเป็นเหตุให้สังคมต้องรับภาระรายจ่ายโดยไม่จำเป็น

รัฐธรรมนูญฉบับปี 2540 กำหนดแนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐอย่างกว้างขวาง อันเป็นเรื่องเกินความจำเป็น เพราะไม่สามารถบังคับรัฐบาลให้ดำเนินนโยบายเหล่านี้ ในสังคมประชาธิปไตย พรรคการเมืองและรัฐบาลควรมีเสรีภาพในการนำเสนอแนวนโยบายโดยเสรี และประชาชนควรมีสิทธิในการเลือกรับนโยบายโดยเสรี แนวนโยบายพื้นฐานแห่งรัฐตามที่ปรากฏในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ยึดกุมแนวทางหลัก 3 แนวทาง อันได้แก่ แนวทางรัฐสวัสดิการ (Welfare State) แนวทางชุมชนท้องถิ่นพัฒนา และแนวทางลัทธิสิ่งแวดล้อม (Environmentalism) กล่าวโดยสรุปแล้ว รัฐธรรมนูญฉบับนี้ยึดกุมยุทธศาสตร์ชุมชนท้องถิ่นพัฒนาตามฉันทมติแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ (Bangkok Consensus) ซึ่งมีพื้นฐานมาจากปรัชญาเศรษฐกิจแบบพอเพียง แต่ในกระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจที่เป็นจริง ยุทธศาสตร์โลกาภิวัตน์พัฒนาตามฉันทมติแห่งวอชิงตัน (Washington Consensus) ซึ่งมีพื้นฐานจากลัทธิเสรีนิยมสมัยใหม่ (Neoliberalism) จะยังคงเป็นยุทธศาสตร์หลักในการพัฒนาประเทศไทยต่อไป ทั้งนี้เนื่องจากการจัดระเบียบเศรษฐกิจระหว่างประเทศภายใต้การกำกับขององค์กรโลกบาล ดังเช่นกองทุนการเงินระหว่างประเทศ ธนาคารโลก และองค์การการค้าโลก การผลักดันของประเทศมหาอำนาจ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสหรัฐอเมริกา และสหภาพยุโรป รวมตลอดจนอิทธิพลของกลุ่มทุนสากลซึ่งทำสัญญาพันธมิตรเชิงยุทธศาสตร์กับกลุ่มทุนไทย จะมีผลในการกำกับให้ระบบเศรษฐกิจไทยเดินบนเส้นทางเสรีนิยมทางเศรษฐกิจต่อไป เพียงแต่มิได้มีความเร็วเท่ากับช่วงสองทศวรรษที่ผ่านมา เนื่องจากต้องมีการรวมขอมระหว่างแนวทางโลกาภิวัตน์กับการต่อต้านแนวทางโลกาภิวัตน์

บทความนี้ต้องการชี้ให้เห็นว่า การออกแบบรัฐธรรมนูญซึ่งมีผลในการกำหนดโครงสร้างตลาดการเมือง (Market Structure) กำหนดโครงสร้างสิ่งจูงใจ (Structure of

Incentives) และกำหนดการรับภาระต้นทุนปฏิบัติการ มีความสำคัญไม่เฉพาะต่อรูปลักษณะของ ตลาดการเมืองเท่านั้น หากยังมีผลต่อประพฤติกรรมในตลาดการเมือง (Political Conduct) และ ผลปฏิบัติการของตลาดการเมือง (Market Performance) อีกด้วย

บรรณานุกรม

ก. ภาษาไทย

คณะกรรมการพัฒนาประชาธิปไตย

ข้อเสนอกรอบความคิดในการปฏิรูปการเมืองไทย

กรุงเทพฯ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย 2538

ชัยวัฒน์ วงศ์วัฒนศานต์

ธนาภิการเมืองกับการปฏิรูปการเมือง

กรุงเทพฯ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย 2543

เซาวนะ ไตรมาศ

ข้อมูลพื้นฐาน 66 ปีประชาธิปไตยไทย

กรุงเทพฯ สถาบันนโยบายศึกษา 2542

นคร พจนวรรณพงษ์ และอุกฤษ พจนวรรณพงษ์

ข้อมูลประวัติศาสตร์การเมืองไทย ฉบับการพิมพ์ครั้งที่สอง

กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช 2543

บวรศักดิ์ อุวรรณโณ

“ภาพรวมของรัฐธรรมนูญฉบับใหม่”

ใน *บุญเลิศ ศชายุทธเดช และประยงค์ คงเมือง (2541 : 50 - 79)*

บวรศักดิ์ อุวรรณโณ

รัฐธรรมนูญน่ารู้

กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์วิญญูชน 2542

บุญเลิศ ศชายุทธเดช

รวมสาระรัฐธรรมนูญฉบับประชาชน

กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์มติชน 2541

บุญเลิศ ศชายุทธเดช

บันทึกส่วนตัว สสร.: เบื้องหน้า - เบื้องหลังกว่าจะเป็นรัฐธรรมนูญฉบับประชาชน

กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์อมรินทร์ 2543

ประเวศ วะสี

การเดินทางแห่งความคิดปฏิรูปการเมือง

กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน 2540

ประวัติ วะสี

บนเส้นทางชีวิตปฏิรูปการเมือง

กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์หมอบชวาบ้าน 2541

มนตรี รูปสุวรรณ และคณะ

เจตนารมณ์ของรัฐธรรมนูญ : รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540

กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์วิญญูชน 2542

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2532/2539)

กระบวนการกำหนดนโยบายเศรษฐกิจในประเทศไทย บทวิเคราะห์ประวัติศาสตร์เศรษฐกิจ
การเมือง พ.ศ. 2547 – 2530

ฉบับการพิมพ์ครั้งแรก สมาคมสังคมศาสตร์แห่งประเทศไทย 2532

ฉบับการพิมพ์ครั้งที่สอง สำนักพิมพ์ผู้จัดการ 2539

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2536/2543)

สังคมเศรษฐกิจไทยในทศวรรษ 2550 : ยุทธศาสตร์การพัฒนาในกระแสโลกาภิวัตน์

กรุงเทพฯ สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาแห่งประเทศไทย 2536

กรุงเทพฯ โครงการจัดพิมพ์คบไฟ 2543 ฉบับการจัดพิมพ์ ครั้งที่ 4

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์

“การเมืองยุครัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540”

บทความเสนอต่อที่ประชุมการสัมมนาเรื่อง “การเมือง การบริหารและการเปลี่ยนแปลง
ในสังคมไทยในต้นทศวรรษหน้า” จัดโดยสถาบันพระปกเกล้า ระหว่างวันที่ 10-12

ธันวาคม 2542 ณ โรงแรมรอยัลคลิฟปีช พัทยา จังหวัดชลบุรี

ต่อมาตีพิมพ์ใน จรัญ โฆษณานันท์ (บรรณาธิการ)

วิถีสังคมไท : สรรนิพนธ์ทางวิชาการเนื่องในวาระหนึ่งศตวรรษ ปรีดี พนมยงค์

(สำนักพิมพ์มูลนิธิเด็ค 2543) หน้า 425 – 468

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์

“ข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2475 – 2540”

เอกสารข้อมูลหมายเลข 101 โครงการเมธีวิจัยอาวุโส

เศรษฐกิจรัฐธรรมนูญ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย กรกฎาคม 2541

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2543 ก)

“ดุลยภาพใหม่ของการเมืองไทย”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันหยุดพิเศษที่ 2 มีนาคม 2543

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2543 ข)

“แนวโน้มการเมืองไทยว่าด้วยโครงสร้างตลาดการเมือง”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 14 กันยายน 2543

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2543 ค)

“แนวโน้มการเมืองไทยว่าด้วยประเพณีกรรมในตลาดการเมือง ตอนที่หนึ่ง”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 23 พฤศจิกายน 2543

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2543 ง)

“แนวโน้มการเมืองไทยว่าด้วยประเพณีกรรมในตลาดการเมือง ตอนที่สอง”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 30 พฤศจิกายน 2543

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2544 ก)

“จากอำมาตยาธิปไตยถึงยียาธิปไตย”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 1 กุมภาพันธ์ 2544

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2544 ข)

“ไทยรักไทยในฐานะอภิมาหาพรรค”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 8 กุมภาพันธ์ 2544

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2544 ค)

“อดีตว่าด้วยขนาดของพรรคการเมือง”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 15 กุมภาพันธ์ 2544

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2544 ง)

“รัฐบาลทักษิณ”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 22 กุมภาพันธ์ 2544

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2544 จ)

“พรรคประชาธิปไตยกับการเลือกตั้งระบบบัญชีรายชื่อ”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 8 มีนาคม 2544

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2544 ฉ)

“อัปรียสภา”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 15 มีนาคม 2544

รังสรรค์ ธนะพรพันธุ์ (2544 ช)

“Party List”

ผู้จัดการรายวัน ฉบับวันพฤหัสบดีที่ 19 เมษายน 2544

อุทัย พิมพ์ใจชน

“รัฐธรรมนูญฉบับประชาชน มิติใหม่ในสังคมไทย”

ใน *บุญเลิศ ศชายุทธเดช และประยงค์ คงเมือง (2541 : 1 - 36)*

ข. ภาษาอังกฤษ

Ackerman, Bruce.

“Taxation and the Constitution,”

Columbia Law Review, Vol. 9, No. 1 (January 1999), pp. 1 – 58.

Aranson, Peter H.

“Constitutionalizing the Regulatory Process,”

in *McKenzie (1984 : 187 – 206)*.

Azariadis, Costas, and Vincenzo Galasso,

“Constitution ‘Rules’ and Intergenerational Fiscal Policy,”

Constitutional Political Economy, Vol. 9, No. 1 (1998), pp. 67 – 74.

Beard, Charles.

An Economic Interpretation of the Constitution of the United States. (1913)

New York : Free Press, 1965.

Bernholz, Peter.

“The Implementation and Maintenance of a Monetary Constitution,”

Cato Journal, Vol. 6, No. 2 (Fall 1986), pp. 477 – 511.

Brennan, Geoffrey.

“Constitutional Constraints on Fiscal Powers of Government,”

in *McKenzie (1984 : 115 – 131)*.

Brennan, Geoffrey, and James M. Buchanan,

The Power to Tax : Analytical Foundations of a Fiscal Constitution.

Cambridge : Cambridge University Press, 1980.

Brennan, Geoffrey, and James M. Buchanan,

“Predictive Power and the Choice Among Regimes,”

The Economic Journal, Vol. 93, No. 359 (March 1983), pp. 89 – 105.

Breton, Albert, *et. Al.* (eds.),

Understanding Democracy : Economic and Political Perspectives.

Cambridge : Cambridge University Press, 1997.

Buchanan, James M.

“Predictability : The Criterion of Monetary Constitutions,”

in *Yeager* (1962 : 155 – 183).

Buchanan, James M.

“The Constitution of Economic Policy,”

American Economic Review, Vol. 77, No. 3 (June 1987), pp. 243 – 250.

Buchanan, J.M., C.K. Rowley, and R.D. Tollison (eds.),

Deficits.

Oxford : Basil Blackwell, 1986.

Buchanan, James M., and Richard E. Wagner,

Democracy in Deficit : The Political Legacy of Lord Keynes.

New York : Academic Press, 1977.

Buchanan, James M., and Richard E. Wagner,

“*Dialogues Concerning Fiscal Religion*,”

Journal of Monetary Economics, Vol. 4, No. 3 (August 1978), pp. 627 – 636.

Coats, R. Morris, and Thomas R. Dalton,

“Entry Barriers in Politics and Uncontested Elections,”

Journal of Public Economics, Vol. 49, No. 1 (October 1992), pp. 75 – 90.

Coleman, James S.

Foundations of Social Theory.

Cambridge, Mass. : Harvard University Press, 1990.

Dixit, Avinash K.

The Making of Economic Policy : A Transaction – Cost Politics Perspective.

Cambridge, Massachusetts : The M.I.T. Press, 1996.

Dixit, Avinash K.

“Transaction Cost Politics and Economic Policy :
A Framework and A Case Study,”
in Mario Baldassarri, Luigi Paganetto, and Edmund S. Phelps (eds.),
*Institutions and Economic Organization in the Advanced Economies : The
Governance Perspective* (Basingstoke : Macmillan Press, 1998), pp. 139 – 175.

Dixit, Avinash K.

“Some Lessons from Transaction – Cost Politics for Less – Developed Countries.”
Paper presented at the Latin American meetings of the Econometric Society,
Cancun, Mexico, August 1999.

Downs, Anthony.

An Economic Theory of Democracy.
New York : Harper and Row, 1957.

Drobak, John N., and J.V.C. Nye (eds.),

The Frontiers of the New Institutional Economics.
San Diego : Academic Press, 1997.

Elster, Jon.

The Cement of Society : A Study of Social Order.
Cambridge : Cambridge University Press. 1989.

Elster, Jon.

“The Impact of Constitutions on Economic Performance,”
Proceedings of the World Bank Conference on Development Economics 1994
(Washington, D.C. : The World Bank, 1994), pp. 209 – 231.

Elster, Jon, and Rune Slagstad (eds.),

Constitutionalism and Democracy.
Cambridge : Cambridge University Press, 1988.

Faria, João Ricardo.

“Is There an Optimal Constitution ?,”
Constitutional Political Economy, Vol. 10, No. 2 (1999), pp. 177 – 184.

Forte, Francesco

“*The Italian Post War Fiscal Constitution : Reasons of a Failure,*”
European Journal of Law and Economics, Vol. 7 (1999), pp. 103 – 116.

Frey, Bruno S.

“A Constitution for Knaves Crowds Out Civic Virtues,”
The Economic Journal, Vol. 107, No. 443 (July 1997), pp. 1043 – 1053.

Friedman, Milton.

“*Should There Be an Independent Monetary Authority,*”
 in *Yeager (1962 : 219 – 243)*.

Green, Donald, and Ian Shapiro

Pathologies of Rational Choice Theory :
 A Critique of Applications in Political Science.
 New Haven : Yale University Press, 1994.

Gwartney, James D. and Richard E. Wagner (eds.)

Public Choice and Constitutional Economics.
 Greenwich, Connecticut : JAI Press, 1988.

Holton, Robert J.

“Rational Choice Theory in Sociology,”
Critical Review, Vol.9, No. 4 (Fall 1995), pp. 519 – 537.

Hume, David.

“Of the Independency of Parliament : Essays, Moral, Political and Literary” (1741)
 Reprinted in F. Watkins (ed.), *Theory of Politics* (Edinburgh : Nelson, 1951).

Johansson, Ingvar.

“Pluralism and Rationality in the Social Sciences,”
Philosophy of the Social Sciences, Vol. 21, No.4 (December 1991),
 pp. 427 – 443.

Kahnemann, Daniel.

“New Challenges to the Rationality Assumption,”
Journal of Institutional and Theoretical Economics, Vol. 150, No. 1 (March 1994),
 pp. 18 – 36.

Komesar, Neil K.

“Paths of Influence – Beard Revisited,”

The George Washington Law Review, Vol. 56, No. 1 (November 1987),
pp. 124 – 135.

Lalman, D., J. Oppenheimer, and P. Swistak,

“Formal Rational Choice Theory : A Cumulative Science of Politics,”

in A. Finifter (ed.), *Political Science : The State of the Discipline*
(Washington, D.C : APSA, 1993).

Lane, Jan – Erik.

Constitutions and Political Theory.

Manchester : Manchester University Press, 1996.

Leijonhufvud, Axel.

“Constitutional Constraints on Monetary Powers of Government,”

in *McKenzie (1984 : 95 – 107)*.

Levinson, Sanford.

“Some Reflections on the Posnerian Constitution,”

The George Washington Law Review, Vol. 56, No. 1 (November 1987),
pp. 39 – 49.

Lott, Jr., John R.

“The Effect of Nontransferable Property Rights on the Efficiency of Political
Markets,”

Journal of Public Economics, Vol. 32, No. 2 (March 1987), pp. 231 – 246.

Lott, Jr., John R.

“Explaining Challengers’ Campaign Expenditure : The Importance of Sunk
Nontransferable Brand Names,”

Public Finance Quarterly, Vol. 17, No. 1 (January 1989), pp. 108 – 118.

Macey, Jonathan R.

“Competing Economic Views of the Constitution,”

The George Washington Law Review, Vol. 56, No. 1 (November 1987),
pp. 50 – 80.

Macey, Jonathan.

“Transaction Costs and the Normative Elements of the Public Choice Model :
An Application to constitutional Theory,”
Virginia Law Review, Vol. 74, No. 2 (March 1988), pp. 471 – 518.

Marlow, Michael L., and William P. Orzechowski,

“The Separation of Spending from Taxation : Implications for Collective Choices,”
Constitutional Political Economy, Vol. 8, No. 2 (1997),
pp. 151 – 163.

McKenzie, Richard B.

Constitutional Economics : Containing the Economic Powers of Government.
Lexington, Mass. : Lexington Books, 1984.

McVey, Ruth. (ed.),

Money and Power in Provincial Thailand.
Singapore : Institute of Southeast Asian Studies, 2000.

Mill, John Stuart.

Considerations on Representative Government (1861).
Edited by R.B. McCallum.
Oxford : Basil Blackwell, 1946.

Mongin, Philippe.

“Rational Choice Theory Considered as Psychology and Moral Philosophy,”
Philosophy of the Social Sciences, Vol. 21, No. 1 (March 1991), pp. 5 – 37.

Monroe, Kristen R. (ed.)

The Economic Approach to Politics :
A Critical Reassessment of the Theory of Rational Action.
New York : HarperCollins, 1991.

Mueller, Dennis C.

Public Choice.
Cambridge : Cambridge University Press. 1979.

Mueller, Dennis C.

Public Choice II.
Cambridge : Cambridge University Press. 1989.

Mueller, Dennis C.

Constitutional Democracy.

New York : Oxford University Press, 1996.

Mueller, Dennis C. (ed.) (1997a)

Perspectives on Public Choice : A Handbook.

Cambridge : Cambridge University Press. 1997.

Mueller, Dennis C. (1997b)

"Constitutional Public Choice,"

in *Dennis C. Mueller (1997a : 124 – 146)*.

Mueller, Dennis C. (1997c)

"Constitutional Democracy : An Interpretation,"

in *Breton, et.al. (1997 : 64 – 87)*.

Myerson, Roger B.

"Economic Analysis of Political Institutions : An Introduction,"

in David M. Kreps and Kenneth F. Wallis (eds.), *Advances in Economics and Econometrics : Theory and Applications* (Cambridge : Cambridge University Press, 1997), pp. 46 – 65.

Niskanen, William A.

"The Case for a New Fiscal Constitution,"

Journal of Economic Perspectives, Vol. 6, No. 2 (Spring 1992), pp. 13 – 24.

North, Douglass C.

"A Transaction Cost Approach to the Historical Development of Polities and Economies,"

Journal of Institutional and Theoretical Economics, Vol. 145 (1989), pp. 661 – 668.

North, Douglass C.

"Transaction Cost Theory of Politics,"

Journal of Theoretical Politics, Vol. 2, No. 4 (1990), pp. 355 – 367.

Persson, Torsten, and Guido Tabellini (1996a),

"Federal Fiscal Constitutions : Risk Sharing and Moral Hazard,"

Econometrica, Vol. 64, No. 3 (May 1996), pp. 623 – 646.

Persson, Torsten, and Guido Tabellini (1996b),

“Federal Fiscal Constitutions : Risk Sharing and Redistribution,”

Journal of Political Economy, Vol. 104, No. 5 (October 1996), pp. 979 – 1009.

Posner, Richard A.

“The Constitution as an Economic Document,”

The George Washington Law Review, Vol. 56, No. 1 (November 1987),

pp. 4 – 38.

Riker, William H. and Peter C. Ordeshook,

An Introduction to Positive Political Theory.

Englewood Cliffs, NJ : Prentice – Hall, 1973.

Rowley, Charles K.

Constitutional Political Economy.

Dordrecht : Kluwer Academic, 1997

Reprinted from *Public Choice*, Vol. 90, Nos. 1-4 (March 1997).

Siegan, Bernard H.

“The Economic Constitution in Historical Perspective,”

in *McKenzie (1984 : 39 – 53)*.

Sugden, Robert.

“Rational Choice : A Survey of Contributions from Economics and Philosophy,”

The Economic Journal, Vol. 101, No. 407 (July 1991), pp. 751 – 785.

Sunstein, Cass R.

“The Beard Thesis and Franklin Roosevelt,”

The George Washington Law Review, Vol. 56, No. 1 (November 1987),

pp. 114 – 123.

Tobin, James.

“Comment from an Academic Scribbler,”

Journal of Monetary Economics, Vol. 4, No. 3 (August 1978), pp. 617 – 625.

Tobin, James.

“Reflection Inspired by Proposed Constitutional Restrictions on Fiscal Policy,”
in Kenneth D. Boyer and William B. Shepherd (eds.), *Economic Regulation :
Essays in Honor of James R. Nelson* (East Lansing, MI : Bureau of Research,
Michigan State University, 1981), pp. 341 – 367.

Tobin, James.

“Against the Balanced Budget and Tax Limitation Amendment,”
Proceedings on the Federal Fiscal Dilemma : Is There a Solution ?
(New York : Tax Foundation, 1983), pp. 21 – 24.

Viner, Jacob.

“The Necessary and the Desirable Range of Discretion to Be Allowed to a
Monetary Authority,”
in *Yeager (1962 : 244 – 274)*.

Weinggast, Barry R.

“Constitutions as Governance Structures :
The Political Foundations of Secure Markets,”
Journal of Institutional and Theoretical Economics, Vol. 149, No. 1 (March 1993),
pp. 286 – 311.

Williamson, Oliver E.

“Transaction Cost Economics,”
in Richard Schmalensee and Robert Willig (eds.), *Handbook of Industrial
Organization*, Vol. I (Amsterdam : North – Holland, 1989), pp. 135 – 182.

Yeager, Leland B. (ed.),

In Search of a Monetary Constitution.
Cambridge, Mass. : Harvard University Press, 1962.

Zelenak, Lawrence.

“Radical Tax Reform, the Constitution, and the Conscientious Legislator,”
Columbia Law Review, Vol. 99, No. 3 (April 1999), pp. 833 – 855.

Zuckermann, Michael

“Charles Beard and the Constitution : The Uses of Enchantment,”

The George Washington Law Review, Vol. 56, No. 1 (November 1987),

pp. 81 – 112.